Rastlantı

birinci kitap

şener aksu

rastlantı

şener aksu

1. basım
mayıs 2017

ısbn
978-605-4651-61-0

yayın yönetmeni
ş.a

kapak resmi
ş.a

dizgi
yeliz gazeloğlu

baskı
başak matbaa tan. hiz. ith. ihr. tic. ltd. şti.
anadolu bulvarı no: 5/15 Gimat / Ankara

iletişim
0312 221 06 38
info@armoniaajans.com

aydilisanat yayınları 56

Rastlantı

şener aksu

akış

1.DÜĞÜM

Denize sığınan gökyüzü
Kara yüze ak damga
Kendine dolan boşluk
Camı yalayan iz
Kapılarda kanayan gölge
Yanığıyla gelen haber

2.DÜĞÜM

Sarmalına öykünen köle
Yüklemi ateş olan yüz
Söze atılan ağ
Lavivert yazgı terazisi

3.DÜĞÜM

Göze damlayan süt
Sihirli Yol kilidi
Kör taşıyıcı mustası
Kırık tablet artığı

4.DÜĞÜM

Kehanetin ölçüsü
Huzur arayan dalga
Sarmal burç kilidi
Kara kuzgun büyüsü
Zaman ikiye ayrılmadan

1.DÜĞÜM

Denize sığınan gökyüzü

"Acaba kapıyı kilitledim mi?" diye geçirdi içinden. Öyle aceleyle çıkmıştı ki evden, bir türlü o anı anımsamıyordu. Geri dönüp kapıyı kontrol etmeye can atıyordu ama gecikmişti. Hoca çok dakikti ve çıkacakları bu görev savsanacak türden değildi. Gerildikçe geriliyordu, sanki bir eli kapının tokmağında kalmıştı da koptu kopacaktı kolu. Bir an durdu, sonra başladı küfretmeye… *"Stockholm'da kim Türkçe bilir?"* diye geçirdi içinden. *"Gıcıksınız! Gıcıksınız… Bir dakika gecikemezmişim! Ben Türküm arkadaş, Türk! Benim doğama aykırı bu… Allah belanızı…"*

İçi köpürmüştü bir kere; kimseyi umursamıyor, bağırıp çağırıyordu. Sonunda Gamla Stan'a geldi. Burası, Stockholm'un özenle korunan bir yeriydi… Renkler sonbahardan alınmış bir daha da geri verilmemiş gibiydi. Geçmişin asaleti karşılıyordu insanı her köşe başında, insan burada nasıl kaba olabilirdi ki? Sustu! İçindeki deniz duruldu. Binalara baktıkça bakası geliyor, içinde dizeler oynaşıyordu. Ne zaman gelse bu sokaklara İstanbul'daki İstiklal Caddesi canlanıyordu gözünün önünde. Memleket kokusu duyuyordu derin derin… İki yıl geçmişti aradan, nasıl da özlemişti memleketi… İki koca yıl ama bitti bitecekti. Şunun şurası bir iki ay içinde tez

savunmasını verecek, sonra da İstanbul'a uçuverecekti.

Hocasının buluşmak için belirlediği kafe, kiremit kırmızısı bir binanın girişindeydi. Kafenin önü ana baba günüydü. Sandalyeler ve masalar sokağa taşmıştı. Çok kalabalıktı, çok hareketliydi. İlker etrafına bakınıp hocasını arandı bir süre ama onu göremedi. Aniden omzuna biri dokundu. Dönüp baktı; iri yarı bir adam… Omuzları dar gömleğinden taşacak gibi heybetli görünüyordu. Yüzü köşeli, çene kemiği iriydi. Sanki buzdan iki gözü vardı; donuk donuk bakıyor, eliyle bir yeri işaret ediyordu. İlker dönüp baktı, hocası oradaydı. Adama bir şey demek istedi ama içinden gelmedi, dönüp hocasının yanına yürüdü. Adam da onu takip ediyordu. Biraz rahatsız oldu ama önemsemedi.

– *Merhaba hocam!*

– *Merhaba İlker, Erik'le tanıştın…*

İlker arkasına dönüp Erik'e yeniden baktı. Adam gülümsedi ama gülümsemesi bile soğuktu. *"Hımm"* veya *"Hamm"* gibi bir şeyler çıktı ağzından yarım yamalak, İlker ne dediğini anlamadı. İngilizce konuşmuyordu anlaşılan. Umursamadı, hocasının yanına oturdu.

– *Erik, denizaltıyı kullanacak kaptanımız mı yoksa?*

– *Evet.*

– *Güzel, güven veriyor insana…* dedi. Ama bu adama güvenmemiş, ondan hoşlanmamıştı. Güvensizliğini söylemeye de çekinmişti. Hem onunla denize dalacaklardı. Daha ilk görüşmede gerilim kime yarar sağlardı ki?

– *Fika ister misiniz?* diye sordu Frija her ikisinin yüzüne ayrı ayrı bakarak, *"Fikasız hayat çekilmez."* diye de ekledi.

– *Kahve isteyeyim sonra alırım hocam.*

– *Tamam.* dedi Frija… Sonra sustu, herkes sustu.

İlker sessizlikte hocasına baktı. Frija, dar giyinmeyi seviyordu. Gerçi İsveç'te dar giyinmeyen de yoktu ve elbette şu kalın gözlükler… Frija, oval kafasında kalın gözlüklerle bal kabağını anımsatıyordu. *"Bir gün geç kalmış ve bal kabağına dönüşmüş olmalı, bu yüzden bu kadar dakik"* diye geçirip güldü içinden. Hocasıyla tanıştığı ilk günden beri aynı soru dönüp duruyordu zihninde; *"Nasıl oluyor da bu küçücük kafa bunca iş başarıyor?"*

İlker hocasının alanındaki başarılarına hayrandı ama öte yandan birlikte iş yapmaktan hoşlanmıyordu. Soğuktu, suskundu, duygularını belli etmiyordu. Öfkeli haliyle neşeli hali arasında bir fark görmüyordu. İçinden, *"Acaba yatakta nasıl?"* diye geçirdi. Kendinden utandı, yüzünü çevirdi. O an Erikle göz göze geldiler, gözünü kaçırırken boynundaki Thor dövmesini gördü. Kendisi de dövme yaptırmak istiyordu. Dün gece uzun uzadıya düşünmüştü bunu, internette araştırma yapmıştı. Çenesinin altındaki beyazlığı dövmeyle kapatabilirdi. Vitiligo tedavilerinden hoşlanmıyordu; en iyisi, neresi beyazlarsa oraya dövme yaptırmak diye düşünüyordu. Erik'in dövmesine uzun uzun baktı. Dövme Erik'e yakışmış, onu daha sert göstermişti. Bu etkinin nedeni Thor mu yoksa Erik miydi anlayamadı. Gerçi Erik de Thor'un çekici kadar katı bir adamdı. Frija'nın sesi İlker'i kendine getirdi.

– *Zamanımız azaldı. Bu projenin son aşaması İlker, bir kez daha ne yapacağımızı kontrol edelim.*

– *Elbette hocam!*

– *Botnia Körfezi hakkında eski araştırmaların hepsi elimizde. Güncel olarak canlı nüfusunu belirlememiz ve olası*

bir petrol kuyusunun bu canlılar üzerindeki etkisi hakkında fikir yürütmemiz gerekiyor. Bu konu aynı zamanda senin bitirme tezin, bu yüzden özenle çalışacağından eminim. Hazırlıkların tamam mı?

– *Evet hocam. Artık sadece kendi yazdığım programla değil, satın aldığım bir programla da analiz yapacağım.*

– *Bu çok iyi, bir denetleme gerekir zaten.*

– *Üstelik bu program çok daha olanak sağlıyor, arka plan seslerini daha kolay temizliyor.*

– *Bu harika, peki otomatik olarak yazıya çeviri yapıyor mu?*

– *Hayır hocam, onu ben dönüşte bir hafta içinde bitiririm. O hala özenle yapılması gereken bir işlem.*

Frija *"Peki!"* dedi ama belli ki İlker'i dinlemiyordu. Sonra çantasından bir harita çıkarıp masaya yaydı. Botnia Körfezi'ndeki seyirlerini eliyle işaret ederek Erik'e İsveççe ve İlker'e İngilizce anlatmaya başladı. Kaç saat sürecek, hangi derinliklere inilecek, neler incelenecek bir bir gözden geçirildi. Ardından Frija saatine baktı:

– *Artık gidelim, Triesta limanda, 11.30'da orada olmalıyız.* dedi ve haritayı toplayıp çantasına yerleştirmeye başladı.

Bir taksiye atlayıp çok geçmeden limana vardılar. Erik Triesta'yı gösterip önden yürümeye başladı. Frija onu takip ediyordu. İlker daha önce limana gelmemişti, etrafı inceliyor, teknelere bakıyordu. Çevresine baktıkça oyalanıyor, Frija ve Erik'le olan mesafe açılıyordu. Onları kaybetme korkusu yaşayıp hızlandı ama gemiler çok ilginçti. Frija ve Erik diğerlerine göre heybetli duran beyaz geminin önünde durdular ve orada bulunan bir adamla konuşmaya başladılar. İlker gemi-

ye hayran kaldı, kocamandı, hele beyazı… *"Bu kadar beyaz olabilir mi bir gemi?"* diye düşündü. Düşten düşmüş gibi… Geminin iskele tarafında küçük harflerle *"triesta"* yazıyordu. Diğer tekne ve gemilerin hepsinde büyük harf kullanılmıştı. Neden bu gemide böyleydi, anlam veremedi. Ama ismine vurulmuştu; *"Triesta, Mariana çukuruna inen ilk denizaltı, vay be…"* dedi kendi kendine. *"O denizaltındayken ben doğmamıştım bile… Bak şu işe!"*

İlker kendi kendine söylenip dururken Frija'nın sesini duydu. Neredeyse buraya neden geldiğini unutmuştu, hemen fırlayıp hocasının yanına vardı. Hoca İlker'e bakmadan seslendi:

– *Zamanımız az İlker, hemen güverteye çıkalım.*

Oradaki adam hocanın eşyalarını aldı, Erik'in sırtında bir çantası vardı sadece ama İlker'in eşyası da çoktu, kimse ona yardım etmiyordu. Homurdanmaya başladı; *"Arkadaş, benimkiler de yük! Bir el atsanız ne var!"* Onu kimse duymadı, zaten Türkçe konuşuyordu, kimsenin anlamasını da beklemiyordu. Zor bela güverteye çıktılar.

Güvertede kaptan olduğu belli olan bir adam duruyordu. Yanında iki kişi daha vardı. Erik mürettebata bir şey demeden vincin bulunduğu tarafa yöneldi, Frija ve İlker kaptan ve arkadaşlarıyla tokalaştılar. Frija kaptanla İsveççe konuştu. İlker, Erik'in nereye gittiğini merak ediyordu. Erik vince bağlı sarı küçük denizaltının yanına gitmiş, onunla ilgileniyordu. Frija İlker'e seslendi ama İlker duymadı. Frija, Erik'i izleyen İlker'in yeleğinden tutup onu kaptana doğru çevirdi.

– *Asistanım İlker, kaptanımız…*

İlker utandı. Yüzü kızardı, ağzında bir iki sözcük gelip dolandı ama dışarı çıkamadı.

– *Memnun oldum.* dedi kaptan. İngilizce biliyordu. Bu İlker'e güven verdi.

– *Ben de…* diye yanıtladı İlker. İsveç'te insanların İngilizce bilmesi artık onu şaşırtmıyordu.

Kaptan, konuşmayı uzatmayıp ayrıldı. Frija da İlker'e dönüp:

– *Donanımı kontrol et… Biraz dalgın görüyorum seni, kendine gel! Donanımın dökümünü çıkarıp bana getir. Sonra da eşyaları Erik'le denizaltıya yerleştir.*

– *Elbette hocam!*

– *Ben kaptanın yanında olacağım.*

– *Meraklanmayın hocam, her şey istediğiniz gibi olacak.*

– *Öyle olmalı İlker! Öyle olmalı…*

Frija kaptan köşküne yöneldi. İlker de donanımı kontrol etmeye başladı. Ardından küçük sarı denizaltıya eşyalarını taşımaya başladı. Erik üstü cam fanusa benzeyen denizaltının sağını solunu kurcalıyordu. Deniz altına inecekleri araç bu olmalıydı ama pek büyük değildi. Üç kişiyi alabileceğinden bile emin değildi. Erik'e seslendi:

– *Erik, eşyaları yerleştirelim, hoca benden döküm listesi istiyor.*

Erik, İlker'e baktı ama bir şey söylemedi.

– *İngilizce bilmiyor musun?* diye sordu. Erik dudak büktü.

İlker bir süre Erik'e baktı, öfkelenmeye başladı.

– *O zaman Türkçe konuşayım… Bizim orda Erik meyvedir meyve… Sinirlendirme beni yerim valla… Yine*

anlamadın mı?

Sonra yaptığı şakaya kendi güldü.

Erik İlker'in bu tuhaf durumunu önemsemiyordu. Hiçbir zaman Türkleri sevmemişti, İlkeri de sevmemişti. Zaten minnacık bir adamdı, tutup denize atsa rahatlayacaktı. Umursamayıp denizaltıyla ilgilenmeyi sürdürdü. İlker homurdana homurdana eşyaları sarı denizaltıya bir bir yerleştirdi. Her yerleştirdiğini defterine not etti. Tekrar kontrol edip bir döküm listesi oluşturdu. Son kez çalışıp çalışmadıklarına baktı ve kaptan köşküne yöneldi. Daha kaptan köşküne varmadan geminin motorları çalıştı. Anlaşılan yola çıkıyorlardı. Bir an önce yola çıkıp günü bitirmeyi istiyordu, motorların sesine sevindi.

İlker hocasıyla görüşüp güverteye döndü, güvertede uygun bir yer bulup oturdu. Hava açıktı; uzakta birkaç küçük bulut belli belirsiz duruyordu. Baltık Denizi'nden Botnia Körfezi'ne geçecek, çalışmayı orada gerçekleştireceklerdi. Baltık Denizi'nde böyle hava her zaman bulunmazdı, rüzgâr bile dinlenmeye çekilmişti sanki. Bu sıcak deniz havasını çok özlemişti İlker, Palamut Koyu aklına geldi, Göcek koyu… *"İnsan nasıl da memleketini özlüyor böyle?"* diye sordu kendi kendine. İsveç çok durul, çok düzenli, çok hoşgörülü… Türkiye'de neden şikâyet etmişse işte onlar İsveç'te yoktu. Gerçi biraz ev bulmakta zorlanmıştı ama o kadar da olurdu. Ama nasıl oluyordu da her gün en az birkaç kez memleketi aklından geçiyordu? Yüksek lisans yapmaya geldiği günden beri bu gerilimden kurtulamamıştı. Başkalarının memleketinde ne yapıyordu? Türkiye'de de yüksek lisans vardı. Üstelik su ürünleri üzerine okumuştu, şimdi deniz canlılarının dilleri üzerine çalışmaya başlamış, bir yığın ses aygıtıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. İlker düşünceleri içinde yoruldu, gözünü kapadı, uyudu…

– *Hey! Hey!*

Uyandığında Erik'in omzundan tutup onu salladığını gördü. Ürküp ayağı fırladı. Etrafına bakındı. Hocası denizaltının orda kendisini çağırıyordu. Artık dalma zamanı gelmişti. Başı ağrıyordu biraz, gözleri bulanık görüyordu. Yüzünü ovuşturdu, yanaklarını tokatladı, kendini bir türlü toparlayamıyordu. Sarhoş gibi bir o yana bir bu yana yalpalayarak Sarı Denizaltına vardı. Bu kısa uykuda gördüğü rüya gözünün önüne geliyordu. Rüya karma karışıktı; bir türlü tam hatırlayamıyor, ne olup olmadığını, kimi görüp görmediğini seçemiyordu. Biraz sakar, biraz dağınık denizaltının içine girebildi.

Sarı Denizaltında üç koltuk bulunuyordu; iki yolcu önde, kaptan arkada oturuyordu. Cam kapı kapandı, gemiciler son kontrolleri yaptılar ve vinç Sarı Denizaltını kaldırıp suya koydu… Denizaltının suya ilk girerken çıkardığı ses İlker'i ürküttü, içi titredi. Frija İlker'in korkusunu hissetti, gülümsedi. Frija'nın gülümsemesi İlker'in yüreğini ısıttı. Gülümseme yüzüne yakışıyordu, biri ona söylemeliydi bunu ama bu biri kendisi değildi. Hazır hoca gülümsemişti, yumuşamıştı. Hazır suyun altına inmişlerdi, artık aklındaki soruları sorabilirdi. Böylece korkusu da azalacaktı.

– *Hocam, çevre raporunu üniversite hazırlayacak değil mi?*

– *Evet.*

– *Çevre raporunu hazırlayıp karar vereceğimiz şirketin parasıyla bu araştırmayı yapıyoruz değil mi?*

– *Evet.*

– *Olumsuz bir görüş de bildirebiliriz değil mi?*

– *Elbette!*

– *Ancak bunların parasıyla deniz altında araştırma yapa-*

cağız, sonra bu petrol şirketini zarara sokacak bir görüş bildireceğiz, bu biraz güç olmaz mı?

– *Hayır! Neden olsun?*

– *Türkçede bir söz vardır hocam; "kimin kayığına bindiysen onun türküsünü söylersin." Bu yüzden biraz kaygılandım. Umarım sorularımla sizi zora sokmadım.*

– *Hayır! Zorluk olmadı.*

– *Sevindim.*

İlker yüzünü çevirdi, cam fanustan denizi izlemeye başladı. Herkesin bir rengi olsa bu kadının rengi kesinlikle buz mavi olmalıydı. Aynı Baltık Denizi'nin suları gibi buz… Gülümsemesinden umutlanmıştı ama onun gelip geçici olduğunu anlamıştı. "Aman…" dedi kendi kendine, *"Bir, bilemedin iki ay sonra görmeyeceğim bu yüzü bir daha…"*

Denizaltı suya daldıktan sonra Erik motorları çalıştırdı, ardından ışıkları yaktı. Denizaltı yönünü derinliklere çevirdi, aşağıdan karanlık maviyi içiyor, geriye bir yokluk bırakıyordu. Yukarıda Triesta'nın karinası belli belirsiz duruyordu. Yukarda mavi ışıl ışıldı, mavi bir hoştu. İçinden Nazım'ın dizeleri gelip dudağında durdu, *"Motorları maviliklere süreceğiz çocuklar, motorları…"* Tam mırıldanacaktı ki, Erik'in Triesta ile haberleşmesi dikkatini dağıttı. Donanımı kontrol etti, sesleri dinlemeye, tabletindeki grafikleri takip etmeye başladı. İşini bitirince yukarıya baktı, artık mavilik görünmüyordu, her yer karanlıktı. Balıklar denizaltının ışıklarıyla parlıyor, gözleri kocaman görünüyordu. Sanki artık kendisi de balıktı, ne yana baksa su, ne yana baksa karanlıktı.

Frija gözlemlerini not etmeye başlamıştı çoktan. Arada bir de Erik'e rotayı hatırlatıyordu. İlker bu dalışta ilk kez bir yunus

ailesinin sesini duydu. Buna alışıktı, diğer seslerden ayırabiliyordu. Bu sesi seviyordu, ritimliydiler, onların ritimleri içini kıpırdatıyordu. Balina sesleri de öyle … İlker bir ses daha duydu, daha önce bu sesi duymamıştı, tabletine baktı, bu frekans aralığında ses ne olabilirdi? Düşüncelere dalmışken yanlarından büyük bir karaltı geçti. Frija, *"İspermeçet! İspermeçet"* diye haykırdı… Frija balinayı gördüğüne çok sevinmişti. Balina denizaltının uzağındaydı ama sudaki etkisi belirgindi. Sonra bir başkasını gördüler, sonra diğerlerini… Frija sevinç çığlıkları atıyordu ama İlker korkmuştu. Hocasının bu sevincini yadırgıyordu. Balinaların kocaman gövdeleri vardı, bir kuyruk sallasalar denizaltı alabora olurdu. Erik de çoşmuş, bir şarkı söylüyordu. İkisindeki bu tuhaflık İlker'in canını sıktı. Bu neşelerinin kaynağı neydi, tehlikenin farkında olmamaları İlker'i çıldırtıyordu. Korkusunu yenip fanustan balinaları izlemeye koyuldu. Cep telefonunu çıkardı, video çekmeye başladı. Erik denizaltını balinalara doğru çeviriyor, onları aydınlatıyordu. Balinaların yanında bazı karartılar belirmişti, bazı balıklar oradan oraya geçiyorlardı. İlker olanı biteni daha iyi görmek için emniyet kemerini çıkarmak istedi; Erik omzundan tuttu. İlker'le göz göze geldiklerinde Erik'in gücünü hisseti, hemen vazgeçti.

İlker tam bir şey söyleyecekti ki dışarıdan perdeli bir el cama dokundu. Telefonun ışığı eli aydınlatmıştı, bu bildiğin insan eli gibiydi. Frija çığlık attı. Ardından Erik'e dönüp İsveççe bir şeyler söyledi. Erik panik halde bağırıyordu

– *Triesta! Triesta!*

Triesta İsveççe yanıt veriyor, Erik bağırarak yanıtlıyordu. İlker donup kalmıştı, ne konuşulanları duyuyor ne konuşabiliyordu. Korkudan tir tir titremeye başladı. Bir an Frija'ya baktı; kadının yüzü bembeyazdı ve giderek gözleri büyüyor, dudakları geriliyordu. Arkasına döndüğünde soluğunu yuttu;

camdan kocaman bir göz içeriye bakıyordu, kanlı bir göz içeri bakıyordu… Erik haykırdı:

– *Odins son! Odins son!*

Frija'nın da sesi çıkmaz olmuştu, el işaretiyle Erik'e denizaltını balinadan uzaklaştırmasını istiyordu. Erik motorlara gaz verince göz yavaş yavaş uzaklaştı. Bu bir ispermeçet balinasıydı… İlker biraz rahatladı. Dönüp hocasına baktı. O koltuğa sıkıca tutunmuş, gözlerini yummuştu. Erik kaşları gerilmiş, homurdanarak denizaltını kullanıyordu. İlker sonunda nefesini çevirebilmişti; soluk alıp veriyor, göğsü kalkıp kalkıp iniyordu. Kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Kendini tokatlıyor, sakinleştirmeye çalışıyordu. Dizlerine vurdu, omuzlarına vurdu, yanaklarına vurdu. Biraz olsun rahatladı. Artık sesi çıkıyordu, avazı çıktığı kadar bağırdı:

– *Balina bu, balina bu…*

Sonra birden denizaltına bir şey çaptı, ışıklar söndü. Üçü birden çığlık attı. Kendi sesleri kulaklarından girip içlerini parçalıyordu. Bir şey göremiyorlardı, birbirlerini göremiyorlardı, İlker sıkıca koltuğuna tutunup gözlerini kapadı. Annesinin yüzünü anımsamaya çalışıyordu, kendini sıkmış annesinin yüzünü görmeye çalışıyordu, sonunda annesinin yüzü belirdi; sıcak bakışları saçını okşamaya, yanaklarını sevmeye başladı. Sanki biri zamanı ağır çekime almıştı, eli üstünde bin ton varmış gibi ağır ağır uzanıyordu. Annesinin eline dokunmak istiyordu, uzandı, uzandı. Tam annesinin eline değmişti ki bir ışık parladı, sonra bir nokta olana kadar küçüldü, küçüldü, bitti…

Kara yüze ak damga

Burnundan nefes almak istemiyordu, nefes aldıkça çürük yumurta kokuyordu… Burnundan nefes almamak için ağzını açmıştı. Başında bir ıslaklık hissediyordu, bir el başını kavramıştı. Sonra iki kaşının arasına bir parmak dokundu. O an karanlığın içinde küçük küçük ışıklar parlayıp sönmeye başladı. İçine nefes değil de sanki denizi çekiyordu. Oluk oluk su doluyordu, oluk oluk tuz… Kurtulmak için çırpındı ama parmağını bile kıpırdatamıyordu, ne yapsa boştu, sanki felç geçirmişti. Ne başını çevirebiliyordu ne göz kapaklarını açabiliyordu, sonunda pes etti…

Uzaktan dalga sesleri geliyordu, dinledikçe dalga sesleri artıyor, artıyor, suların kayalarda parçalanışını hissediyordu. Bir anda gözünü açtı, karşısında büyük bir yüz duruyordu. Neredeyse burnu yok gibiydi; saçları da yoktu. Kulakları küçücüktü, kaşları yoktu ve gözleri kocamandı. Maviye çalan bir rengi vardı teninin. Yanaklarında beyazlar serpilmişti rastgele, bulutlara benziyordu beyazlıklar. Sanki gökyüzü İlker'e gülümsüyordu. Tanıdıktı bu beyazlıklar, rahatladı. Karşısındaki yüz sevinçliydi, şefkatliydi, duruydu. Annesi gibi bakan bu canlı da neydi? Bazı konuşmalar duydu, dönüp bakmak istedi ama kıpırdaması olanaksızdı. Sadece gözlerini açabilmişti, gözbebeklerini zorladı, görmek istiyordu. Sanki birini gördü, elinde kemikten bir mızrak vardı, soluk tenliydi. Öbür yanda bir başkası elinde mızrağıyla duruyordu. Arkalarında birkaç karartı daha fark etti ama ayrıntı göremiyordu. Sonra sağ yanındaki, mızrağıyla İlker'in boynuna dokunuverdi. Bir

anda her şey karardı.

– *İlker uyan! İlker Uyan!*

Frija, panik halde bağırıyor, İlker'i omuzlarından tutup silkeliyor, uyanması için çabalıyordu. İlker sesler duyuyordu ama gözünü açacak gücü kendinde bulamıyordu. Yavaş yavaş göz kapakları açılmaya başladı, belli belirsiz şekiller görüyordu. Duyduğu sesleri ayırt edemiyordu. Kendine geldiğinde Frija'yı karşısında buldu. Frija'nın o soğuk yüzü değişmiş; korku, yüz maskesini düşürüvermişti. Dehşetle İlker'e bakıyor, İlker'in uyanması için bedenini sarsıyor, yanaklarına tokat atıyordu.

– *Uyumuş muyum?* diye sorabildi İlker.

– *Uyumak mı? Kendine gel İlker…*

İlker doğrulup etrafına baktı. Başı öyle ağırdı ki kaldıramıyordu, kaşları ağırdı, göz kapakları ağırdı… Frija uzanıp denizden bir avuç su aldı ve İlker'in yüzüne serpti… O an içinde bir titreme hissetti, o an ayağını bacağını, kolunu elini fark etmeye başladı İlker. Ne oluyordu? Etrafına bakındı. Burası bir deniz mağarasıydı, mağarayla deniz arasında küçük bir kumsal vardı. Küçük denizaltı kayalara çarpmış, ön tarafı paramparça olmuştu. Etrafa camlar saçılmıştı. Cam fanus da kırılmıştı.

İlker'i uyandıran Frija bu kez Erik'e döndü. Erik'in elleri iki yandan sarkıyor, ağzından köpükler boşalıyordu. Kafası arkaya düşmüştü, boğazındaki Thor dövmesine gözü ilişti. Sanki Thor'un gözü kanıyordu. İlker ürktü, elini boynuna attı, küçük bir kan lekesi avucuna değdi. İlker kan görmekten nefret ederdi; öyle bir çığlık attı ki mağarada yankılanıp sesi kendi yüzüne çarptı. O an Erik de sarsıldı, kendine gelmeye başladı. İlker kalktı ve Frija'ya yardım etti. Erik'in yüzünü soğuk deniz suyu ile yıkadılar. Erik kendine geldiğinde boynuna dokundu

ve onun da eline kan değdi. Avucundaki kan lekesini görür görmez Erik de çığlık attı:

– *Odins son!*

Frija da elini boynuna götürmüş, o da elinde küçük bir kan lekesi görmüştü ama bir tepki vermemişti, dudak bükmüştü sadece… Kazalarda böyle şeyler doğaldı. İlker'e dönüp:

– *Hadi kıyıya çıkalım.* dedi.

Toparlanıp denizaltının ucundan mağaradaki kumsala atladılar birer birer. Konuşmadan yan yana oturup sarı denizaltıyı incelediler. Mağaranın ağzından dalgaların güçlü sesi geliyordu, öylece kaldılar. İlker başını tutup düşünmeye başladı. Neler olduğunu anımsamaya çalışıyordu. Balinanın kuyruğu denizaltına çarpmış, denizaltı alabora olmuştu. Peki, buraya nasıl gelmişler, nasıl vurgun yememişler, nasıl parçalanmamışlardı? Bir türlü anımsayamıyordu. Frija'ya baktı. Frija dizlerinden tutmuş ileri geri sallanıyordu. Gözlerini denizaltına mıhlamıştı. Sürekli aynı yere bakıyordu. Erik kuma uzanmış başını tutuyor, o boğuk sesiyle anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. İlker ayağı kalktı:

– *Buraya nasıl geldik? Nasıl oldu da kurtulduk? Bu denizaltı nasıl böyle parçalandı? Anımsamıyorum… Anımsamıyorum…*

Ne Frija ne de Erik tepki vermiyordu. İlker sağa sola yürümeye başladı. Aklına kaza yapanların sıcakta kırık çıkıklarını anlayamadıkları geldi. Kendini yokladı, ayakları sağlamdı, elleri, kolları, kaburgaları, çenesi… Frija'ya baktı, hiçbir yerinde bir şey yoktu. Erik de sağlam görünüyordu. Sadece boyunlarında küçük bir kızarıklık ve kan lekesi vardı. *"Şükürler olsun…"* diye mırıldandı kendi kendine, *"Şükürler olsun…"* Bunları Türkçe söylemişti, içten ve sıcak geliyordu şimdi Türkçe… Sadece

Türkçe konuşmak istiyordu artık. İngilizce sözcükler sanki boğazına takılıyordu. Frija bir anda İlker'e dönüp:

– *Ne yapacağız şimdi? Ne yapacağız şimdi?* diye sormaya başladı. O kadar çok tekrar etti ki İlker öfkelendi. Koşup mağaranın arkasındaki duvara tekme attı. Türkçe bağırmaya başladı:

– *Hoca olan sensin… Bunu da mı ben bileceğim? Allah kahretsin, nereden bileyim, burası sizin memleketiniz… Benim memleketim olsa hemen eşe dosta haber verirdim.*

Sözü bitmeden İlker durdu. Eli cebine gitti, telefonu duruyordu, baktı, biraz şarjı vardı ve telefon çekiyordu. Bir nara attı... Ardından dans etmeye, telefonu öpmeye başladı. Erik doğrulup İlker'e baktı, *"Stor"* dedi. İlker ilk kez Erik'in söylediği bir şeyi anlamıştı.

– *Evet, stor Erik.* dedi. İsveççe *"harika"* demekti. *Şu an telefondan daha harika bir şey olabilir mi? Haklısın! Ama dinle! Sen Erik bu Elma… Sen bizi batırdın, şimdi sıra onda, çekip çıkaracak bu mağaradan bizi…*

Telefonunu bir daha öptü. Sonra telefonda 112'yi arayıp Frija'ya uzattı. Frija hiç tepki vermeden telefonu aldı ve İsveççe görüşmeyi yaptı. Bitirdikten sonra telefonu İlker'e uzattı, telefonun şarjı bitti bitecekti. İlker bir arama daha yapmaya niyetlenirken telefon kapanıverdi. İlker çıldırdı, neredeyse telefonu duvara çarpacaktı ama yine de kendini tutabildi.

Böyle kontrolden çıkacak gibi olmasına hayret ediyordu bir yandan. Ömrü boyunca kendini kontrol etmişti. Annesi öldüğünde bile, ki o zamanlar daha küçük bir çocuktu, kendini kaybetmemiş, ayakta durmuştu. Bu öfke nereden geliyordu, nasıl ruhunu ele geçiriyor, nasıl oluyor da iradesini yeniyordu? Bir süre derin nefes aldı, telefonunu okşayıp cebine koy-

du. Telefonunu severdi, elmayı sevdiği gibi onu da aldığından beri sever, okşardı. İsveç'e geldikten sonra pek elma bulamaz olmuştu. Bu yüzden telefonu elma özlemini gideriyor, ara sıra kendi kendine telefonuna şakalar yapıyordu.

İlker'in burnuna çürük yumurta kokusu gelince dikkatini mağaranın derinliklerine verdi. Dalgaların kayalara vuruşu mağarada yankılanıyor, midesini allak bullak ediyordu. Mağaranın üzerinde bir açıklık vardı; oradan ışık sızıyordu ama mağaranın derinliklerine kadar yayılmıyordu. Mağaranın derinliklerine gitmek istiyordu bir yandan, bir yandan korkuyordu. Yavaş adımlarla karanlığa doğru yürüdü. Yukarıdaki açıklıktan sızan ışık elverdiğince ilerliyordu. Derine doğru gittikçe kükürt kokusu artmaya başladı. Birden rüyası aklına geldi. Başını tutmuş o mavi alaca yüzü anımsadı. Gözleri büyüdü. Hemen geri döndü Frija'nın yanına geldi. Frija ve Erik bir şeyler konuşuyorlardı.

– *Hocam!* Dedi. Konuşmuyordu da bağırıyordu. Bir an Türkçe mi, İngilizce mi söylediğin karıştırdı. Tekrarladı.

– *Hocam!*

Frija İlker'e dönüp baktı.

– *Hocam, balina bizi alabora ettikten sonrasını anımsıyor musunuz?*

– *Pek değil. dedi Frija…*

– *Rüya değilse bir şeyler anımsıyorum.*

– *Öyle mi?*

– *Evet… Denizaltının üstünde gördüğümüz el vardı ya…*

– *Evet!*

– *İşte o ellerin sahipleri bizi buraya getirdiler. Hatta onlardan biri benim başımı kavrayıp uzun süre tuttu… Sonra bir kemik mızrakla boynuma dokundu. Bence onlar yardım ettiler, onlar neydi? Onlar kimdi?*

Frija eliyle boynuna baktı. Kanama durmuştu çoktan.

– *Mitolojiyle aran nasıl İlker?*

– *Çok değil, genel bilgilerim var.*

– *Yunan mitolojisinde Seireneler vardır; aklım izin verse Seireneler diyeceğim ama o mitoloji, biz bilim insanıyız.*

– *Seireneler değilse kimdi… Yüzlerini apaçık anımsıyorum artık. Saçları yok, kaşları da yok. Onların kulakları küçücük, gözleri büyük ve kül rengi… Burunları da yok denecek kadar küçük. Onlar konuşuyorlardı, bana bakan adam konuşuyordu, gülümsüyordu, gülen balık olur mu? Perdeli de olsa elleri vardı, ellerinde kemikten mızraklar vardı, hatta ucunda iğne gibi bir şey vardı. Yemin ederim, gördüm! Bu rüya olamaz, buraya gelmemizin sebebi onlar, buna yemin ederim!*

Frija dönüp Erik'le İsveççe konuştu. Erik heyecanla bir şeyler anlattı. Tedirgindi, korkmuştu, arada öfkeleniyordu. İlker ne söylediğini merak ediyor, İsveççe öğrenmediği için içleniyordu. Frija İlker'e döndü.

– *Erik balıkçı bir aileden geliyor. Uzun nesiller boyunca balık avcılığıyla geçinmişler. Erik'in dedesi anlatırmış, tuttukları bazı balıkların vücutlarında, kırılmış kemik mızraklar buluyorlarmış. Bazen tuttukları balıkları onların çaldıklarını söylüyorlarmış. Böyle bir kültür olduğunu ben bilmiyordum.*

– *Demek ki böyle bir bilgi var, böyle bir şey var… Rüya olamaz bu!*

Frija, başını elleri arasına aldı. Kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra Erik'le İsveççe konuşmaya başladı. Biraz tartıştılar ama Erik sanki zoraki onaylayarak sustu, sonra kumlara uzanıp homurdanmaya başladı. Frija İlker'e döndü.

– *İlker!*

– *Buyurun hocam!*

– *Bu olanlar aramızda kalmalı… Bunu açıklayamayız, zaten biz bir şey anımsamıyoruz, senin gördüğün düş mü, gerçek mi kesin değil… Bu konu akademik çevrelerde duyulursa sorun yaşarız. Tam bilgi edinene kadar kimseye söz etmemeliyiz.*

– *Ama hocam, bilim araştırma ister, bunu anlatırsak üniversiteler araştırma yapabilir… Düşünsenize Mars'a gitmek gibi bir şey, böyle yaratıkların olduğu bilinse…*

Frija, İlker'in sözünü kesti.

– *Evet, ama kanıt yok! Henüz kanıt yok! Başkalarının bizimle alay etmesini istemiyorsan susmalısın bir süre… Araştıralım, elimizde kanıt olsun ve öyle açıklayalım. Konuşursan tezini onamam.*

İlker bu tehdidi anladı. Sustu. Buna Türkiye'den alışıktı; yaşamak için gerektiği kadar konuşmayı bilirdi. Bildiğini saklamayı da… Ketumluk bir yaşama sanatıydı. Ölümle yaşam arasındaki sınırdı neredeyse. Sustu. Ama içi rahat etmedi. O kimse yüzüne bakmış, gülümsemişti. Bu bir rüya olamazdı, kokusu burnundaydı, bu mağarada da duymuştu aynı kokuyu. Sonra, üçünün de boynunda bir küçük kızarıklık vardı. O mızrakla

boynuna dokunduklarını biliyordu. Görmüştü. Ama o kadar çok soru vardı ki zihninde, bunu nasıl taşıyacaktı? Canı sıkılmıştı, bir kayaya oturdu. Zihninde bir doluluk hissediyordu, algıları açılmıştı, daha iyi koku alıyor, daha iyi duyuyor, daha iyi görüyordu. İçinde de bir canlılık hissediyordu. Atlasa denize yüzüp o güçlü dalgaları geçebilecekmiş gibi geliyordu. Ama susup oturmalıydı. Gözlerini kapadı, diğerleri gibi yardımın gelmesini beklemeye başladı.

Kendine dolan boşluk

Hocası bir hafta içinde ses analizini istiyordu. Kazaya rağmen bu raporu hazırlayıp vereceklerdi. Ancak iki gün boyunca evden çıkmadığı halde bir türlü bilgisayarının başına oturamamıştı. Ne zaman buna niyetlense burnuna kükürt kokusu geliyor, midesi bulanıyor, dalga sesleri kafasının içinde yankılanıyordu. Pek uyuyamaz olmuştu, bir türlü uykuya dalamıyordu. Bazen sandalye üzerinde, bazen yerde sızıyor, gecesi gündüzüne karışıyordu. Telefonuna gelen mesajlara yanıt vermiyordu. Bir kez babasıyla konuşup yoğun olduğunu söyleyebilmişti. İçinden konuşmak gelmiyordu. Annesinin öldüğü zamanlar gibiydi; anlamsız anlamsız çevresine bakıyor, sağa sola çarpıyor, bardakları elinden düşürüp kırıyordu. Kırıkları tutup çöpe atacak hali kalmamıştı, perdesini bile açmıyordu.

Zaten evi de küçücüktü. Bir duvarında mutfak vardı; öbür tarafında küçük bir banyo ve banyo çıkıntısıyla pencere duvarı arasındaki çıkıntıda bir yatak... Pencere önünde bir masa ve bilgisayarı bulunuyordu. Bir iki kitabı ve memleketten getirdiği eşyaları koyduğu küçük dolap İlker'in dünyasını oluşturuyordu. Ne zaman bir zorlukla karşılaşsa veya içini hüzün kaplasa şiir kitaplarına sarılır, şiirler okur, ferahlardı. İçinde bir türlü çözemediği bir derin hüzün vardı. Herkes bu hüznü annesinin ölümüne bağlıyordu ama İlker annesinin ölümünden önce de bu derin acıyı tam göğsünün ortasında hissediyor, ona bir anlam veremiyor, kimseye anlatmıyordu. Her-

kesin içine atlayıp sevinçler duyduğu hayat karmaşası nehri onu çekmiyordu. O nehri dışarıdan izliyor ve bir çok şeyden tiksiniyordu. Anlamsızdı, gereksizdi, hatta yer yer iğrençti. Buna rağmen kendine kapanmıyordu. Çevresinde ne oluyorsa onunla uğraşıyor, değiştirmeye çalışıyor, bu karmaşık nehrin bir parçası olmak için gayret gösteriyordu. Ama belli ki yabancıydı, azcık kendi kendine kalsa, kendini dinlese o derin hüzün bütün bedenini sarıyor, gelip gözlerinin ucundan renkleri emiyordu. Annesinin ölümünden sonra hüzün uzun süre acıya dönüştü; özellikle de kendisine acıyarak yaklaşanların uzattığı ellerden nefret eder oldu. Hele dizlerinde beyazlıklar çıktıktan sonra… Bunun bir hastalık olduğunu, adına vitiligo dendiğini ancak üniversitede öğrenebilmişti. Oysa İlker onu hep annesinin avuç izi olarak düşlemiş ve geceleri dizlerine dokunmayı sevmişti.

İlker toparlanmak için yine şiir kitaplarını karıştırmaya başladı. Aralarında bir defter vardı; üniversiteden hocası, daha doğrusu artık arkadaş olduğu hocası ona bu defteri vermiş, *"İsveç'e neden gittim?"* diye bir başlık içinde anılarını yazmasını istemişti. Bir türlü bu deftere yazamadı, arada yazdıklarını hocasına internetten gönderdi ama bölük pörçük, gelişi güzel şeylerdi. Bu kez yazabilir miydi? Olanı biteni yazabilir miydi?

Telefonun sesi İlker'i korkuttu. Frija arıyordu, yanıt vermemek olmazdı.

– *Merhaba hocam!*

– *İlker, haftaya yetiştirebilecek misin?*

– *Yetişir hocam!* dedi ama yüzünde hafif bir gülümseme oldu. Bundan hiç emin değildi, hayatında ilk kez bir şeyi yapamayacağını sanıyordu.

– *İlker…*

– *Buyurun hocam.*

– *Hastanenden tahlillerimizi rapor etmişler. Eser miktarda aslan balığı zehri varmış üçümüzde de. Biraz daha fazla olsa ölüm tehlikesi olurmuş diye yazıyor. Şanslı buluyorlar bizi…*

– *İlginç!*

– *Evet, ancak bu konuyu şimdilik unutalım. Raporu verdikten sonra oturup konuşalım üzerinde.*

– *Olur hocam… Sanırım birkaç güne analiz bitecek.*

– *Haberini bekliyorum… Bugün ben işe başladım.*

– *Ben de başlayacağım hocam.*

– *Raporu bekliyorum, hoşça kal.*

– *Hoşça kalın hocam!*

İlker telefonu bırakıp yüzünü gözünü ovuşturdu bir süre… Bu aslan balığı zehri de neydi? Acaba mızrağın ucunda bu zehirden mi vardı? *"Benden önce onları böyle bayıltmışlar."* diye söylendi kendi kendine. *"O zaman olan biteni hatırlamamaları normal, desene ihale bana kaldı."* Sanki üzerine kocaman bir fil oturdu o an, omuzları düştü, yüzü buruştu. Bu yükün altında ezilecekti neredeyse, sonra birden fırladı. Ayağına cam kırığı batınca acısından çığlık attı… Çığlık iyi geldi, derin derin nefes aldı, banyoya gidip aynada kendine baktı; gözaltları morarmış, küçük torbacıklar oluşmuştu. Dilini çıkardı, biraz pas vardı. Hemen gargara yaptı. Sonra doya doya su içti. İsveç'in suyunu seviyordu; bedava olduğundan değil, dağ sularının tadı vardı, sanki her musluk bir gözeydi. Başını musluğun altına sokup bir süre suyun altında tuttu. Kalkıp aynaya bir daha baktı, bu ona iyi gelmişti. *"Artık kendine gel İlker"*

deyip yanaklarını tokatladı. *"Kendini topla… Çık dolaş biraz, hatta… Hep gitmek istediğin yere git, Cruise gemilerine atla! Anneni kaybettin çocuk yaşta yıkılmadın, şimdi bir kazayla mı çözüleceksin elâlemin memkeletinde… Hadi!"*

Cruise gemisi fikri İlker'e iyi geldi. O gemilere binmeden memleketine dönse eksik dönecekti. Cüzdanına baktı, yeterince kronu vardı. Bilgisayarını açtı, turların saatini öğrendi ve kendini duşa attı.

Geminin motorları çalıştığında İlker ufka baktı. Kül rengi bulutlar sanki denizin rengini emiyor, kurşuni bir ağırlık kıpırdanıyordu gözün gördüğü her yerde. Rüzgâr tuzlu nemiyle genzini açıyor, yudumladığı içkinin tadını ağırlaştırıyordu. Denize baktıkça sanki dalgaların içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Aklına o yüz geldi yine ve burnunda kükürt kokusu, ürktü. Geri çekilip biraz gözünü kapadı. Ne zaman bu görüntü gözünün önüne gelse yüreği ağzına geliyordu. Bundan nasıl kurtulacaktı? Sanki denizden birileri İlker'e sesleniyordu. Etrafına baktı, herkes birbiriyle konuşuyor, denizi izleyenler dalmış, içkilerini yudumluyordu. Kimse garip bir ses duymuş gibi davranmıyordu, ama tiz ses İlker'in içinde yankılanıyordu. *"Acaba onlar mı geldi?"* diye meraklanıp tekrar kalktı, denize baktı. Artık karanlık olmuştu, bir şey görünmüyordu ama o tiz sesler bir uzaklaşıp bir yaklaşıyordu. O an omzundan biri tuttu.

– *Hey, hey!*

Dönünce Erik'le göz göze geldi. Yalnızlığından kurtulduğu için sevindi.

– *Hey, hey!*

Erik'in yanında üç kadın vardı ve onlara dönüp konuşmaya başladı. İsveççe konuşuyordu ve İlker ne dediğini anlamıyor-

du. Kızlardan biri Türkçe seslendi.

– *Merhaba!*

İlker öyle sevindi ki nara atmak istedi. Gerçi garip bir aksanla söylemişti ama Türkçeydi duyduğu.

– *Türkçe biliyor musun?* Diye sordu heyecanla… Kız İngilizce yanıtladı.

– *Hayır, bilmiyorum. Bir Türk kızı, Erasmus programıyla gelip kalmıştı bizde. Ondan öğrendiğim sözcük bu; merhaba…*

– *Merhaba, merhaba… Sevindim valla…* Sonra Türkçe konuştuğunu fark edip dilini düzeltti: *Tekrar merhaba, ben İlker.*

– *Ben Irja, memnun oldum. Yalnız mısın? Bize katıl…*

İlker aslında Erik'ten hoşlanmıyordu ama konuşmaya ihtiyacı vardı. Yalnızlık onu bir koza gibi sarıyor, soluğunu kesiyordu.

– *Elbette.*

Birlikte gemideki kafeye gittiler. Erik, bir biri ardı sıra içkisini yudumluyor, kızlarla neşeli bir sohbeti sürdürüyordu. Irja arada İlker'e baksa da pek ilgilenmiyordu. İçinden kalkıp gitmek geldi ama bir yandan da Irja ile sohbet etmek istiyordu.

– *Irja, mesleğin nedir?*

– *Tur şirketinde çalışıyorum. Aslında bu geminin de ait olduğu tur şirketinin bir elemanıyım.*

– *Deniz insanları hakkında bir şey biliyor musun?*

Bu soruyu öyle doğal sormuştu ki kendisi de şaşırdı. *"Deniz in-*

sanları mı? Onların adı bu mu?" diye kendi kendini sorguladı.

– *Pek bir şey bilmiyorum ama küçük kardeşim meraklıdır böyle şeylere; internette onlarla ilgili bolca bilgi var, araştırıp durur.*

– *Öyle mi?*

Telefonunu eline aldı, internet çekmiyordu. Hemen fırlayıp eve gitmeyi, internette bu konuyu araştırmayı istiyordu. Daha önce niye düşünmemişti? Mutlaka internette *"deniz insanlarıyla"* ilgili bir şeyler olmalıydı. Rüya görmediğinden emindi, üstelik bu aslan balığı zehri rüya görmemelerinin kanıtıydı, çünkü Baltık Denizi'nde aslan balığına rastlanmamıştı. Bu mutlaka deniz insanlarının mızraklarıyla ilgiliydi. Başka türlü nasıl açıklanabilirdi? Erik'in boynuna baktı; Thor dövmesinin tam gözündeki iz hala oradaydı. Sanki Thor'u gözünden vurmuşlardı. Elini kendi boynundaki yaraya dokundurdu, kabuk bağlamaya başlamıştı, içinden kabuğu yolmak geldi ama insanların içinde kan çıksın istemiyordu. Oysa yaralarının kabuğunu soymaya bayılırdı, kendini tutamıyordu. Kendi dikkatini dağıtmak için Irja'ya dokundu.

– *Affedersin, sence deniz insanları Botnia Körfezi'ne geliyorlar mıdır?*

Irja kahkahayı bastı…

– *Deniz insanları varsa onlar biziz… Bu denizler olmasa turizm de olmaz, yemek yiyemeyiz…*

Bir İsveçli için oldukça iyi bir espriydi. Irja'nın neşesinden hoşlandı ama bu neşenin altında bolca içmiş olması yatıyor olamaz mıydı? İsveç'te içki pahalıydı ve insanlar bu gemilerle uluslararası alana çıkıp Free shop'tan ucuz içki alıp gece boyu içiyorlardı. Bir sektöre dönmüştü bu ve bir İsveç geleneği ol-

muştu. *"Ne olursa olsun, uzun zamandır böyle rahat konuşmamıştım biriyle."* diye geçirdi içinden. Sohbete ve neşeye terk etmek istiyordu kendini... Belki alkolde yıkayıp düşüncelerini arınabilir, kendine gelirdi. Kararını verdi, şişeyi kafasına dikti.

Midesinde bir yarılma, bir sancı hissetti. Boğazına doğru acı bir su geliyordu. Gözlerini açtı, evindeydi ama evi değirmen gibi dönüyordu. Bir türlü bir yere odaklanamıyor; renkler, nesneler birbirine karışıyordu. Zor bela banyonun kapısını açtı, içinde ne varsa boşaldı lavaboya... Musluktan tutunmazsa ayakta duramayacaktı. Suyu açtı, ağzını çalkaladı, zorlukla doğruldu. Aynaya baktı; beyninden vurulmuşa döndü, yine o yüz karşısındaydı, bağırdı... Bir daha aynaya baktı, kendini gördü, rahatladı. Berbat haldeydi ama midesi biraz rahatlamış, baş dönmesi de azalmıştı. Ne var ki ayakta duramıyordu, dönüp yatağına yığılıverdi.

Dalga sesleri duymaya başladı, dalga sesleri gittikçe artmaya başladı, sanki kafatasına çarpıp köpük köpük dağılıyorlardı. Burnuna kükürt kokusu geldi, öğürdü... Kafasını yastığın altına koydu, sağa döndü, sola döndü... Dalga seslerinin ardı arkası kesilmiyordu. Dalga seslerinin içinde biri konuşmaya başladı, giderek onu duyuyordu. Ne dediğini anlamıyordu ama içi dışına çıkacak gibiydi, kıvranıyordu, sonra birden durdu. Dalga sesleri de, konuşmalar da bitti. Artık başı dönmüyor, midesi bulanmıyordu. Alnının ortasından bir ışık bütün bedenine yayılıyor, nereye değse orası canlanıyordu. Aklına hocasının verdiği defter geldi. İçinden yazmak, yazmak, yazmak geliyordu... Fırladı, şiir kitapları arasından defteri buldu. O kadar aceleciydi ki kalem bulamıyordu. Sanki içinde bir sel vardı, akıp gidecekti, kalem neredeydi? Sonunda masanın yanına düşmüş kalemi bulabildi, masanın başına geçip yazmaya başladı; yazdı, yazdı, yazdı... Defterde sayfa kalmayıncaya kadar yazdı. Sayfalar bitince İlker de masaya yığılıp kaldı.

Telefonun sesine uyandı ama telefonunu bulamıyordu. Orayı burayı karıştırdı, en sonunda montunun cebinde telefonunu buldu.

– *Alo!*

– *Merhaba, ben Irja.*

– *Irja?*

İlker gözlerini açmıştı ama iyi uyuyamadığından ayrıntıları doğru dürüst göremiyordu. Arayanın ismini okuyup okumadığını anımsayamadı. Sesi de pek çıkaramadı, *"Irja da kim?"* diye düşünürken…

– *Dün gece çok sarhoştun, sanırım kafan karıştı. Gemide tanışmıştık.*

İlker hemen anımsadı.

– *Özür dilerim Irja, yeni uyandım, tüh! Evet anımsıyorum.*

– *Nasılsın diye merak ettim. Seni eve bıraktığımızda sabah uyanamayacağını anlamıştım doğrusu, bu yüzden öğlen aradım.*

– *Öyle mi? Saat kaç ki?*

– *Saat 14.15*

– *Aman Allah'ım…*

– *Peki, iyi misin?*

– *İyiyim, çok teşekkür ederim. Telefonumu nasıl buldun?*

– *Dün vermiştin ya… Sanırım her şey silinmiş belleğinden.*

– *Kendime gelince anımsayacağım… İlgine çok teşekkür ederim.*

– *O zaman deniz insanından selamlar… Bir şeye ihtiyacın olursa haber et olur mu? Hoşça kal!*

– *Hoşça kal!*

Telefon kapandığında aklında bir tek *"deniz insanı"* kaldı. İçinde dayanamadığı bir merak gelip gözlerine yerleşti; hemen bilgisayarını açtı ve internetten deniz insanlarını araştırmaya başladı. Bir çok deniz insanı videosu, görüntüsü, anlatımı vardı. En çok Güney Afrika'daki bilim insanlarının bulguları dikkatini çekti. Bir de Amerika'daki çocuğun çektiği video… Birçoğu saçma sapan uydurma şeylerdi. Gördüğü şeye benzeyen bir tek görüntü bulabildi; bir deniz altının penceresine dokunan bir el… Sanki kendi gördüğü elle aynıydı; görür görmez haykırdı…

– *Evet! İşte bu! İşte bu!*

Sonra yatağına oturup bir süre düşündü: *"Onları gördüğümü kanıtlayacak bir şey olsa elimde keşke? Yoksa dalga geçerler valla! Herhangi bir görüntü ya da ses kaydı olsa…"* Birden aklına ses kayıtları geldi. Hemen bilgisayarın başına geçti. Kayıtları analiz etmeye başladı. Zaten hocasına rapor etmeliydi. Seslerin tekrar tekrar analizini yaptı. Seslerin genliklerini özenle inceledi. Spektrumunu oluşturdu. Arka plan sesleri temizledi. Yaptıklarını test etmek için bir kez de kendi yazdığı

programda analiz yaptı. Seslerin transkripsiyonunu yaptı ve bilindik olanlarla defalarca karşılaştırdı. Son birkaç saniyesi hariç hepsi bildik seslerdi; balıklar, yunuslar ve ispermeçet balinaları… O birkaç saniyeyi defalarca inceledi, ancak çok küçük bir kayıttı ve bir sonuca varmak olanaksızdı. Ses kirlenmesi olarak da değerlendirilebilirdi ama içinden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu. Oradaki kayıtları defalarca dinledi, çok tanıdık geliyordu, çok bildik bir fonetik yapısı vardı. Uluslararası fonetik alfabesinde sınamak için yeterli değildi ama o cetvele göre bunlar Türkçe ya da Finceye yakın bir dizilim içeriyordu. Bir süre güldü kendi kendine; *"Türkçe konuşmayı o kadar özledim ki her şeyi ona yoruyorum. Anadil ana gibi oy…"* dedi.

Kendini kaybedercesine çalıştığından bitkin düştü, bilgisayarından Zelmani'nin parçalarını açtı. Ne zaman kafası karışsa Zelmani dinliyordu. Gidip yatağa uzandı, kısa sürede daldı. Uyandığında midesinde guruldamalar duydu, midesi kazınıyordu; çok açtı, çok açtı. Neredeyse oturup bir boğa yiyecek kadar açtı. Hemen telefonunu alıp pizzacıyı aradı. İki büyük boy pizza, yanına da kola istedi. İçinden ayran istemek geçmişti, şöyle yayık ayran olacaktı, içine de bir sade soda… Açlıktan en sevdiği yemekler aklına geliyordu; etli pideler, dönerler, mantılar…

Yemeğini yerken bir yandan da analizi üzerine düşünüyordu. O kadar kısa bir kayıtla bir şey iddia edilemezdi ama başına gelenler, boynundaki yara, aslan balığı zehri, denizaltının camına dokunan el ve sonra yaşadıkları başka nasıl açıklanabilirdi? Mutlaka bir izi olmalı yaşananların, bunu bulmalı, ortaya çıkarmalıydı… Elinde kanıt olmadan kim inanır ki bu türden bir şeye? Bir kez birine anlatsa, o herkese anlatır, duyan dalga geçerdi mutlaka… *"Ne yazık ki türümüz böyle… Olmadık şeylere inanıp apaçık olanları inkâr edebilir."* dedi.

Ama bunu dillendirmenin bir yolu yordamı olmalıydı, ne yapabilirdi, ne?

Yemeğini bitirdikten sonra yatağına uzandı. Zelmani'nin sesine bırakıp kendini dinlenmek istiyordu. Dinlenince kendini toparlayabilirdi, raporu da hazırlardı… O raporu bitirmeden, savunmaya almayacaktı hocası belli ki… Onu bitirmeliydi. Öte yandan Frija ile bir kez daha konuşup kafasındaki sorulara yanıt arayacaktı. Frija'yı aramaya karar verdi. Tam telefon edecekti ki, Frija'nın çalışma saatleri dışında iş için aranmaktan hoşlanmadığı aklına geldi. Elinde telefonu birkaç kez evirdi çevirdi. Birden yerinden fırladı… Heyecanla telefonunu karıştırmaya başladı; *"O sıra balinayı videoya çekiyordum, belki o eli de çekmişimdir, belki kaydetmiştir her şeyi… Hadi elmam, sihirli elmam, ver şu büyülü bilgiyi…"* Videolarını açtı; 1 saat 48 dakikalık bir video vardı. *"İşte bu!"* diye haykırdı… Videoyu izlemeye başladı.

Anlaşılan balinanın kuyruğu denizaltına çarptığında, el alışkanlığıyla telefonunu cebine koymuş ama video çekimini açık unutmuştu. Hiçbir şey görünmüyordu, sadece sesler duyuluyordu. Videonun son 26 dakikası daha anlaşılabilir seslerden oluşuyordu. İlker telefonunu bilgisayarına bağladı, derin bir nefes aldı, hemen analiz için başlamak istiyordu ama çok sıkışmıştı, tuvalete gitmeliydi; kalktı, banyoya gitti. Çıkmadan aynada yüzünü fark etti. Keskin bakışı geri gelmişti; ela gözleri parıldıyordu. Başı omuzlarının üzerinde dipdiriydi. Boynundaki yaraya baktı, küçük mor bir bene benziyordu. Gülümsedi; *"Sarhoş olduğum günkü halime bak, bu halime bak… İnsan mevsim mevsim…"* Ardından yüzünü yıkadı, saçına su vurdu. Bir daha yüzüne baktı; *"Onun bakışıyla benim yüzüm nasıl acaba? Tiksinç olmalı, baksana saça sakala… Kaşları var mıydı acaba? Saçı yoktu kesin ama kaşlarını anımsamıyorum…"* diye söylendi kendi kendine. İçindeki heyecan

gitmiş, yerini derin bir dalgınlık almıştı. O istek nereye gitmişti? Çocukluğundan beri bu çalkantıyı yaşar dururdu. Çok heyecanlandığı zamanların ardından, derin bir hüzün gelir yapışırdı göğsüne bir dalgınlıkla birlikte… Bununla yaşamayı öğrenmişti, bilgisayarın başına oturdu yeniden. Bu işi sonlandıracaktı; o son 26 dakika… Eğer doğruysa bu 26 dakikalık kanıta herkes inanabilirdi.

Analizi tekrar tekrar yaptı; sonuç gözlerini parlatmıştı, emindi, ses kirliliklerini temizledikten sonra ortaya çıkan bir konuşmaydı, hem de daha önce hiç tanık olmadığı bir dildi bu… Ama içinde sevinç yoktu, daha çok göğsünde giderek artan bir basınç hissediyordu. Sonuçları iki programda da test etti. Transkripsiyonunu yaptı, uluslararası fonetik alfabesiyle karşılaştırdı; belli ki bir karşılığı yoktu. Ama bir dil olduğundan emindi. Tekrar tekrar dinledi, tekrar tekrar kontrol etti. Sanki ünlü ses uyumu vardı, ses dizilimi Türkçeyi andırıyordu. Bir açıdan da Finceye benziyordu. Tıpkı genel ses kaydının son birkaç saniyesindeki gibi… *"Bizim gibi konuşuyorlar bu adamlar!"* dedi kendi kendine. Kendine güldü bir süre… *"Adamlar mı? İyi ki Selen duymadı, yoksa yine 'Bu ne cinsiyetçi bir söylem!' diye başımın etini yerdi."* Acaba şimdi Selen neredeydi? Ayrılalı birkaç yıl olmuştu ama arada yine yüzü aklına geliyor, onunla yaşadıklarını olur olmaz yerlerde anımsıyordu. Tuhaf bir durumdu.

Düşüncelerden sıyrılıp tekrar işine dönmeliydi, yatağına gidip uzandı. Bulduğu bu kayıt bir kanıt olabilirdi. Ama bunu kimle paylaşmalıydı? Kimden yardım alabilirdi? Güney Amerika'daki bilim insanları, ellerindeki kanıtları devlet adamlarına kaptırmışlar ve işlerinden olmuşlardı. Benzeri başına gelebilirdi. Öte yandan dalga geçilmesi de pek olasıydı. Frija ve Erik tanıklık etmezdi. Erik'e hiç güvenmiyordu ve üstelik onu sevmiyordu, ama Frija'ya da güvenemezdi. İyi bir akademisyen, iyi bir insandı ama zihni o kadar kaskatıydı ki bilimselliği

tartışılan bir konuyu sahiplenmesi olanaksız gibiydi… *"Aslında Frija'nın soyu deniz insanlarından gelmiş olmalı."* deyip güldü. Ardından da, *"Bu soğukluğu Baltık Denizi'nin buz gibi sularından kaynaklanmıyorsa kutup buzlarından besleniyor olmalı ama orası Stockholm'e çok uzak."* diye kahkahayı bastı. İçi ferahladı, rahatladı. Göğsündeki o basınç birden kalktı. *"Oh be…"* dedi, *"Kendime geldim, neyse ne, kimseler beni ilgilendirmez. Ben bir yüksek lisans öğrencisiyim, benim derdim mi deniz insanlarının varlığını kanıtlamak… Şurada bir haftam ya var ya yok, döneceğim memleketime… Ne olmuşsa olmuş, ben paylaşırım, onlar ne isterlerse yaparlar, yapmazlarsa kendileri kaybeder. Artık onlar düşünsün…"*

Ertesi sabah üniversitenin yolunu tuttu. Hocasının odasına baktı, kimse yoktu. Derste olmalıydı. Odanın önündeki banka oturdu, beklemeye koyuldu. Gelip geçenleri izliyordu bir yandan da… Bir genç kız gelip geçti önünden, yüzü Irja'ya benziyordu. Irja'yı aramamıştı, ayıp ettiğini düşündü. Arayacaktı, ama hocası gelse yarıda kesmesi gerekirdi, vazgeçti. Raporu tekrar kontrol etmeye karar verdi; raporunda isteksiz bir biçimde, Botnia Körfezi'ndeki deniz yaşamının belirlenen seviyenin üstünde olmadığını yazmıştı. Frija bundan hoşlanacaktı çünkü o asla işleri yokuşa sürmezdi. Mümkünse az tartışmalı, gerilimsiz olanı seçerdi. Bu dümdüz yaşam tarzından hiç hoşlanmamıştı İlker, iyi ki bir hafta sonra Türkiye'ye dönecekti. Üstelik parası da azalmıştı, tez savunması kabul edilse de edilmese de dönmesi gerekecekti. Türkiye dediğinde aklından hep güzel şeyler geçiyordu. Özellikle de son zamanlarda Erol Hoca'yla yaptığı kamplar ve dağ gezileri…

Erol da hocaydı, Frija da… Frija ne kadar soğuksa Erol Hoca o kadar sıcaktı… Canlıydı, ilaç gibiydi. Üniversite'de istekle girdiği tek ders Erol Hoca'nın dersiydi. Bir süre onu takip et-

miş, yanında olmak istemişti. Onun yanında kendini iyi hissediyordu. Gide gele arkadaş oluverdiler. Gerçi Erol'un dersi tarihti ama adam anlatınca her şeyi anlatıyor gibi geliyordu insana… Ne zaman kafası karışsa, bir karar verecek olsa Erol Hoca'ya danışır olmuştu. İsveç'e gelirken de danışmıştı. Türkiye'ye döndüğünde de mutlaka yanına uğruyor, birkaç gün onunla zaman geçiriyordu.

Erol hoca emekli olduktan sonra, *"kozalak"* adını verdiği bir minibüsle gezmeye başlamıştı. Nerede yorulursa orada yatıyordu, minibüsün arkasına yatak yaptırmıştı. Dağlarda kamp yapıyordu, uzun yolculuklar yapıyordu. İlker'e bu yolculuklarını anlatıyordu ara sıra… Erol Hoca da bildiklerini ısrarla savunuyordu ama öyle mahkeme duvarı gibi bir yüzle değil; coşkulu, ateşli bir sevinçle… Frija'da ne yoksa neredeyse hepsi onda vardı. Erol Hoca'yı düşünürken gülmeye başladı İlker… Öyle dalmıştı ki Frija'nın geldiğini fark etmemişti. Frija İlker'in karşısında duruyor, onu izliyordu. İlker kendine geldiğinde Frija'nın kendine bakışından ürktü, toparlandı.

– *Hocam sizi bekliyordum!*

– *Raporu hazırladın değil mi?*

– *Evet hocam, dosyaladım, buyurun…*

Frija dosyayı alıp içeri girdi, İlker de arkasından onu takip etti. Frija masasına oturduktan sonra raporu incelemeye başladı. İlk önce en son sayfaya baktı, olumlu buldu.

– *Güzel olmuş İlker.*

– *Sağ olun hocam.*

– *Cuma günü savunman var, artık bir süre ona hazırlan olur mu?*

– *Elbette hocam! Bu arada bir şey sormak isterim.*

– *Elbette.*

– *Hocam, cep telefonumda bir kayıt buldum. 1 saat 48 dakikalık. Bunun son 26 dakikası, daha açık bir kayıt. İncelemelerini yaptım. Bu size söylediğim deniz insanlarının konuşmaları olabilir. Bu onların yaşadığının bir kanıtı olabilir. Bu konuda kime başvurmalıyım? Bana yardımcı olur musunuz?*

Frija biraz düşündükten sonra:

– *Bu konuyu unutman mümkün değil mi?*

– *Hayır hocam!*

– *O zaman beni karıştırma… Ancak sana yardımcı olacak biri varsa o Bo Ralph'dir. Bo, Nordik dilleri profesörüdür. "İşaretlenmiş Teorik Farkındalık" teorisiyle tanınır ve aynı zamanda İsveç Bilimler Akademisi'ndeki 2. sandalyenin sahibidir. Anlayacağın güçlüdür. Sözü bilim dünyasında tartışılmaz. Eğer ona ulaşırsan ve bu kanıt onun için de geçerli olursa savını kanıtlamış olursun.*

İlker, Frija'nın kendine yardımcı olmayacağını biliyordu. Ama böyle bir öneride bulunacağını hiç düşünmemişti. Kendisini odasından kovması bile muhtemeldi… Bu yüzden Bo Ralph'i defterine not ederken içinde bir sıcaklık hissetti. Galiba ilk kez Frija'ya ısınmıştı, onu sarılıp öpebilirdi. İlker duygularını gizlemeyen biriydi, hemen belli ederdi. Frija İlker'in bu halini anlamaya çalıştı.

– *Seni sevindiren nedir İlker?*

– *Yol göstermeniz Hocam… Buna ihtiyacım vardı.*

Frija bir süre İlker'i izlemeyi sürdürdü. Bu yabancı çocuk nasıl da farklı biriydi, şimdiye kadar ona dikkatli bakmamıştı. Orta boyuna rağmen omuzları geniş, yüzü oldukça dengeliydi. Gülümsemesi etkileyiciydi. Yanağından çene altına kadar uzanan beyazlık bile bir hoşluk vermişti. Ellerindeki alacalık da çok ilginçti. Bir süredir ilk kez bir erkeğin ellerine bakmıştı, ellerden hoşlanırdı. Birden irkildi.

– *Hocam, Bo Ralph'e nasıl ulaşabilirim?*

– *Bo, ulaşılması zor bir adamdır İlker, uğraşman gerekir. En iyisi bu işi savunmadan sonraya bırak.*

– *Elbette hocam!*

İlker üniversiteden ilk kez bu denli sevinçle ayrılmıştı. Eve gitmeden önce Irja'yı arayıp uygun olup olmadığını sormak, onunla sohbet etmek istiyordu. Irja'yı düşündükçe aklında beliren yüzü hoşuna gidiyordu, birine benzetiyordu. Ancak o sarhoş olduğu gece gördükleriyle bir şey söylenemezdi; telefon etmeye karar verdi.

– *Merhaba Irja!*

Türkçe selam vermişti, bunu çok özlemişti. Tekrarladı.

– *Merhaba Irja!*

Sonra İngilizce devam etti.

– *Ben İlker, sarhoş İlker…*

– *Merhaba İlker… Aramana sevindim. Bir sarhoş için çok uygun bir zaman…*

– *Öyle mi?*

– *Evet, işten çıkıyordum ve aklıma sen gelmiştin… Hava*

güzel, kıyıda yürümek istiyordum, sen de gelmek ister misin?

– *Harika olur… Nerede buluşalım? Gamla Stan?*

– *Pekâlâ…*

Neredeyse iki yıldır İsveç'te yaşayan İlker, Türkiye'ye dönmesine bir hafta kala biriyle buluşuyordu. Biraz heyecan duyuyordu, içinde bir şeyler ılık ılık akıyordu. *"Hayat ne garip…"* diye söylendi kendi kendine. En çok yalnızlık çektiğim zamanda kimse yoktu çevremde, ayrılıp gideceğim hafta, buzdan yüzü eridi hocamın bile… Ve Irja… İsmi hoş… Yüksek sesle de hoş…

– *Irja!*

– *İlker!* diye yanıtladı biri… Arkasına döndü Irja… Bu rastlantıya bayıldı, ayağı kalkıp tokalaştı, yer gösterdi… Böyle nazik davranışları yoktu, şaşkınlık içindeydi.

– *Şaşırttın beni… Tam ismini yüksek sesle söylesem nasıl olur diye merak etmişken…*

– *Her isim içten söylenirken daha güzeldir.*

Irja'nın bu yanıtı İlker'in yüreğine çarptı; ne güzel söylemişti.

– *Haklısın Irja! Haklısın… Şiir gibi konuştun.*

– *Şiir gibi Harry Martinson konuşur…*

Vi börjar långsamt ana att den rymd
vi färdas fram i är av annat slag
än vad vi tänkte var gång ordet rymd
på Jorden kläddes med vår fantasi.

– *Ses armonisi çok hoş… Ne diyor ki?*

– *Şüphelenmeye başlıyoruz yavaş yavaş içinde yolculuk yaptığımız uzayın değişik bir tür olduğundan bizim düşündüğümüzde her zaman o "uzay" sözcüğü donatıyor yeryüzündeki düşlerimizi*

Şiiri okurken değil ama çevirirken biraz yüzü kızardı Irja'nın… Daha yeni tanıdığı bir adama şiir okumayı yadırgamıştı…

– *Şey, Anira, 13. şarkının ikinci bölümüne giriş… Harry, Mars'a giderken yolunu şaşırıp sonsuzca uzayda kaybolan bir geminin mürettebatı için yazmış bunu…*

İlker'in zihninde bir ışık yanıp söndü; gözleri karardı birden…

– *Mars mı?*

– *Evet, Mars…*

İlker'in ruhu karıştı, Mars'ı duyunca zihni bulandı. Dalgalar gelip göğsüne çarpıyordu sanki dalga sesleri zihnini parçalıyordu. Mars konusunu kapatmak istedi…

– *Irja!* diye seslendi. Ama ne diyeceğini bilmiyordu.

– *Dinliyorum.*

Bir an ne diyeceğini bulamadı, ellerini koyacak yer aradı, sağa sola baktı, aklına gelen ilk soruyu sordu.

– *Kimleri dinlersin, hangi müzisyenler hoşuna gider?*

Sözü biter bitmez rahatladı İlker. Mars meselesi midesini bulandırmıştı, bir daha o konuya dönmek istemiyordu. Neden böyle olmuştu? Bunu da düşünmek istemiyordu.

– *Sophie Zelmani'yi çok severim.*

Bu kez iyice şaşırdı İlker.

– *Zelmani?*

– *Evet, hiç dinledin mi?*

– *Çok severim, ne zaman kendimle baş başa kalmak istesem onu dinlerim. Şiir okurken de onu dinlerim.*

– *Öyle mi? Bak şu rastlantıya, ben de…*

Konuştukça birbirlerine yaklaşıyor, birbirlerine benzerliklerini keşfediyorlardı. Uzun süredir şiir üzerine böylesine konuşmamışlardı, zaman sözcüklerin arasında hızla akıp gidiyordu. Irja bir İsveççe dize okuyor, ardından İngilizcesini söylüyordu. İlker Türkçe bir dize söylüyor, onu İngilizceye çeviriyordu. Sanki şiirden kanatlar takıp göğe yükseliyorlardı; nefes nefese kaldılar…

Kapılarda kanayan gölge

Dalga sesleri geliyordu derinden... Fısıltıyla konuşuyordu çevresindekiler; belli belirsiz bir telaş vardı. Ayak sesleri duyuyordu, ayak sesleri artarak üzerine yürüyordu, ürktü. Gözlerini açtığında bir turist kafilesinin üzerine doğru geldiğini gördü. Turistler ellerinde fotoğraf makineleri, ne görürlerse fotoğraflıyorlardı. Hatta çimenlere uzanmış insanları bile fotoğraflıyorlardı. İlker alışıktı turist kafilelerine; Stockholm bir turizm kentiydi. Özellikle baharda dolup taşıyordu. Her yerden turist geliyordu; her dilden konuşuyorlar, her dilden şakalaşıyorlardı. *"İnsanlar başka yerlere gidince nasıl da değişiyorlar..."* diye düşündü. Sanki ilk kez insan görüyorlardı, sanki ilk kez bina görüyorlardı. Ağızları açık bakıyor, insanları bile nesne olarak algılıyorlardı. Taşkınlıkları da çekilir gibi değildi; turist oldukları için her şeyi kurcalamak, her şeye dokunmak, herkesin fotoğrafını çekmek onların hakkı gibiydi. Bu yüzden İlker kafilelerden uzak duruyordu. Bahar olunca Gamla Stan'a uğramaz oluyordu. Ancak nereye giderse gitsin turistlerden kurtulmak olanaksızdı.

Yanından geçip giden turistleri izlerken İstanbul'daki turistler aklına geldi. İstanbul'da durum biraz daha başkaydı, İstanbul'da turistler zor durumda kalıyordu zaman zaman... Satıcılar bir yandan, bir yandan kendini bilmezler... *"Bir gün deniz insanları da buralara turist olarak gelse nasıl olur?"* diye düşünmeye başladı. Bir çocuk üzerinden atlayınca düşleri yarıda kaldı. Neredeyse İlker'in üzerine basacaktı!

Kafile gittikten sonra bir sessizlik sardı parkı, İlker tekrar uzandı. Gökyüzünü izlemeye koyuldu. Tez savunmasını vermiş, bütün yorgunluğunu üstünden atmıştı… Öğleden sonra güneşi de kaçırılacak gibi değildi. Nicedir gökyüzü böyle sevinçli bakmamıştı kente; güneşin hasretinde göğün mavi buzulları erimişti. Pürüzsüz dokunuyordu insanın tenine ışık, içine akıyordu. İlker, annesizliğin şefkatini güneşte bulup büyümüştü. Güneşi seviyordu, dokunuşunu seviyordu, kemiklerine kadar ısıtmasını, tenini yakmasını seviyordu ama vitiligosu vardı. Bu yüzden fazla kalamazdı. *"Beş on dakika daha"* diye mırıldandı. Beş on dakika daha uzanıp kalkacaktı.

Aslında yapılacak o kadar çok iş vardı ki; evin boşaltılıp teslim edilmesi gerekiyordu. Üniversitedeki bürokrasi ancak bir iki günde tamamlanacaktı. Sonra Irja vardı; onunla daha yeni başlamıştı arkadaşlığı… Onu düşününce içini bir sıcaklık sarıyordu, güneş gibi bir etkisi vardı Irja'nın… Onu güneş ülkesine, Anadolu'ya davet edecekti. Asos'tan başlayıp Fethiye'ye kadar bütün kıyıları gezdirecekti. Güneşe doyuracaktı gelirse eğer ve elbet denize…

Deniz aklına gelince İlker duraksadı; gitmeden elindeki ses kaydını birine göstermeli, fikrini almalıydı. Tez savunmasının sonunda Frija usulca kulağına Bo Ralph'i bulmasını fısıldamıştı. O da merak ediyordu sonucu, o da aslında aynı merakla yanıp tutuşuyordu ama öyle kontrollüydü ki, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu. Ona güvenebilirdi ama Frija'dan yardım alamazdı. Erik'i de uzun süredir görmemişti, Irja onun bir petrol platformuna çalışmaya gittiğini söylemişti. Bu durumda yalnız kalmıştı ama İsveç'teydi. Türkiye'de olsa mutlaka dost akraba ona yardım eder, en azından ulaşacağı yere bir şekilde ulaşırdı. Ama burada yalnızdı ve daha önemlisi kapılardan çekinirdi. Bir kapı kapalıysa onu açmak, onun açılması için zilini çalmak İlker'in içini paramparça

ederdi. Korkudan titrerdi. Kapalı kapılar boğazını düğümler, midesine kramplar girerdi.

Frija, Bo Ralph'nin İsveç Bilimler Akademisi'nde ikinci sandalye sahibi olduğunu söylediğinde, midesi bulanmıştı. Ara sıra önünden geçmişti; damağına metal tadı gelmişti, soğuktu, uzaktı, yükseklerdeydi. Sanki bitmez tükenmez merdivenleri vardı ve kapısına dayansa omzunda apoletleri olan adamlar onu oradan atacak, aşağılayacaklardı. Oysa akademinin iletişim yeri Gamla Stan meydanının hemen bitişiğinde bir yerde; ayaküstü bir yerdi. Bo Ralph'in orada bulunacağından emin değildi. Belki oradan iletişim kurabilirdi ama o kaskatı kapı, üstündeki demir pencere İlker'i ürkütüyordu. Peki, Bo Ralph'e nasıl ulaşacaktı? İnternette Göteborg Üniversitesi'nde ders verdiğini öğrenmişti. Belki üniversiteye gitmeliydi.

Ne olursa olsun her iki yol da gözünde büyüyordu. *"Aman…"* dedi, *"Ben dönerim memleketime, deniz insanı da neymiş…"* Ne var ki boş konuştuğunu biliyordu. Her uyandığında o gözleri görüyor, alnında ıslak bir dokunuşu hissediyordu. Her gece uyumadan önce yaşadıkları geçiyordu içinden, terletiyor, nefessiz bırakıyordu onu. Doğru dürüst uyuyamaz olmuştu; rüyaları bile değişmişti, uzun süre uykuda kalamıyordu. Böyle yaşayamazdı, nereye kadar taşıyabilirdi bu yükü, bilmiyordu. Buna bir çözüm bulmazsa hastalanacağından korkuyordu. Biriyle paylaşmalıydı. Belki Irja dinlerdi ama o da bu konulara gülüp geçiyordu. En iyisi bilimsel bir dayanak bulmaktı; bir dayanağı olursa herkes onu dinlemek isteyecekti. Bu ses dizilimini Bo Ralph'e ulaştıracaktı. Bir yolunu bulup ulaştıracaktı. Başka çaresi yoktu. İsveç'te kalan zamanını Bo Ralph'i bulmaya harcayacaktı.

Ancak bu akşam Irja'ya sözü vardı, buz barda içip söyleşeceklerdi. Buzdan bardaklar, buzdan duvarlar ne kadar da çekiciydi. Oraya ilk burs parasıyla gitmiş ve çok etkilenmişti.

Biraz pahalıydı ama değmişti. *"Bu iş Türkiye'de tutar."* diye geçirmişti içinden… Türkiye'ye dönünce böyle bir iş yapabilirdi. Ama ülkesi içten içe kanıyorken orada nasıl iş kuracaktı? Çatışma haberleri yüreğini burkuyordu; yazılıp çizilenlerden ürküyordu. Dönmemenin yolunu mu bulmalıydı? Belki Irja ile evlenebilirdi. Son dönemde Frija daha şefkatli bakıyordu İlker'e… Özellikle de annesiz büyüdüğünü öğrenince ses tonu bile değişmişti. Onun projelerinde çalışabilir, böylece Frija İsveç'te kalmasına yardımcı olabilirdi. Ama memleketini çok özlemişti. Hocasının armağan ettiği kitaptan; *"İnsan geçmişinin ve çevresinin toplamıdır."* cümlesini ezberlemişti çoktan. Geçmişini ve çevresini nasıl terk edecekti? Öte yandan memleketi kanıyordu, içten içe yanıyordu, orada nasıl bir yaşam kurulurdu?

İkircikliydi, kaygılıydı, gökyüzüne baktı yeniden… Derin bir nefes alıp; *"Göç yolda düzelir."* diye geçirdi içinden, varınca bir çözüm bulunurdu. Öyle duymuştu, öyle söylenirdi. Kalkmadan önce hocasının bir sözünü haykırdı. *"Zamanından önce çözüm yoktur, zamanı gelince açılır kapılar…"* Hocasını özlemişti, yaptığı kampları, dağ gezilerini, söyleşilerini… Kara demlikle yaptıkları çayı… İçinden dağdaki gibi bir nara atmak geldi; *"Yihhuuuu!.."*

Birden bütün çevresi ona baktı. İlker utandı… Ne oluyordu böyle? Her zaman kontrollüydü, kendini idare etmesini bilirdi. Böyle şeyler yapmaya alışkın da değildi, istekli de… Ne oluyordu? Ne oluyor da kontrolünü kaybediyordu? *"Bu işte o kazanın payı olsa gerek."* diye düşündü. Ondan sonra kendini tutamıyor, ondan sonra kontrolü kaybediyordu. Kendine çeki düzen vermeliydi. Kalktı. Üstünü başını düzeltip çantasını sırtlayarak yola koyuldu. Bir yandan da söyleniyordu; *"Ne oluyor İlker, ne oluyor? Kendine gel…"*

İlker Gamla Stan meydanındaki çeşmeye sırtını vermiş çev-

reyi izliyordu. Arnavut kaldırımların üzerinde insanlar, Sultanahmet meydanındaki güvercinlere benziyordu… Başını kaldırıp Irja'nın geleceği yöne baktı. Tam da o caddede İsveç Akademisi'nin iletişim bürosu bulunmaktaydı. Bo Ralph aklına geldi. Dilinin ucunda bir garip tat türedi; bakır mı, kalay mı öyle bir tat işte. *"Büro dediğin bir iki odalık bir şey olur, normal bir kapısı olur, bu ne böyle kale kapısı gibi… Ne saklıyorsunuz arkadaş içerde?"* Kapının hemen yanında bir camekân vardı ve anlamadığı türden eşyalar bulunuyordu. Taş duvarları bakanın omuzlarına çöküyordu. Hele bir de kapının yanında bir başka kapı vardı ki kaskatı demirle kaplıydı. İlker ne zaman oradan geçse çocukluğunda bir hafta çırak olduğu demircinin çöplüğünün kokusunu duyardı. Oysa ne zaman Gamla Stan'a gelse her yeri tertemiz görüyordu. Bu çağrışıma anlam veremiyordu bir türlü…

İlker öyle dalmıştı ki Irja omuzuna dokunduğunda bir an anlayamadı, birkaç saniye sonra dönüp bakabildi.

– *Sende şair dalgınlığı var İlker.* dedi sevinçle Irja. İsveçlilerde pek rastlanmayacak biçimde sarılıverdi ardından. İlker içinde güneşi hissetti, ciğerleri ısındı, yüzüne gülümseme geldi.

– *Hoş geldin şiir dillim!* dedi. Ama bunu Türkçe söylemişti. Irja azcık geri çekilip bakındı.

– *Türkçe düştü dilimden… Kusura bakma! Seni çok içten bulunca böyle oldu sanırım.*

– *Sorun değil, nasılsın bakalım? Tez savunman nasıl geçti?*

– *Bitirdim… Gerisi evrak işi…*

– *O halde kutlamalıyız.*

– *Evet, bu yüzden Buz bar'a gidelim*

– *Buz bar pahalı bir yer İlker.*

– *Evet, ama son Kronlarımı da harcamadan Türkiye'ye dönmemeliyim. İçki benden…*

Bu kez İlker sarılıverdi birden Irja'ya…

Sonra el ele, söyleşe söyleşe pek de uzak olmayan Buz bara doğru yürümeye başladılar. Tam İsveç Akademisi'ne geldiklerinde İlker'in dikkati dağıldı. Irja hemen fark etti.

– *Sorun nedir?*

– *Bu binadan hoşlanmıyorum.*

– *Neden ki?*

– *Çok soğuk.*

– *Ama buz bara davet ediyorsun beni?*

Irja'nın bu sorgulamalarına bayılıyordu. Irja'yı omuzlarından tutup yüzüne baktı. Bu yüz çok eskiden tanıdıktı, sıcaktı, içtendi.

– *Buz barda anlatırım deniz insanım.*

Ardından Arnavut kaldırımı caddede salına salına, söyleşe söyleşe yürüdüler.

Buz bara girdiklerinde, kendilerine içi tüylü montlar verildi hemen, montların dışı maviydi; zaten buz her şeyin içindeki maviyi çıkarıp gözlere üflüyordu. Buzdan bardaklarla içkilerini aldılar; bir köşeye çekilip buzdan bir masada içmeye başladılar… Buz duvarlardan ve buz eşyalardan gözlerini alamıyorlardı. Buzdan heykeller, buzdan tablolar vardı. Bir anda

Irja'nın dişleri kamaşmaya başladı. Elini ısırmaya başladı, yüzü buruştu.

– *Ne oldu?* dedi İlker. Bir yandan da yüzünü eğmiş olan Irja'nın gözlerini görmek istiyordu. Irja'nın saçları dağılınca kulağını gördü. Kulağının alnına yakın yerinde bir küçük delikçik duruyordu. Üstelik bu biri tarafından açılmamıştı, sanki yara izi gibiydi.

– *Kulağına ne oldu Irja?* diye sordu.

– *Kulağıma mı? Hiçbir şey…*

İlker yakından bakıp, parmağıyla dokunarak:

– *Burada küçük bir delikçik var… Sen mi deldirdin?*

Irja birden kahkahayı bastı… Ardından içkisini bir yudumda bitirdi.

– *O doğuştan.*

– *Öyle mi?*

– *Evet, daha önce kulağı delik birini görmedin mi?*

– *Türkçede "Eski kulağı deliklerden kim kaldı?" diye bir söz var ama o mecazi anlamda bir sözdür, hayır görmedim.*

– *Preoriküler sinüs.*

– *O ne öyle, sinüs, kosinüs bayağı bir geometrikmiş…*

– *Kulağında böyle delik olan bir çok arkadaşım var. Bazı insanlarda olur.*

İlker düşündü, düşündü, çevresinde böyle birinin olduğunu anımsayamadı. Acaba kulaklarına dikkatli bakmamış mıydı?

– *Biraz yakından bakabilir miyim? dedi Irja'ya.*

– *Elbette…*

İlker Irja'nın kulağını inceledi; çok garipti, orada bir delik olmasının bir anlamı yoktu. Elini kendi kulaklarına götürdü, böyle bir iz yoktu. Uzatıp Irja'nın kulağına dokundu, o küçük delikçiğe dokundu. Bu çok tanıdık bir dokunuştu, birden annesinin yüzü aklına geldi. Acaba annesinin de böyle bir kulak deliği var mıydı? Anımsamıyordu… Olabilir miydi?

– *Sana bir zararı var mı bunun?*

– *Hayır… Bu doğal bir şey, hani altıparmağı olanlar gibi doğuştan.*

– *İlginç…*

– *Kardeşimin dediğine göre, bu insanların yüzde birinde varmış… Daha önce söylemiştim, garipliklerle ilgilenir. Onun dediğine göre, balık yüzgeçlerinin evrimsel kalıntısıymış… Fakat bu bana biraz saçma geliyor.*

– *Öyle mi?*

– *Evet.*

– *O zaman kulakçığa içelim mi?*

– *Olur, ama içkimi bitirdim.*

– *Benimkinden içelim, bir sen, bir ben…*

Irja önce çekindi ama sonra buz bardaktan bir yudum aldı.

– *Bu buzlara dokununca dişlerim kamaşıyor,* dedi. İrkildi.

İlker içkiden sonra Irja'ya açılmayı, başından geçen olayı anlatmayı ve Irja'nın kendisini dinlemesini umuyordu. Ama ge-

nel olarak Irja farklı şeylere tepkiliydi, bu meseleyi açıp kendinden uzaklaştırmak istemiyordu onu. Buz barda içinden bir ateş kaynıyor, kollarını, avuçlarını, dudaklarını yakıyordu. Irja'ya dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Onu kaybedecek bir şey olsun istemiyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdi. Bir süre konuştuktan sonra bardan kol kola çıktılar. Deniz kenarında yürüyüp İlker'in evine geldiler.

İlker sabah odasını toplamış, yatağını düzeltmişti. İçeri girdiklerinde Irja;

– *Evin ne güzelmiş! Sanki geçen seni getirdiğimiz ev bu değil, başka bir eve taşınmış olmalısın…*

İlker güldü ama bir şey söylemedi, hemen bilgisayarından Zelmani listesini çalmaya başladı, şarkıda *"Hey you!"* diyordu. Irja'ya döndü;

– *Hey you! dedi ve elini uzattı…*

Yanığıyla gelen haber

Perdenin altından ışıklar usulca süzülüyor, odaya sabahı taşıyordu. İlker gözlerini açtı; Irja uyanmış onu izliyordu. Usulca saçını okşamaya başladı;

– *Günaydın!*

– *Günaydın!*

– *Gideceksin diye yüzünü ezberliyordum.*

Bir süre sustular… Irja usul usul parmaklarıyla yüzüne dokunmaya başladı, kaşlarını, alnını, burnunu, dudaklarını… Sanki bir yontucuydu da İlker'in yüzünün kalıbını çıkarıyordu. Yanağından çenesine doğru uzanan beyazlığın sınırlarını özenle geziyor, oradan çenesini dolanıyordu.

– *Türkiye'de bir hocam vardı. Sonra arkadaş olduk.*

– *Hocayla arkadaş olmak, biraz garip…*

– *Her hocayla olunmaz ki Irja… Erol Hoca başka… O da garip bir adam olduğundan, böyle garip bir durum ortaya çıktı zaten.*

– *Öyle mi?*

– *Evet, çok güzel belirlemeleri vardır. Bir gün dedi ki; "Her şey çevresindekilerin üzerine yansır, içine sızar."*

– *Gerçekten mi?*

– *Gerçek olmazsa da ben ona inanırım. Onu dinlemek bir yanıyla şiir dinlemek gibidir, bir yanıyla filozof dinlemek gibi… Öyle bir şey işte! Ama biliyor musun? Ses dalgaları asla sonlanmaz, yeterli teknoloji gelişince, Onun sesini mutlaka diğerlerinden ayırıp dinleyeceklerdir gelecek zamanlar da. Hatta Mars'ta bile dinleyeceklerdir…*

Birden sustu, büyü bozulmuştu. Kalkacak oldu, Irja iki kaşının arasına dokundu.

– *Senin anlattıkların da benim ilgimi çekiyor. Bazen gerçek dışı şeyler söylüyorsun ama o halin de çekici… Bu karakaşların, bu bıyığın, bu beyaz adacık yüzünü şenlendiriyor…*

Irja konuşurken başparmağıyla alnını tutuyordu; ılık ılık bir nehir parmağından İlker'in içine akmaya başladı; İlker bu akışı tanıyordu, bunu daha önce yaşamıştı, soluğunu tuttu. Irja konuşmayı sürdürdü.

– *Senin yüzün gökyüzü gibi… Senin yüzünde bir şey var, çekiyor ellerimi…*

Irja konuştukça İlker'in içinde biriken nehir gözlerine doğru akmaya başladı; ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

– *Hazırlanmam gerek… dedi Irja, Seni görebilecek miyim gitmeden?*

– *Sana uğramadan ayrılmam İsveç'ten… Gözleri doldu İlker'in sonra elini Irja'nın beline doladı…*

Irja gittikten sonra İlker kalkıp bilgisayarın başına geçti. İsveç Akademi'sinin o dağ gibi kapısından girip Bo Ralph'e ulaşamayacaktı, bunu biliyordu. Ancak durumu anlatan bir mail

atabilir, Bo Ralph'e ulaşabilirdi. Doğrudan Bo Ralph'in mailini bulamadı ama İsveç Bilim Akademisi'nin sekreterlik mailini buldu. Mail atmadan önce bir süre düşünmeye başladı. Nasıl yazmalıydı? Kalkıp bir süre gezindi, çay yaptı, bir şeyler atıştırdı, sonra gelip yine bilgisayarın başına oturdu. Uzunca bir öykü yazsa okunmayacağının farkındaydı. Özet olmalı, doğrudan bilgi sunmalıydı. Belki maddeleştirmek iyi gelirdi. Olan biteni kısaltıp maddeleştirdi. Eğer kendisini kabul ederse ses kaydını yanında getirebileceğini de ekledi. Mailini attı. Derin bir nefes aldı. Ses kaydını gönderebilirdi. Ancak bunu yapmak istemiyordu. Yüz yüze görüşmek istiyordu. Kendi bilgisi dışında bu kayıtların kullanılması olasılığından hoşlanmıyordu. Daha ayağı kalkmadan maile yanıt geldi; sekreter Bo Ralph'in özel mailini göndermişti. *"Yihhuuuu!"* diye narasını attı. Rahatlamıştı. Sekretere yazığı mailin içeriğini kopyalayıp doğrudan Bo Ralph'e gönderdi.

Bir yola çıktığının farkındaydı; kendinde olan, içinde saklanmış bir gerçeği herkese duyuracaktı. Bunun için Bo Ralph'e ihtiyacı vardı; o kabul eder ve yardım ederse bütün önyargılardan, aşağılamalardan ve alaylardan kurtulabilirdi. *"Gerçekleri anlatmak ne kadar zor?"* diye geçirdi içinden. Bir kurulu düzen vardı ve aykırı gelen her şeyi öğütüyor, yok ediyordu. Kurulu düzenler yedi başlı canavarlar gibiydi; onun karşısına silahsız çıkmamak gerekiyordu, birinin yardımını almadan çıkmak çok tehlikeliydi. *"Kahraman olmak böyle bir şey galiba!"* diye iç geçirdi. Ama İlker kahraman olmak istemiyordu, sadece anlaşılmak istiyordu; anlaşılmak ne zor şeydi.

Bir süre mailin yanıtlanmasını bekledi; sekreter gibi belki Bo Ralph de hemen yanıtlayıp kendini şaşırtabilirdi. Bekledi, bekledi, bekledi… Zelmani'nin o dingin sesi bile ruhunu rahatlatamadı; sıkıldı, toparlanıp sokağa fırladı, üniversiteye gitmeliydi.

İlker Frija'nın kapısında bekliyordu. Frija sakin yürüyüşüyle koridorda göründü. İlker'i görünce yüzünde bir gülümseme oldu. İlker'in içi ısındı, ayağı kalkıp Frija'ya doğru yürüdü.

– *Nasılsınız hocam?*

– *İyiyim, teşekkür ederim, sen nasılsın?*

– *Sevinçli ama kafası karışık…*

– *Öyle mi?*

Frija kapıyı açtı, paltosunu çıkarıp askıya astı, elindekileri masaya bıraktı, sandalyesine oturdu.

– *Raporu verdim, projeyi kapadım. Sen de öğrenimini tamamladın. Doktora düşünüyor musun?*

– *Biraz kafam karışık; İsveç'te kalmak, eğitimimi sürdürmek istiyorum ama memleketimi özledim. Ayrıca burs bulmam da güç… Sanırım geri dönemeyeceğim… Sizinle vedalaşmaya geldim.*

– *Eğer gelirsen doktora hocan olmak isterim.*

– *Teşekkür ederim hocam.*

Frija bir süre İlker'in yüzüne baktı… Bakışları şefkatliydi, ılık ılıktı.

– *Bo Ralph'e ulaştın mı?*

– *Mailini buldum, mail attım, bekliyorum hocam.*

– *Birkaç gün önce bir rüya gördüm… Boynumdaki şu küçük kızarıklıktan bir su çıkıyor önce, sonra bebek oluyor ama solungaçları var… Ürktüm. Sanırım o olaydan çok etkilendim ben.*

– *Ben de...*

– *Bo Ralph haber ederse ben de bilmek isterim.*

– *Haber edeceğim hocam. Ben de çok rüya görüyorum, pek iyi uyuyamıyorum, sanırım Türkiye'ye gidince unuturum, rahatlarım.*

– *Annelerin yanında insan kendini iyi hisseder.*

– *Annem ben küçükken öldü…*

Frija saçlarını karıştırdı.

– *Aa söylemiştin bunu, bağışla… Unutmuşum.*

– *Önemli değil hocam… Sizin unutmanız doğal, ben unutamam…*

Frija'nın yüzü asıldı. O mahkeme duvarı gibi olan yüz basbayağı üzülmüştü. Her şey bitti diye mi böyle oluyordu, bir türlü anlamıyordu İlker… Keşke baştan böyle olsaydı, daha güzel geçerdi iki yıl. Sessizlik ağır gelmeye başlamıştı:

– *Uçağım yarın akşam 18.15'te. diyebildi.*

Frija uçak saatine tepki vermedi, bir süre düşündü:

– *Yemek vakti gelmiş, benimle gelir misin?*

İlker, görüşmeyi kısa kesip evin boşaltım işlerini bitirecekti ama hayır diyemedi.

– *Peki hocam…*

Stockholm havalimanında çantalarına bakıyordu; iki yıl sonra İsveç'ten ayrılırken yanında bir büyük bir valiz, küçük bir çanta, içinde kitaplar ve hocasının verdiği defter ve free shop'tan aldığı birkaç küçük hediye vardı. Bunlar, getirdiklerinden daha

fazla değildi. Oysa koca iki yıl geçmişti. *"Türkiye'ye ne götürüyorsun İlker?"* diye sordu kendi kendine... Biraz düşündükten sonra aklına eğitimi geldi. Artık yüksek lisansını tamamlamış biriydi. *"Demek ki boşuna geçmemiş bu iki yıl..."*

Oysa hep zihninde ötelediği ağır bir yükü vardı, biliyordu. Yaşadığı o son olay, gördüğü deniz insanları zihnindeydi, İlker'le dolaşacaklardı ömür boyu. Üstelik zihninde bir burgu gibi ezerek, acı vererek dönüp duracaklardı. Bir başkası daha kabul etmezse İlker yaşadıklarının gerçekliğine nasıl inanacaktı? Bu öyle bir ikilemdi ki; yaşadıklarını birine anlatsa akla yatkın bir yanı yoktu. Saçma gelecekti. Açmazsa zihnini bataklığa çevirecek, için için yok edecekti. *"Çok ağır yük."* diye içlendi. *"Annemin ölümünü çocuk yaşta üstlendim, taşıdım, taşıyacağım; ama bu çok ağır yük..."*

Pencereden dışarıya bakıyordu; Türk Hava Yolları'nın uçağı körüğe yanaşmış bekliyordu. Kırmızı tünelin içinden uçağa binecek, gece yarısında İstanbul'da olacaktı. Yaşadığı, büyüdüğü, sevdiği memleketine dönüyordu ama içinde sevinç yoktu. Bu memleketinde patlayan bombalardan mıydı, yoksa İsveç'te bıraktıklarından mıydı, anlamıyordu. Gitmekle kalmak arasında pek bir ayrım yoktu. Kalsa da olurdu dönse de... Irja'nın gözleri aklına geldi. Yüzü gülümsedi; etrafa bakındı, insanların kendisini izliyor olmasından şüphelendi. Sonra telefonuna baktı; uçağa binmeden son bir mesaj atacaktı. Bir mail geldiğini görünce heyecanlandı; Bo Ralph yanıt mı vermişti?

Maili açtı; mail Irja'dan geliyordu. Harry Martinson'un 13. Şarkı'sının tamamını göndermişti. Ardından da bir not düşmüştü: *"Eğer uçağın varacağı yeri şaşırırsa, burada bir limanın var, gel..."* İlker'in gözleri doldu; ağlamaya başladı... İnsanların kendini görmesinden çekinip yüzünü cama çevirdi. Az zaman kalmıştı, uçağa binmek için kapıya davet ediliyor-

du. Kendini topladı, ayağı kalktı, küçük sırt çantasını omuzlayıp yola koyuldu.

Uçak havalandığında pencereden Stokcholm'e son bir kez baktı. Gamla Stan gözüne ilişti. *"İşte; gözlerimde burayı taşıyacağım İstanbul'a; İstiklal Caddesi'yle tanıştıracağım, yakışırlar birbirlerine… Irja ile benim gibi… Hem ayrı yerde, hem aynı güzellikle…"* İçinden sözcükler akmaya başlamış, bulutumsu bir yumuşaklık yüreğini sarmıştı. Böyle zamanlarda şiir okurdu; şiir için bundan daha iyi bir iklim olur muydu?

Yanındakinden izin isteyip koridora çıktı, çantasını karıştırırken defteri eline geldi. Defteri çıkardı; yüzü değişti. Bu deftere yazdıklarını unutmuştu. İlk sayfasını açtı, sonra kapattı. Gözlerini kapadı; heyecanlanmıştı, nefes alışları değişti. Yanında oturan adam *"İyi misin?"* dedi. İngilizce konuşmuştu ama aksanı Türk aksanıydı. *"İyiyim, teşekkür ederim."* dedi İngilizce… Başka zaman olsa Türk olup olmadığını sorar, konuşmak isterdi ama şimdi aklında o defterde yazanlar vardı. Hiçbir şey söylemeden yerine geçti, yüzünü pencereye çevirdi.

Defteri sıkıca tutuyordu. Sanki defter ısınmaya başladı, parmaklarından ellerine, ellerinden kollarına oradan da omzuna kadar alev alev yanıyordu. Alnında ter birikti. Bir an önce açıp okumak istiyordu ama yanındaki adam meraklıydı, onun görmesinden çekiniyordu. Sabretmeliydi. *"Neden daha önce aklıma gelmedi, neden daha önce okumadım bu defteri?"* diye hayıflanıyordu. Bir çözüm bulmalıydı. Defteri cebine koyup tuvalete yöneldi. Yüzünü, elini yıkadı; aynada kendine baktı; sonra geri geldi. Biraz sakinleşmişti. Uçaktan iner inmez defteri okuyacaktı. Yerine oturduğunda yanındaki adam:

– *İyisiniz değil mi?* diye sordu.

– *Evet, iyiyim. Teşekkür ederim ilginize…*

– *Türkiye'ye tatil için mi gidiyorsunuz?*

İlker bir an durdu. Tatil yapacaktı elbette; çok da özlemişti güneşin mavi suların üzerinden yüzüne vurduğu o sıcaklığı…

– *Evet…* dedi ve yüzünü cama döndü.

Adamla söyleşmek istemiyordu. Gözünü kapadı ve uyumayı denedi… Neredeyse dalacaktı ki kaptanın sesi duyuldu. Önce anonsu anlayamadı; kaptan yenileyince de bir anlam veremedi. Kaptan İstanbul'a varış saatinde bir değişiklik olduğunu söylüyordu. Yolcular hostesleri soru yağmuruna tuttu. Ancak bir yanıt alamıyorlardı. Hostesler sorunun havalimanıyla ilgili olduğunu ve bir süre havada kalacaklarını söylüyorlardı sadece. Ancak yolcuların bir kısmı, özellikle Türkler çok telaşlıydı. Yanındaki adam da telaşlanmıştı. Hostese çıkışıyor, önündeki yolcularla tartışıyordu. Tartışma büyünce, yeni bir anons duyuldu. İstanbul havalimanı geçici bir süre uçak inişlerine kapatılmıştı.

İlker yanındaki adama dönüp sordu:

– *Ne olmuş ki?*

– *Sanırım patlama olmuş…*

– *Ne… Birkaç ay önce yine olmamış mıydı?*

Türkçe konuşmuştu. Adam İlker'in yüzüne baktı ve Türkçe;

– *Türk müsünüz?*

– *Evet…*

– *O zaman niye İngilizce konuşuyoruz arkadaş? Ne olacak bu memleketin hali?*

– *Bilmem, ben iki yıldır İsveç'teyim…*

– *Niye dönüyorsun? İşler sarpa sardı. İç savaştan söz edenler var.*

– *İç savaş mı? Bizimkilerle konuşuyorum, böyle bir şey söylemediler…*

– *Artık her şey normalleşti… Hemşerim, canlı bombalar dolaşıyor her yerde, canlı bombalar! Kaç kişi öldü biliyor musun?*

Adam konuşmayı sürdürdü ama İlker dinleyemez olmuştu. Kafası iyice karışmıştı… Şimdi ne olacaktı? Atina'ya falan inerlerdi herhalde… Ülkede neler oluyordu? Acaba babasına bir şey olmuş muydu? Babası arabasıyla gelip alacaktı… Bir sancı göğsünün ortasında belirdi; yavaş yavaş büyümeye başladı. Atina'ya inerlerse nerede kalacaklardı? Cebinde parası da kalmamıştı. Böyle bir olasılık düşünmemişti bile… Irja'nın mailini anımsadı; belki de uçağı hiç Türkiye'ye uçamayacaktı. Garip olasılıklar aklına gelmeye başladı. *"Nasıl bir şansızlık bu?"* diye geçirdi içinden. Neden garip rastlantılar gelip kendisini buluyordu? Rastlantılardan bıkmıştı, rastlantılar denetlenemiyordu. Rastlantılar İlker'i kaygılandırıyor, içten içe kemiriyor, hevesini kırıyordu. İnsan bu güvensizlikle nasıl yaşayabilirdi? Elleriyle yüzünü kapadı, bir süre düşünmek istemedi, sadece karanlığa bakmak istiyordu. Karanlıkta kaybolmak, yaşayacaklarından kaçmak istiyordu.

Aklına geri dönmek geldi. Irja'ya dönebilirdi; ama evini kapamıştı, parasızdı. Belki Frija'dan yardım isteyebilirdi. Belki Frija'da kalabilirdi. Son görüşmeleri çok içten geçmişti. Frija yüzündeki demir kapıyı aralamış, arkasında ormanda mantar toplayan küçük İsveçli kız görünmüştü. Sevimliydi, şefkatliydi; belki kapısını bir süre kendisine açabilirdi. Ne de olsa yalnız yaşıyordu. Oysa Irja ailesiyle birlikteydi ve onda kalamazdı. Atina'ya inince telefon edebilirdi veya mesaj atabilirdi. Belki

çağırırdı Frija onu… Peki, sonra ne olacaktı? Babası, abisi, küçük yeğeni, hocası, arkadaşları, İstanbul… Onlar ne olacaktı? Onlar orada ateş içindeyken, Stockholm zindan olmayacak mıydı kendisine… Küçük yeğeninin beklediği oyuncaklar aklına geldi; yeğenini seveceği, onunla oyuncaklarla oynayacağı zamanları hayal etmiş durmuştu. *"Hayır!"* dedi kendi kendine… *"Bu olacak şey değil! İnsan, kendi başına değil… İnsan sevdikleriyle bir…"* Gerçi Irja'yı da seviyordu ama onu henüz tanımıştı. Frija'yı da seviyordu ve onu iki yıl tanımasına karşın son zamanlarda sevebilmişti. Ama geçmişi Türkiye'deydi. Türkçe konuşmayı severdi, başka dil konuştuğunda annesinin kemikleri sızlıyormuş gibi geliyordu. Küçükken annesine yetim kalmıştı ama annesinin dilini terk edince tümden öksüz kalacaktı. *"Hayır!"* dedi kararlı bir biçimde. *"Öleceksem, orada onlarla öleceğim… Annemin mezarının yakınına gömsünler beni… Bir yolunu bulup Türkiye'ye geçeceğim."*

2.DÜĞÜM

Sarmalına öykünen köle

Uçak daha yere inmemişti ki herkes telefonla konuşmaya başladı. İnsanlar telaş içindeydi; kimi sevinçten haykırıyor, kimi yakınlarına ulaşamadığı için telefonuyla kavga ediyordu… İlker de telefonunu açtı ama herhangi bir servis sağlayıcıya ulaşamadı. Telefonu *"servis yok"* diye uyarı veriyordu. Ne yapacağını düşünmeye başladı; artık insanları duymuyor, onları görmüyordu. Yolcular uçağı terk etmeye başladılar. İlker koltuğuna yığıldı kaldı. Pencereden dışarıya bakıyordu ama bir şey görecek halde değildi. Ne yapacaktı? Babasına nasıl haber verecekti?

Bir yandan da öfkeleniyordu; İsveç'te görüşme sağlayan servis, Türkiye'nin dibinde, Atina'da neden ulaşılamaz olmuştu? Birden aklına, internet üzerinden bağlanmak geldi. Ancak telefonunda herhangi bir internet sağlayıcı da yoktu.

– *Lütfen beyefendi; uçağı terk edin. Dışarıda size yardımcı olacaklar…*

Hostesin sesi İlker'i kendine getirdi. Kalktı, uçakta kimse kalmamıştı.

"Bağışlayın!" dedi hostese, ardından hızla çantasını alıp uça-

ğın kapısına yöneldi; tüneli geçti, tam karşısında bir görevli onu durdurdu.

– *Biletiniz lütfen!*

İlker biletini arayıp buldu, adama teslim etti. Adam kendisini takip etmesini söyleyip ilerlemeye başladı. İlker etrafına bakınıyordu; bir yerde internet olsa da babasına ulaşsa ne güzel olurdu. Adamın omzuna dokundu.

– *Telefon edeceğim yahut internet kullanacağım bir yer var mı?*

– *Önce bütün yolcuların bir arada bulunması gerekiyor. Sonra size yardımcı olacaklar.*

– *Sonra… Ne zaman?*

– *Sonra…*

İlker kendi sorununu kendisinin çözmesi gerektiğini anlamıştı. Ne yapıp edip babasına ulaşacaktı. Merakı iyice artmıştı. Belli ki burada bir süre kalacaklardı, bunu anlıyordu ama ulaşamamak içinde kaynayan bir aleve dönüşmüştü. Bir şeyleri kırmak, birilerine vurmak, cam çerçeve aşağı indirmek istiyordu.

Yolcular bir araya toplandığında, yanında oturan adamı gördü. Yüzünü çevirmiş, kabalık etmişti ama başka kimden yardım isteyecekti? Adamın yanına gelip omzuna dokundu.

– *Affedersiniz, telefonla konuştuğunuzu gördüm. Telefonunuzda internet varsa babama bir mail atmak istiyorum.*

– *Mail mi? Ne gerek maile, telefon numarasını bilmiyor musun? Arasana babanı! Gün mahşer günü!*

– *Ama size zorluk olmasın…*

– *Bugünlerde zorluk mu olurmuş? Memleket meselesi var ortada… Şu işe bak arkadaş; Yunanın insafına kaldık iyi mi?*

– *Teşekkür ederim.*

İlker adamın telefonunu aldı ve babasının numarasını yazmaya başladı. Adam hala konuşup duruyordu.

– *Merhaba pederim…*

– *İlker! Sen misin?*

– *Evet, peder, benim telefonda servis yok bir arkadaşın yardımcı oldu. Onun telefonundan arıyorum.*

– *İlker işler karışık… Kimileri işgal diyor, kimileri darbe oldu diyorlar, çatışmalar var. Anadolu yakasında kaldım. Köprüye tanklar çıkmış… Kimse tam olarak ne oldu bilmiyor. Yoldayım…*

– *Pederim, biz Atina havalimanına zorunlu iniş yaptık…*

– *Atina mı?*

– *Evet, Türk hava sahası kapılıymış, burada bekleyeceğiz, uygun zamanda döneriz artık, meraklanma… Sen dön Eskişehir'e…*

– *Öyle mi yapalım? Peki, sana nasıl ulaşacağız?*

– *İnternetten yazarım pederim… Bildiririm, merak etme sen. Telefon arkadaşın, hoşça kal… Haber edeceğim...*

Teşekkür edip telefonu adama verdi. Adam hala sövüyordu. Hükümetin başarısızlığını çekemeyenlere, darbecilere, aklına kim gelirse ağız dolusu küfrediyordu. İlker tuvalete gitme bahanesiyle adamın yanından ayrıldı. Derin bir nefes aldı. Ülkesinde çok sıkılmıştı bu siyasi konuşmalardan, yeniden başlı-

yordu demek ki her şey… Üstelik darbe vardı. Darbe… Babası anlatıp dururdu 12 Eylül darbesini, sokağa çıkma yasaklarını, tutuklamaları, işkenceleri… İki yıl göz açamamışlardı. Yine mi böyle olacaktı… Ama darbe gece yarısı olmaz mıydı? Akşam akşam darbe olması garip değil miydi? Belki darbe değildir de işgaldir babasının dediği gibi… Anlam veremedi.

Beklemenin ne kadar süreceği belli değildi. Havayolu şirketi, yolcuları toplayıp hava limanının yakınındaki devasa otele yerleştirdi. Herkes huzursuzdu; odalarda konuşmalar oluyor, Türk yolcular arasında tartışmalar yaşanıyordu. İlker odasına çekilip kapıyı kapattı. Derin bir nefes aldı… Pencereden baktı; Atina'nın ışıkları çocukken oynadığı misketlere benziyordu. *"Ah keşke çocuk olsam yine…"* diye içinden geçirdi. *"Ne güzeldi her şey, bir bilyenin dokunuşuna bağlıydı sevinç…"*

Ilık bir duş alıp yatağa uzandı. Ayaklarına kan gitmiş, rahatlamıştı. Şimdi daha rahat düşünebiliyordu. Belki birkaç gün burada kalmaları gerekirdi. Şirket, giderlerini karşılardı; bu açıdan sorun yoktu ama memleketin hali ne olacaktı? Sevdikleri ne yapıyordu şimdi? Darbe gerçekleşirse nasıl olurdu? Gerçekleşmezse nasıl olurdu? İç savaş mı çıkardı? Ne yapmalı diye düşündü bir süre… Ne yapmak doğrudur? Keşke Erol Hoca'ya ulaşabilseydi; onun bir cevabı vardı mutlaka…

Tam anlayamadığı bir sorun üzerine düşünmek daha çok moralini bozuyordu. Biraz şiir okumak, rahatlamak ve uyumak istiyordu. Uyuyup kaçabilirdi olup bitenden, uyandığında karşılaştığı neyse ona göre bir çözüm bulacaktı. Birden aklına defteri geldi. Heyecanlandı; uzanıp defteri aldı. Koca bir defteri yazıp bitirmişti ama uzun süre anımsayamamıştı; nasıl bir işti bu böyle… Ne zaman yazdığını bile anımsamıyordu ama defterdeki yazılar kendi yazılarıydı. Kutsal kitabı tutar gibi tutup aldı çantadan defterini… Ürkerek kapağını açtı…

"birinci ezber, emanet" yazıyordu başında... Şaşırdı İlker... Ne ezberi? İçinde rüzgârlar esmeye başladı, dili damağı kurumaya başladı. Soluk soluğa kaldı, göğsü inip kalkıyordu. Su içti. Derin bir nefes alıp okumaya girişti.

Birinci ezber; *"emanet"*

Ben Mardak dedim ki; işaretli olanı tanı! O Dedem Alala'nın işaretidir, tanı! Dedem Alala'nın beyazını yüzünde taşıyandır. O Adamaların içinde Babam Anka'nın öz damlasını taşıyandır. O denizin derisini soyup içine girdiğinde yalnız olmayacak, o su solumayacak. O hava odasıyla geldiğinde onu tanı. Onu diğerlerinden ayır! Onun alnına dokun ben Mardak'ın parmağıyla... Dilini çöz kristalin çevirici gücüyle ve ona Mardak'ın soluğuyla üfle! Ona özündeki kutsal emaneti akıt. Ona ezberini akıt. O gelmeden kutsal mağaraya çekilme. O gelmeden huzura gelme!

Ben Mardak dedim ki; senin soyun onun soyundan ayrıdır. Senin elin onun elinden ayrıdır. Senin yüzün onun yüzünden ayrıdır. Senin kalbinde Anam Damka'nın kaburgasından alınan öz var. Senin zihninde söylenmeyen söz var. Sana adamaya verilmeyen verildi. Sana konuşmadan konuşma sırrı verildi. Sen Damkaların efendisi seçildin, sen Nak, sana uzun yaşamanın sırrı verildi. Sarmal merdivenine ekledim onu Anam Damka'dan alarak. Sana Dedem Alala'nın nişanı verildi. Senin yüzüne Dedem Alala'nın nurlu beyazı işlendi. Seçilmiş olduğunu bil! Seçeceğini bil!

Ben Mardak dedim ki; kıyamet zamanı başlamadan o gelecek. O vakte kadar sabrı bil! O vakte kadar o köle ırkından, o Adamalardan uzak tut halkını. Adamalar size yasaklanmıştır. Adamalarla karşılaşan, babam Anka'nın öfkesiyle de karşılaşır. Babam Anka'nın öfkesinde yok eden ateşler gizlidir. Suyu buharlaştıran öz gizlidir. Yasağı koru... Seçilmişin dışında onlarla görüşme! Dedem Alala'nın işareti onun yüzüne de işlenmiştir. Sabır senin göz nurundur. Sabret ve bekle!

Ben Mardak dedim ki; ben halkına tüketemeyeceği deryalar bıraktım. Yiyip bitiremeyeceği balıklar bıraktım, sürü sürü çoğalan balık saldım denizine... Türeyecekler her döngüde. Ben halkını korunacağı mağaralar bıraktım, halkını donattım, halkına huzur bulacağı zamanlar bıraktım. Babam Anka gibi köle yaratmadım kendime... Altına da köle yaratmadım. Kutsal madeni tanımanızı sağladım sadece... Sen ezberini yitirme!

Ben Mardak dedim ki; başka tanrıların çocuklarından uzak dur! Başka tanrıların ziyaretinden uzak dur. Onların gök odaları geldiğinde halkını sakın! Onlar ki deryaları perde olarak kullanırlar kendilerine, onlar ki gözlerinden ateş dökerler denize, onların gazabından uzak dur! Onlar Apsa'nın ışığını giyinmez, onlar Bırata'nın yasalarını bilmez. Rengi denize benzeyenden, gözü denize benzeyenden uzak dur. Başlıksız soluk almayandan, elbisesiz dolaşmayandan uzak dur! Damkalardan başka ırk yaratmadım denizde... Yabancılardan uzak dur!

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Sen halkından uzun yaşayacaksın, yedi şar yaşayacaksın. Nabra büyük yolundan dönene kadar yaşayacaksın. Kıyamet zamanına kadar yaşayacaksın. Seçilmiş gelene kadar yaşayacaksın. Ey sabreden, ey suların efendisi, ey gören bilen Nak!

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Halkına konuşma verildi, yetinsin. Yeme içme verildi, yetinsin. Deryalarda gönlünce yüzsün, yetinsin. Özgürce çoğalsın, yetinsin. Soy sop bilinmesin, soy sop sürmesin. Bil ki soy sürmek yasaktır. Soy bilmek yasaktır. Soy sürenden, soy bilenden kork! Onlar Ki'nin kalbinden çalıp ateşi suya atacaklar. Onlar analarını yakacak asilerdir... Sen zamanların efendisi Nak! Yöneten kişi. Benim gözümle bak! Benim sözümle söyle!

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Her doğanın kulağına kutsal bilgiyi üfle... Kaderlerini bilsinler. Her doğana adını sen ver, adlarını bilsinler. Benim yürek ışığım lahma gökte kızardığı ilk gün adsızlara ad ver. Adsız Damka kalmasın. Ad alan ezberi de alsın. Kank büyüyüp de

suları kendine çekince halkını topla, ezberi oku! Ey Nak! Söyle Mardak'ın sözlerini halkına bir bir, onlar da söylesinler… Apsa'nın ışığı suları otuz defa yaladığında Kank suları kendine çekecek, şaşırma! Kank Ki'ye göbekten bağlıdır, senin bana bağlı olduğun gibi…

Ben Mardak dedim ki; sana zamanı anlama sırrı verildi, Ey Nak! Sırrına sahip çık!

İkinci ezber; *"kader kristali"*

Ben Mardak dedim ki; dinle! Kendini merakınla dinle! Kaderin çok eskiden belirlendi senin, kaderine sahip çık! Kader, eskinin bilge elidir, tutar zamanı elinden de gezdirir, senin çocuklarının elini tuttuğun gibi… Kader eskinin nazarıdır, senin gözlerinden bakar; senin benim gözlerimden baktığın gibi… Kader yol açandır, yol verendir. Söyle! Arayanlar aramasınlar kendilerini, soranlar sormasınlar. Mardak anlatacak hepsini bir bir…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Kaderini biz yazmadık mı senin, elinden tutmadık mı şaşırmayasın diye yolunu? Gözünden bakmadık mı derin sulara… Seninle tanımadık mı zerresini cevherin. Söyle onlara, kendini arayan karanlık mağarasını bulur mahşerin. Söyle onlara sormasınlar. Herkes dinlesin, herkes ezberlesin!

Ki'nin efendisi Amcam Anlal'a sormuştu kardeş Nakkazat. Kısmet mi, kader mi adamaların üremesi diye… İkizlerin doğumu baştan beri belli miydi, yoksa bir seçim miydi? Amcam Anlal yaratılanları sürgüne gönderdi bu sorudan sonra… Onları gazabıyla yok etmediyse Anne Namah'ın hatırınaydı. Onu sevip bilmesiydi. Bilseydi Damkaların üremesini soracaktı kısmet mi, kader mi diye… Cevabını ben söyleyeyim sana Nak? Nabra'nın doğumu neyse senin doğumun da odur. Kısmet mi, kader mi doğurdu Damkaları iyi öğren!

Ben Mardak dedim ki; Nabra, o gözde tanrılar âlemi bir kederler yerinde doğmadı mı? Ateşten kederlere boğulmadı mı? Birata'nın soluğun-

da o da kendi yolunu bulmadı mı? De ki onlara, keder sonsuz değildir, kederlendiklerinde Lahama'nın ışığına baksınlar… Nasıl da gösterir yönü şaşırmaksızın. Fırsatlar yeridir keder, Nabra da fırsatlar yerinden fırlamadı mı öyle? Gelip Apsa'nın karşısına dikilmedi mi af dileyip?

Ben Mardak dedim ki; kaderi göğsüne saklanmıştı Nabra'nın, göğsünde en değerli cevheri taşıyordu bilmeden. Ona yaşam tohumu serpilmişti. Kederlenmek değildi kaderi, yaşamın savaşını vermekti. Senin gibi Nak! Senin göğsünde de Alala'nın tohumu saklı. Kederlenme! Kaderine sahip çık!

Ben Mardak dedim ki; Biratanın suluğunda açıldı Nabra'nın yolculuğu. Uzun bir yol çizilmişti ona, yorulmadan, bıkmadan yürüyeceği uzun bir yol… Askerler verilmişti ona, 21 asker; etrafından dolanıyordu. Derin bulutları geçince açıldı Apsa'nın göğsü… Efendi Apsa'nın ağına takılmış tanrıları görmüştü uzaktan. Aşağı sular ve yukarı sular tam on iki tanrı… O zaman Ki yaralanmamıştı. O zaman adı Tamat'tı. Apsa'nın gözde gelini; altın damarları parlamaktaydı…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Apsa'nın çocuklarını sayacağım bir bir, unutma! Hepsi Apsa'nın öz evladıydı ama Nabra yetimdi… Nabra öksüzdü; biri saçını okşasa yüreği ona bağlanabilirdi. Yalnızlığında büyüdü, yalnızlığında güldü, yalnızlığında kükredi. Ey Nak! Senin kaderin de yalnızlıktır Nabra gibi… Halkının içinde yalnız olacaksın bil! Yalnız yüzeceksin Babam Anka'nın okyanuslarında.

Ben Mardak dedim ki; Nabra yorulmuştu yalnızlıktan, kaderinin yolundan gelip küçük Gaga'ya selam verdi. Selamını almadı Küçük Gaga, böbürleniyordu bekçisi olduğu için Apsa'nın. Tanrılar bilgesi Nabra öfkelenmedi. Öfkesini içinde kaynayan ateşe terk etti. Kendi döngüsel yolunu açıyordu o. Kendi kaderini yazıyordu. Dedem Alala'nın yazdığı gibi… Ben Mardak, kaderimi yazıp sonunda Ki'nin efendisi Ra olduğum gibi…

Ben mardak dedim ki; göksel tanrıların nasıl yaratıldığını bil! Başlangıçta göksel tanrılar belirmemişti ve aşağıda Ki'de sağlam zemin

oluşmamıştı. Göksel buharın içinde Apsa belirdi. O ilk biçimlendiriciydi. Sular üstünde hünerli bir büyü yaptı. Kendine eş olsun diye Tamat'ı şekillendirdi. Tamat'a özündeki en değerli cevherini, altını hediye etti. Kank'ı ona bekçi seçti. İkizler Lahma ve Lahama oldu sonra… Sonra küçük habercî Mummu, hemen Apsa'nın dizi dibinde belirdi. Böylece tamamlandı aşağı sular kuşağı…

Ben Mardak dedim ki; yukarı sularda Kanzar ve Anzar topladı bütün yükü. İkileri seviyordu Apsa'nın özü, iki büyük oğlan dilemişti. Ama ikizler çok büyüktü, Diğerlerini korkutuyorlardı çekim güçleriyle… Uzakta Anu yalnızdı, bir tane daha dedi Apsu ve ona eş olsun diye Anta'yı yumruladı avuçlarında… Küçük Gaga'yı gözetlesin göksel boşluğu diye en öne salıverdi. Böylece yukarı sular kuşağı da şekillendi. Daha Nabra görülmemişti Bîrata'nın soluğunda, daha yollar belirlenmemişti. Dövülmüş bilezik yoktu. Böyle anlatmışlardı Nabra'nın bilgeleri…

Ben Mardak dedim ki; Nabra Küçük Gaga'yı geçtiğinde Anta karşıladı onu, Nabra'nın ağına kimse takılmamıştı o zamana kadar. Memelerinden kutsal ışığı emmemişti kimse… Çocuğu gibi sevdi Anta'yı Nabra; çocuğu gibi seslendi ona. *"Gel bebeğim"* dedi. *"Anan olayım senin…"* Anta gelip ağına girdi Nabra'nın… Eteğinden tutunuverdi. Böyle anlattı bana Nabra'nın bilgeleri…

Ben Mardak dedim ki; Nabra gelince karıştı yukarı suların kuşağı, karıştı aşağı suların kuşağı… Peşine takılan küçük çocuklarıyla Nabra, Absu'nun sevgilisi Tamat'nın karşısına çıkıverdi ansızın. Heybetli görünüyordu Kank ama gizli ordusu vardı Nabra'nın… Tamat'ı ikiye böldü küçük gölge gelip Nabra'nın peşinden… İkiye ayrıldı Tamat; biri büyük, diğerleri bin parça… Dağıldı göksel sularda bir oyana bir bu yana… Böyle demişti Nabra bilgeleri…

Üç defa Apsa'nın etrafında dönüp tekrar tekrar çarpıştı Nabra Tamat'la… Son dönüşünde Apsa'yla anlaşıp yolunu belirledi. Bundan böyle bir şar boyunca dolanıp gelecekti Apsa'nın sıcak göğsü-

ne… Aşağı sularla yukarı suları ayıracaktı ağının gücüyle… Savaşın artıkları, dövülüp bilezik olacaktı iki su arasında. Kank dengesini sağlasın diye parçalanmış Tamat'a bağlanacaktı. Diğer çocukları Nabra'nın olacaktı. Nabra'da içindeki en değerli özünden, yaşamdan bir damla Tamat'a bırakacaktı. Tamat bundan sonra Ki diye anılacaktı. Böylece savaş bitti göksel sularda, göksel sular dinginleşti. Böyle anlattı Nabra'nın bilgeleri.

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Senin mavi dünyan böyle belirdi. Senin dünyan Ki kaderini böyle bildi. Sen de kendi kaderini bil! Kaderini bilmeyen rastlantının boşluğunda yüzer Nak! Kaderini bil!

Üçüncü ezber, *"kader yolculuğu"*

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Bil ki kaderin Dedem Alala'nın yolculuğunda başladı. Dedem Alala düşündü ki kader öncedir, sonrası hep seçim. Kader yaşamın Nabra'da filizlenmesidir, sonrası seçim. Nabra çocuklarının kaderini topladı kaç şar boyunca, sonra çocukları seçmedi mi savaşı? Güneyli kuzeyli savaşmadı mı? Soy sop yürütüp analarının örtüsünü yırtmadılar mı? Dehşet silahlarını yapmadılar mı? Ateş odalarını yapmadılar mı?

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! İyi belle! Nabra'da olan Ki'de de olacak olandır, iyi dinle! Babam Anka'nın köle ırkı da soy sop sürecek, bölünecektir. Tıpkı tanrıları gibi onlar da Ki'nin örtüsünü delecektir. Tıpkı tanrıları gibi dehşet silahları giyineceklerdir. Kıyameti çağıracaklar savaşa tutuşup… Sen onları uyarmak için seçildin Nak! İyi belle bunları. Ey Nak! Bu yüzden Damkalara vermedim yazının özünü… Bu yüzden ateşi yasakladım sana ve halkına… Karnını doyurmak için sürüyle balık var. Size yeter ok ve mızrak, ey Nak! Yetinmeyi bil!

Ben Mardak dedim ki; felaket Nabra'yı bırakmadı o günden sonra… Soğukta ve sıcakta koruyamadı tohumları Nabra; soğukta ve sıcakta kıyamet yağdı. Nabra'nın ata bilgeleri tek çatıda birleşelim dediler ama nafile… Tek çatı koruyacak bizi dediler ve bir soy seçtiler krallık

için. An'dı bu… Gök anlamında An… Krallar onun oğulları olacaktı, kuzeylilerin soyundan gelmişti, güneylilerden de eş seçtiler. Soylar karışıp bir olacaktı birbirine, kavga bitecekti. Olmadı. Bu yüzden Nak, sen tek soysun… Sen uzun yaşam özü taşıyan tek Damkasın. Senin çatın altında huzur bulacak halkın.

Ben Mardak dedim ki; çokça şar geldi geçti ama Nabra'nın örtüsü kapanmadı. Çalkalanıp durdu Nabra meydanları, isyanlar çıktı, krallar değişti. Kralların hepsine göksel tanrıların adı verildi. Son krala da Lahma dendi. Benim yürek ateşimin özü Lahma, Lahama'nın ikizi Lahma, Kızıl kumların yüzü Lahma… Lahma tahta oturduğunda, kıyamet de Nabra'yı ele geçirdi. Dedem Alala işte o zaman isyan etti. Lahma kaçıp gidince rüzgârların peşinden, dedem Alala Nabra'nın efendisi seçildi. Ne var ki dedem Anu, An'ın torunuyum diye, Nabra'nın efendisi benim diye meydan okudu. Yediler yargıçları dövüşsünler dediler. Dedem Anu ve Dedem Alala dövüştüler, Dedem Alala yenildi.

Ben Mardak dedim ki; ey Nak, Babam Anka'nın babası Anu ve Anam Damka'nın babası Alala dövüştü. Kim kazandı? Kim kaybetti? Ben kazanan mıyım? Kaybeden mi? Bunları düşünüp durdum ve bana Birata yol gösterdi. Dedem Alala'ya da yol göstermişti. O kararını verip dehşet silahlarıyla dolu gök gemisine bindi ve yönünü Apsa'ya çevirdi. Tıpkı yetim Nabra gibi… Onun yolculuğu senin de yolculuğundur ey Nak! O'nun yazgısında senin yazgın da var, dinle!

Dedem Alala kendi yazgısını bilendi, kendi yolunu seçendi. Kimsenin cesaret edemediği dövülmüş bileziği geçip Ki'nin kuru toprağına inecekti. Bu ilk olacaktı, bu yol olacaktı. Altınla dönüp Nabra'nın örtüsünü yamayacaktı.

Ben Mardak dedim ki; yolunu bulanın bakışı keskindir. Dedem Alala yolunu kestirdi; bir ölçü yol geçtikten sonra Apsa'nun kapısına dikildi. Küçük Gaga'yı gördü önce, gülümsedi. Apsa'nın göksel bahçesinin gagası gibi duruyordu. Öne bakan, geriye bakan iki ka-

der yoluyla bağlanmıştı Küçük Gaga... O'nu geçince Anta'yı gördü. Anzar ve Kazar'ın ağ gücünden zor kurtuldu ama... Büyüktü her ikisi de, muhteşem görünüyordu renkleri... Dedem Alala, kader yolculuğunda manzaraları sevmişti. Sen de sev Nak! Sevilmeyen yolculuk tamamlanmaz, tanrılar katında da olsa...

Ben Mardak dedim ki; kahramanlar kaderine sahip çıkanlardır. Dedem Alala kaderine sahip çıkmazsa geçilmez yerleri geçebilir miydi? Varılmaz yerlere varabilir miydi? Geçmişin kaderini taşıyan dövülmüş bileziği delmek için ateş silahını çevirdi. Bir burgaç açtı aralarından ki göksel gemisi parçalanmasın, oradan suyun suya akışı gibi akıp çıktı. Apsa'nın ışıkları gemisini ısıttığında, kızıl kahverengi Lahma'ya gelmişti. Hesaba göre altıncı sıradaki göksel tanrıydı bu. Onun adını son Nabra efendisi taşımıştı. Dedem Alala öfkeli baktı göksel varlığa... Nabra'daki adaşına isyan etmişti, ama bilmiyordu ki ömrü Lahma'da bitecekti. Sonra yüzünü Ki'ye çevirdi. Ki maviydi, mavi gidenin rengidir ama o gitmiyordu, Apsa'nın etrafında aşkla dönüp duruyordu.

Ben Mardak dedim ki; tepeleri beyaz, mavi ve kuru toprağı olan Apsa'nın o güzel eşi Ki karşıda dururken Dedem Alala heyecanlandı. Acaba söylendiği gibi Ki'de altın var mıydı? Heyecanını gizleyemedi, gök gemisiyle taradı Ki'yi baştan aşağı... Nabra'nın örtüsünü yamacak altından fazlası vardı Ki'nin sularında ve kayalarında... Nabra'dan yaşam ödünç almıştı, şimdi borcunu ödeme zamanıydı; altın olarak karşılığını verecekti... Dedem Alala sevinçten nara attı. Ey Nak! Senin soyun da altının adını bilsin, altını tanısın ama toplamayı bilmesin... Ey nak! Tanrıları parıltısıyla yakan altın senin halkını bitirir... Halkın altına dokunmasın!

Ben Mardak dedim ki; dedem Alala dünyanın ağ çekimine bıraktı göksel gemisini ve kuru topraklara indi. Havası solunur muydu? Suyu içilir miydi? Bilmiyordu. Birata'ya kalbini açtı... Ey Nak! Senin de bana kalbini açtığın gibi, o da kalbini açtı. Sonra kartal başlığını takıp balık elbisesini giydi. Göksel geminin kapısı açıldığında heye-

canla toprağa indi. Onun attığı ilk adım senin adımındır Nak! O'nun attığı ilk adım Mardak'ın adımıdır, Ra'nın adımıdır.

Ben Mardak dedim ki; dedem Alala, kristaliyle suya baktı… Bazıları içilebilirdi, bazıları içilmezdi. Havaya baktı, hava solunabilirdi. Başlığını çıkardı. Sonra Gök gemisine gelip sözünü Nabra'ya ışınladı; Ki'de altın var, Nabra'nın yarasını saracak kadar altın var diyordu neşeyle… Nabra'dakiler sevinecektiler, sevindiler. Ama bu beklenmedik haberden kuşku duyanlar oldu. Babam Anka, Nabra'nın efendisi Dedem Anu'dan izin istedi. Sürgün kayınpederimin yanına gidip öğreneyim dedi.

Ban Mardak dedim ki; herkes kaderine sürgündür Nak! Kaderine sığ, yerleş kaderine… Zamanı gelince tamamlanacak yolun, zamanı gelince Nak! Acele etme! Ben de sürgündüm kaderime, yerleştim ve sabrettim; sonra Ra oldum Ki'ye…

Dördüncü ezber; *"sürgün"*

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Senin dünyan sudur. Suyun efendisi Babam Anka'nın yurdudur. Orada güvendesin. Söyle halkına herkes ayinlere gelsin, herkes sözü ezberlesin… Herkes ezberlerse kıyamete kadar devam eder sözüm, kıyamete kadar korunur özüm. Herkes ezberlesin.

Ben Mardak dedim ki; sana Adamaları anlatacağım, o köle ırkını anlatacağım, iyi dinle! Sana dünyanın nasıl pay edildiğini anlatacağım, dinle! Babam Anka'nın yaşamevini anlatacağım, dinle! Amcam Anlal'ın öfkesini anlatacağım. Sana Adamaların soy sopunu anlatacağım, dinle! Dedem Alala'nın Lahma'daki mezarını anlatacağım, dinle!

Ben Mardak dedim ki; Nabra'nın yedi yargıçları söz vermişti Dedem Alala'ya, Nabra'nın efendisi Anu söz vermişti; eğer Ki'de altın bulunduysa Alala olacaktı Ki'nin efendisi… Babam Anka geldi önce,

sonra amcam Anlal, sonra gelenler geldi bolca… Ki'nin bolca altını vardı ama nerede? Kimi kayaların içine saklanmış, kimisi suda… Bulup çıkarmak zor, işleyip göndermek zor Nabra'ya… Sorunlar çıkınca Dedem Anu kendisi geldi. Sorunları gördü bir bir, her şeyi dinledi… Ki'de geceler kısa, uyku yetmiyordu tanrılara. Altı gün çalışsınlar bir gün uyusunlar dedi… Yine de yetmedi. Altın Ki'nin kuytularına gizlenmişti, Ki'nin ciğerlerinden koparması zordu. Tanrıların sözleri büyük büyük çıkıyordu. Kimin sözü dinlenecekti, kimin buyruğu yürüyecekti Ki'de?

Ben Mardak dedim ki; dedem Anu geldiğinde bir araya getirdi herkesi, dinledi. Bir tek Dedem Alala gelmedi huzura, çünkü o yenilmişti. Çünkü o sürgün edilmişti. Çünkü o kendine verilen sözün yerine getirilmesini beklemekteydi. Ama Dedem Anu'nun dikkati altındaydı. Ki'nin altınının nasıl çıkarılacağını düşünüyordu. Nasıl Nabra'nın örtüsüne sarılacağını… Oğulları arasındaki çekişmeyi gördü. Amcam Anlal asla Dedem Alala'yı istemiyordu. Babam Anka'yı da efendi kabul etmiyordu. Babam Anka da Ki'ye ilk gelip şehir kurandı. Bu yüzden Dedem Anu, bir çözüm buldu. Seçimi talihin eline bıraktı. Zar attı, üçü de paylaştılar efendiliği… Nabra'nın efendisi yine Anu oldu. Ki'nin efendisi Amcam Anlal oldu. Babam Anka denizlerin efendisi olacaktı. Dedem Alala bu işe öfkelendi.

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Yüreğin ikirciklenirse bir elin bir eline düşman kesilir… Bir gözün bir gözüne kinlenir… Halkının yüreği ikirciklenmesin diye seni tek efendi kıldık Damkalara… Sen de kaderinin efendisi ol! Bak Dedem Alala'ya… Öfkeden gözleri kanlanmadı mı? Yanağındaki nurlu beyazlar kızarmadı mı? Sonunda isyan edip Dedem Anu'ya, tohumlarını ısırmadı mı? Zehirli tohumları onu yavaş yavaş yakmadı mı? Lahma'ya sürgün edilmedi mi? Bir kral değil de soysuz biri gibi ölmedi mi? Sonsuzluk anıtı durur hala kızıl kumlarda… Dinle!

Ben Mardak dedim ki; Birata'nın sonsuz göğünde hiçbir şey hükümsüz kalmaz, dinle!

Beşinci ezber *"köle ırkı"*

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Halkının hikmeti yetinmektir. Halkın yiyeceği kadar avlansın… Yiyeceğinden fazla avlanmak yasaklandı halkına… De ki onlara; bak gökler bile kavgaya tutuşuyor fazlası için. Tanrılar bile birbirlerini öldürüyor ateş kılıçlarıyla… Siz yetinin de onlara… Yetinsinler. Yesinler, üresinler, yüzsünler özgürce…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Efendiler de köledir, dinle! Nabra'nın efendileri altının kölesi olmadılar mı, söyle! Altın çıkarmak için gelmediler mi Ki'ye? Dövülmüş bileziğin zalim bekçilerini geçmek için hayatlarını tehlikeye atmadılar mı? Altını çıkarmak için Ki'nin kalbini sökmediler mi yerinden? Söyle halkına! Kim yediğinden fazlasını isterse köle olur sonsuza kadar.

Ben Mardak dedim ki; dinle! Köle ırkı nasıl yaratıldı, dinle! Bilsin halkın. Bilsin ki, anaları Ki'yi Adamalar yiyip bitirdiklerinde, o kıyamet gününde kaderlerine sarılsınlar… Babam Anka bilgeydi, babam Anka gördü; Nabralılar tükenmekteydi altın aramaktan, bir çözüm aradı durdu. Kalbe benzer kıtanın üstünde uçarken gemisiyle çayırlarda koşanı gördü. Kurup yaşam odasını orada deneyip durdu bir köle ırkı olsun diye… Köle ırkı Nabralıların yükünü alsın, onlar yerine çalışıp altını çıkarsın kayaların kökünden…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Babam Anka bilgeydi ama hak dağıtmakta dikkat etmedi. Anam Damka yerine köle ırkının rahmi olsun diye kardeşi Namah'ı seçti. Öğretisini anlasın diye ben oğlu Mardak'ı değil de Nakkaz'ı seçti. Ey Nak! Hak dağıtırken benim elimle dağıt, terazini dalgalara bırakma! Unutma! Haksızlığı deryaların dibine gömsen, Lahma'nın kızıl kumuna sürsen döner gelir birgün. Haktan ayrılma!

Ben Mardak dedim ki; bilgisi büyük babam Anka, yaratıcı soluğu olan Namah'la çokça hayvan özünü karıştırdılar birbirine, olmadı. İki eli olan, ayakta yürüyeni seçtiler sonunda, önce dişisine öz verdiler, tutmadı. Çömleklere koydular, durmadı. Namah'ın rahminde bekletttiler, oldu. Ama eksik oldu. Adamo ve Tata doğdu. Fakat üreye-

mediler. Sonunda kendi kaburgalarından öz alıp sarmallarına iki dal daha eklediler, tuttu. Onlardan olan Adapa ve Titi üredîler…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Adamalar durmadan çoğaldı. Ama yiyecek kıttı. Dedem Anu onlara tohum gönderdi, eksinler dedi; ektiler, tarla oldu. Nabra çayırlarından Kabra özünü getirip boynuzluları dölledîler. Üresinler dedi; üredîler, sürü oldu. Babam Anka onlara tanrı yiyeceklerini de verdi. Babam Anka onları kendine benzetti. Onlardan hırsı, onlardan kini, onlardan haseti eksik etmedi. Onlardan mal sevdasını eksik etmedi. Onlardan soy sop bilmeyi eksik etmedi. Onlara tanrıların öfke zehrini verdi.

Ben Mardak dedim ki; amcam Anlal gördü köle ırkının soysuzluğunu, öfkelendi; kentinden çıkardı, sürgüne gönderdi. Babam Anka sahiplendi onları, onları çocukları bildi. Daha da çoğalsınlar istedi. Onlar Ki'nin yontucularıdır, altın çıkarırken alıştılar kesmeye analarını… Kazdılar, bitmedi; topladılar, yetmedi… Ey Nak! Onlar yetinmeyi bilmeyen ırktır, uzak dur! Onlar köle ırkıdır, uzak dur!

Ben Mardak dedim ki; babam Anka ile gökleri incelemek için çıktığımız yolculukta ona sordum. Kank üstünden bakıp Ki'ye ona sordum. Neden Anam Damka'yı değil de Namah'ı seçtin… Neden ben oğlun Mardak'ı değil de Nakkaz'ı seçtin… O dedi altın gerekti Nabra'ya, önemli olan o… İstiyorsan sen de yarat! Gücün var. Bilgin var. Ben Mardak, Kank'tan Lahma'ya bakarken karar verdim. Dedem Alala için karar verdim. Anam Damka için karar verdim. Damkaları yaratmaya karar verdim. Ey Nak! Seni yaratmaya karar verdim. Mardak'tan Ra olmaya karar verdim. Ki'ye efendi olmaya karar verdim.

Altıncı ezber *"damkalar"*

Ben Mardak dedim ki; babam Anka köle ırkı yarattı. Köle ırk tanrıların taklidinden başka nedir? Ölçüleri yoktur, yetinmeleri yoktur, huzurları yoktur. Onlar ki, içlerinde efendi hırsı taşıyan kölelerdir, bir şar bile huzur bulamayacaklar. Onlar ki, özlerine hem Nabra'nın

hem Ki'nin toprağı karıştı, hiçbir yerde rahat duramayacaklar. Huzur ömürlerine kök salmayacak. Onlar ki ne hayvan ne tanrılar; onlar ki gecede gündüzü, gündüzde geceyi arayacaklar. Onlar ki bedenlerine sığamayacaklar… Onlar hem tanrıların yiyeceğini yedi hem kendi yiyeceklerini yediler… Onlar yediklerinden zehirlenecekler. Onlar ki kıyameti üstlerine aldılar, kendi kıyametlerinde ölecekler.

Ben Mardak, bunları gördüm ve bildim. Ben Mardak, Ki'nin gerçek evlatlarını sudan yarattım. Ki'nin kalbi sudur, suyun özünü özünüze damlattım. Dişilerinizde Anam Damka'nın şefkati olsun diye onun özünden kattım. Erkekleriniz efendilerini bilsin diye Babam Anka'nın özünden kattım. Ey Nak! Bir tek sana benim sarmalımın özünü akıttım. Elin elimdir, bilgin bilgimdir. Sen Dedem Alala'nın soyundan gelensin, sen yöneten, gören, söyleyensin.

Ben Mardak dedim ki; Damkalar balinaları kardeş bilsin… Balina etini yemesinler, yasaktır. Damkalar yunusları kardeş bilsin, yunus etini yemesinler, yasaktır. Damkalar kuşları kardeş bilsin, etini yemesinler, yasaktır… Ey Nak! Hiçbir Damka erkeği, dişisi, yavrusu kuzgunlarla konuşmasın… Kuzgunlar Ki'nin yerlisi değildir. Onların özüne başka özler karıştı. Onlar başka tanrıların habercisidir, onlardan uzak dursunlar.

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Sana sezgi gücü verdim, konuşmadan konuşan Nak! Geleni gideni bilen Nak! Geçmişi, geleceği gören Nak! Halkının bekçisi Nak! Halkın bir yerde durmasın, kaderleri göçmektir. Ki'nin denizleri uçsuz bucaksızdır, halkın bir yerde durmasın. Bir şar boyunca dolaşıp dursunlar… Bir mağarada bir gün kalsınlar. Ki'nin denizleri mağaralarla çevrilmiştir, Ki'nin denizleri vadilere bölünmüştür. Üstünüze okyanusu örttüm korunasınız diye… Hepinize dil verdim konuşasınız diye…

Ben Mardak dedim ki; Damkalar soy sop bilmesin… Özgürce üresinler, yesinler, yüzsünler… Damkalar mağaralara gömülmesin, derin okyanus vadilerine bırakın huzura gelenleri… Kimsenin mezarı bilinmesin… Su bilgedir, su bilendir, önce o arındırsın huzuruma ge-

leni… Ey Nak! Bir tek senin için kutsal mağara belirlendi, bir tek senin için mezar belirlendi, kıyamet koptuğunda seni oraya gömsünler.

Ben Mardak dedim ki; Damkalar arasında kavga yasaktır. Yargıları veren Nak! Sorunları çözen Nak! Deniz kimin ki kavga edilsin? O akıp gidendir. Balık kimin ki kavga edilsin? O yenip tükenendir. Ey Nak! Kıskançlıktan arındırdım halkını, hasetten arındırdım, nefretten arındırdım. Kavga eden gelmesin benim huzuruma; onların yeri karanlık burgaçlardır.

Ben Mardak dedim ki; Damkalara küfür yasaklandı, bilsinler. Soy sop yok ki, niye küfredecekler? Saray yok ki! Saltanat yok ki! Bir sen varsın ve çatısın. Senin soyun yok ki! Sen çiftleşsen de üreyemezsin. Senin çocuğun yok ki. Sen yalnız doğdun, yalnız öleceksin. Kader yolun yalnızlıkla çizildi. Ey Nak! Kaderin için bana küsme, Dedem Ala-la Bırata'ya küstü mü? Adama Babam Anka'ya küstü mü? Kıyamet zamanı geldiğinde, seçilmiş adama sulara indiğinde bil ki bitecek senin de zamanın. Ama asla bitmeyecek Damkaların zamanı… Dalgalar kıyıya vurduğu sürece, yüzgeçleri parıldayacak denizlerde…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Senin yalnızlığın benim yalnızlığımdır. Yalnızlığına sığın, kaderine sığın, bana sığın, Damkaların rehberi ol!

İlker, bitirmeden bırakmak istemiyordu defteri ama gözleri ağırlaştı, sızıp kaldı öylece...

Yüklemi ateş olan yüz

Yağmur yağıyordu, ince ince, hiç durmadan. Yağmurluğu vardı ama çantası sırılsıklam olmuştu, pantolonu, elleri… Yürüdükçe dokunduğu ağaçların dallarından su boşanıyordu üstüne… Patika çamurdu, kaygandı, düşe kalka yürüyordu. Dönüp arkaya baktı, vadiden yamaca doğru sis yükseliyordu. Kozalak sis içinde kaybolmuştu. Koca meşeleri, yüksek gürgenleri beyaz bir canavar usul usul yutuyordu.

Derin bir soluk aldı; etrafına baktı. Yağmur neyse ama sisten ürküyordu. Daha önceki yürüyüşlerinde bu yamaçta bir ayının izini görmüştü. Ayı bu ormanda bir yerdeydi. Siste ayılar iyi koku alamaz, bunu biliyordu. Bağırsa bile sesin nereden geldiği belli olmaz, bunu da biliyordu. Bu yüzden sis ormanı kaplamadan uygun bir yer bulup ateş yakmak istedi. Elleri üşümüştü, canı çay çekiyordu.

Yağmurda ateş yakmak hiç kolay değildi. Kuru odunlar bile sırıl sıklam olmuştu. Yer ıslaktı, ne yapmalıydı? Biraz ilerde bir kütük gördü… Yanındaki küçük gürgen ağacı bir olanak sağlıyordu. Küçük gürgenin dallarıyla kütük arasına poşeti gererse, yağmurun ateşin üzerine yağmasını engelleyebilirdi. Hemen harekete geçti. Çantasını kütüğün üzerine koydu. Etraftan kuru odunlar toplayıp küçülttü. Baltasını çıkardı. Turuncu saplı bu baltayı İlker hediye getirmişti. Uzun zamandır İlker'den ses çıkmıyordu. Türkiye'ye gelir gelmez kendisini arardı. Her geldiğinde kamp yaparlardı birlikte… *"Ya dönmedi, ya da hasta falandır."* diye geçirdi içinden… Sonra

dikkatini ateşe verdi. Odunları baltayla küçülttü bir bir… Bir kısmından bıçağıyla yongalar kesti küçük küçük… Ateş yerini hazırladı; çantasında hazır tuttuğu çırayı çıkardı, ıslanmamıştı. Sevindi. İç cebinden kibriti çıkardı, o da ıslanmamıştı; yongaların içine çırayı koydu; ateş yakacağı yeri yağmurdan korumak için poşeti ikiye ayırdı özenle… Böylece daha geniş alanı koruyabilecekti. Sonra bir tarafını gürgenin dalına bağladı, diğer tarafını kütüğün üzerine kadar getirip büyükçe bir taş koydu üstüne… Artık rüzgârdan da korumuştu ateşini… Ardından eğilip yongaların üzerine kibriti yaktı. Bir yandan da mırıldanıyordu.

“…
ateş yak!
ateş yak!
mumyalanmış günlerden bıktıysan
ateş yak!
…”

Kibritin küçük alevi çıraya geldiğinde bir damla düştü burnundan, söndü… Bir daha denedi; çıra usulca tutuştu. Henüz alev yükselmişken telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp bakmakla ateşi beslemek arasında ikirciklendi, sonra ateşe yöneldi. Telefon susmayı bilmiyordu. “*Oy anam, keşke kapatsaydım…”* diye öfkelendi kendine… Telefon dikkatini dağıtıyordu, bir yandan da ateş havanın neminden nazlanıyordu. Ateş hep emek ister, özen isterdi ama özellikle yağmurda ateş yakmak özen gerektiriyordu. *“Nereden çıktı bu telefon…”* diye düşünüyordu. Neyse ki bir an sustu. O da usul usul üfleyip ateşi büyütmeye başladı. Nefesini verdikçe alev güçleniyordu. Biraz fazla üflese sönecekti, biraz az üflese sönecekti, bu yüzden usul usul veriyordu ateşe nefesini… İçinden gelen bütün iyi niyetiyle üflüyordu. Ayin yapar gibi içten besliyordu közü… Yongalar tutuşmaya başladı; telefon yeniden çaldı… Bırakıp bakamıyor, içinden bir öfke dalgası yükseliyordu. Telefon

çaldı çaldı, sanki bir gün boyunca çalıyordu, telefonun çalması bir ömür sürüyordu, bitmeyecek gibiydi. Ateşi alevlendirmişti ki telefon sustu. Küçük yongalara biraz daha büyük parçalar ekledi, onlar yandıkça biraz daha büyük parçalar ve sonunda odunları ekledi…

Ateş yanınca yüzü değişti, yüreği değişti. Gerginliği uçup gitmişti; ateş sevinçti. *"Ateş varsa sorun yok!"* diye bağırdı. Bağırmaya bayılırdı. Ardından bir de nara attı… Çantasından çıkardığı kara demliğe su koyup ateşin yanına bırakıverdi. Oturacak bir yer ayarlamalıydı ama her yer ıslaktı. Sağa sola bakındı, sonra vazgeçti. Birden aklına telefon geldi. Önemli bir şey olabilirdi. Üst üste ve ısrarla arayan kim olabilirdi? Aklına kızı geldi. Hâlbuki ki ona dağa gideceğini bildirmişti. Ellerini ateşte ısıtıp kuruladı, sonra cebinden telefonunu çıkardı. Tanımadığı bir numaraydı. Geri arayıp aramama konusunda ikirciklendi ama ne olur ne olmaz diye aramaya karar verdi. Telefon daha bir kez çalmıştı ki karşı taraf açtı.

– *Merhaba, beni aramışsınız?*

– *Merhaba hocam ben İlker'in babası, sizinle tanışmıştık Eskişehir'e geldiğinizde garda, hatırladınız mı?*

– *İlker'in mi? Aa evet! Buyurun!*

– *Hocam, durum ciddi olmazsa aramazdım.*

– *Hayırdır, İlker'e bir şey mi oldu?*

– *Tam öyle değil, ama şöyle… İlker döndükten sonra odasından çıkmıyor, kimseyle görüşmüyor, konuşmuyor; durgun, tepki vermiyor, bir çeşit ölü gibi… O sizi çok sever… Gelseniz, belki değişir.*

– *Hekime götürseydiniz!*

– *Kabul etmiyor… Uyumak istiyor sürekli…*

– *Allah Allah! Bu nasıl bir iştir? Depresyon belirtisi bu ama İlker depresyona girecek biri değildir.*

– *Hocam, eğer uygunsanız gelin; eğer değilse ben geleyim… Ne olur?*

– *Tamam, ben gelirim. Bu telefonu kaydediyorum. İlker telefona bakmıyor mu?*

– *Hayır! Kapatmış, şarja bile takmıyor.*

– *Anladım… Gelmeden önce sizi ararım.*

– *Hocam çok sağ olun… Valla yaparsanız siz yaparsınız. O size çok değer verir. Kısa zamanda gelirseniz çok sevinirim.*

– *Tamam, ben yola çıkınca bu numaradan ararım sizi…*

– *Çok sevindim hocam… Valla, Allah razı olsun…*

– *Sizden de… Görüşmek üzere…*

– *Bekliyoruz hocam…*

Telefonu kapayınca derin bir nefes aldı. Dönüp yamaçtan aşağı baktı ama artık görülecek bir yer yoktu, sis her yeri kaplamıştı. Nemli havayı soluya soluya neredeyse boğazı buz tutmuştu. Kendini ateşe verip ısıttı her yerini… Kendi yüzünü okşadı sıcak elleriyle. Sonra İlker geldi aklına, ne olmuştu? Annesini kaybeden biri için çok güçlü bir ruhu vardı; cesurdu, karar almaktan çekinmezdi, yapmaktan çekinmezdi istediklerini… Ne olmuştu? Zaten kendisini aramamış olmasından şüphelenmişti biraz ama insanın her hali vardı, insan değişebilirdi. Kimseyi bir şeye zorlamamayı ilke edindiğinden, kim gelirse onunla yoldaşlık eder, kim giderse sevinçle bakardı arkasından…

Kara demliğin ıslık sesi düşüncelerini böldü; su kaynamıştı. Hemen fırlayıp çayı çıkardı, eldivenlerini giydi, çaydanlığı kenara alıp çayı demledi. *"Çay varsa sorun yoktur."* dedi kendi kendine… Sonra gülümsedi; İlker böyle dediğinde *"Hocam onca sorunu yok saydınız, ne olacak şimdi? Sorunlar bitti mi?"* demişti bir seferinde. Çok hoşuna gitmişti bu çıkışı… *"Gel, çayı demledim İlker! Çay varsa sorun yok, gel!"* diye bağırdı. Sonra kütüğe yaslandı. Ensesine elini götürüp saçlarını karıştırmaya başladı, içi sıkılmıştı. Kızına sözü vardı, tatile çıkacaklardı. Şimdi ne diyecekti ona? Ne yapacaktı? *"Bak şu rastlantıya!"* dedi kendi kendine; *"Bak Hegel Efendi, bak bu rastlantıya… Bu rastlantı değil de ne? Hani yoktu rastlantı? Bugün dağda yürüyecektim; çayımı içecek, arınacaktım. Yarın kızımla yola çıkacaktım. Ne oldu? Benim hayatımla ilgili olmayan bir telefon yarınımı değiştirdi. Hani rastlantı yoktu?"*

Onca yıl Hegel üzerine çalışmıştı. Onca yıl Hegel'i sevmeye sevmeye okumuş, araştırmış, yazmıştı… Bir türlü sevemedi Hegel'i, daha çok Spinoza'yı severdi ama Hegel üzerine çalışmak zorunda kalmıştı. O da bir rastlantıydı; hocası Spinoza sevseydi Spinoza çalışacaktı yüksek lisansında… Rastlantıyla çalıştığı adam, *"Rastlantı yok!"* diyordu.

Çay döküp yudumladı, içi ısındı. Ateşe birkaç odun daha attı; ardından soğanları ateşin yanına yerleştirdi bir bir… Balık yapacaktı kendine; somon getirmişti ama bu havada somonun kokusu ayılara açık davet olurdu. Ateş bile koruyamazdı aç ayıların somon aşkından onu… *"Soğan ekmek ve çay, bunlar yeter"* dedi kendi kendine… *"Ölmekten daha iyi"* deyip bastı kahkahayı… *"Kızımla sonra da tatile çıkarız, en iyisi İlker'e gideyim."* dedi. *"İlker'e gideyim."* diye tekrarladı birkaç kez…

Gün doğdu doğacaktı; dağların omuzlarında bir kızartı başlamıştı, yarı aydınlıktı. Yollar eğriliyor, bükülüyor, nehrin kenarından vadiyi aşıyordu. *"Ne kadar eğri olsa da yol iyidir."*

Diye mırıldandı. Sonra da, *"Atalar iyi düşünmüş"* dedi. Kendi kendine konuşuyordu yine, ne zaman yola çıksa Kozalak'la, başka biri oluyordu. Daha neşeli, daha coşkulu, daha ne varsa işte… Emekli olduktan sonra aldığı minibüse Kozalak adını vermişti. Tıpkı çocukluğunda hayal ettiği gibi, Kozalak'la dolaşıyordu memleketi… Gerçi çocukluğunda yıldızları dolaştığını düşlemişti ama hangi çocukluk hayali gerçekleşmişti ki, bununla yetinmeyi biliyordu. Üstelik Kozalak evi gibiydi, nerede yorulursa çekip perdelerini, koltukların arkasındaki yatağına uzanıp dinleniyordu.

Kozalak ve onunla gezileri önce garipsenmişti ama sonra meşhur oldu. İnternet üzerinden kendisini takip edenler vardı. Kitaplara konu olmuştu. Tamirciler bile minibüsüne *"kozalak"* demeye başladı. Sevimliydi, rengi ay tozu olan eski bir minibüstü. Sadece kendisi için hayatı değiştirmemişti; yolu, yolculuğu seven herkesin hayallerini renklendiriyordu. İlker de seviyordu Kozalak'ı… Birlikte Uludağ'a gitmişlerdi, Samanlı Dağları'nda kamp yapmışlardı.

"Ah İlker…" dedi, *"Ne duruyorsun, yollar bekliyor seni, Kozalak bekliyor seni…"* Bu çöküntünün nedeni ne olabilirdi? Bir türlü aklı yatmıyordu. Bu yaşlarda sevgiliden ayrılmak çöküntüye neden olabilirdi ama İlker sevgilisinden ayrılınca dağılmamıştı, biliyordu. Üstelik o annesini kaybetmişti de ayakta durmuştu. Ayrılıklar bir neden olamayacak gibi duruyordu. Peki, ne olabilirdi? Acaba siyasi bir mesele mi vardı? Bir tarikata mı, cemaate mi bağlıydı? Tutuklanmaktan mı korkuyordu? Ama öyle olsa haberi olurdu, İlker her şeyi anlatırdı kendisine… Hem bir cemaat ya da tarikata üye olacak biri değildi. İnanç konusunda biraz gevşekti. Siyaseti de sevmezdi. Birini mi öldürdü? Kaza mı yaptı? Anlayamamıştı.

Eskişehir'e vardığında İlker'in babasını aradı. Yol tarifi aldı ve gitmeden bir börekçiye uğrayıp çi börek sardırdı herkese ye-

tecek kadar. İlker'le çi börek yemeyi çok severlerdi. Babası çay da yapacaktı, yiyip içeceklerdi. Gerçi çi börek sıcak yenirdi ama bir çözüm bulurdu babası, ısıtırdı belki tavada… Bir süre ilk karşılaşmada ne diyeceğini düşündü. Hazırlıklı olmanın bir faydası olmayacağını anladı sonra. Doğaçlamayı severdi, İlker de hocasının doğal halini severdi, bu değişiklik hoş olmazdı. Kapıyı çaldı.

Kapıyı babası açtı. İlker'in henüz uyanmadığını, yukarıdaki odasında uyuduğunu söyledi. Biraz sohbet ettiler İlker hakkında. Babasına sorular sordu, babasının yüzünden durumun beklediğinden ciddi olduğunu anladı. Belki de onu hekime götürmeye ikna etmeliydi. Konuşma sürerken İlker'in kapısı açıldı, ikisi birden sustu. İlker merdivenden iniyordu, tahta basamaklar her adımda gıcırdıyordu. Merdivenlerin sol yanında mutfak bulunuyordu. Sağ yanında ise tuvalet… İlker merdivenden inip doğrudan tuvalete girdi.

İkisi de sessizliği bozmamak için sözleşmişler gibi tuvaletin kapısına bakıyorlardı. Sonra İlker tuvaletten çıktı; bir an hocasını görünce afalladı: "Hocam!"

– *İlker!*

Kısa bir sessizlik olunca babası söze karıştı.

– *Hocan çi börek getirmiş, çay da demledik, hadi gel…*

İlker bir süre durdu, biraz sallandı, hocasına bakıyordu ama gözlerine değil, ayaklarına, ellerine… Şöyle böyle duyulacak bir biçimde; *"Peki!"* dedi. Gelip hocasının karşısına oturdu. *"Hoş geldiniz hocam."* dedi…

– *Hoş bulduk İlker…*

Sonra konuşmalar kesildi; babası çayları döküp masaya getirdi. İlker'e baktı uzun uzun… Saçları darmadağındı, oysa hep

saçları taranmış olurdu, yüzü solmuş, gözlerinin feri gitmişti. Bir yere baktı mı uzun süre bakıyordu. Yüzü mermer gibiydi, mimikleri yok olmuştu. Çayı alırken bile çaya bakmıyor, usul usul yudumluyordu. Çi böreğe dokunmamıştı. Üstündeki tişörtün kollarının uçlarında delikler vardı. Sanki başparmağını çıkarmak için özel olarak delinmişti. Sakalları uzamış, toparlak küçük yüzü kaybolmuştu. Omuzları düşmüş, köprücük kemikleri belirginleşmişti.

İlker çayını bitirdi. Konuşmuyor öylece duruyordu. Babası da susmuş kalan çi börekleri ısıtıyordu. Birinin bir şey söylemesi gerekirdi, o biri kendisiydi ama ne söyleyecekti? Sonra dayanamadı.

– *Hadi hazırlan dağa gidelim İlker.*

İlker'in yüzü ekşidi, sakalını kaşımaya başladı, burnundan nefes alıyordu.

– *Kozalak'la geldim, canın çektiğinde uyursun arkada, biliyorsun yatak var… Hadi hazırlan! Balkarlar'a gidelim, Karagöl'e; biliyorum çok seveceksin orayı…*

İlker esnemeye başladı, huzursuzlanmıştı, sağa sola dönüyor, dişlerini sıkıyordu.

– *Hocanın arkadaşa ihtiyacı var, yalnız zor orası biliyorsun, hadi…*

Sonra babasına dönüp; *"Bir sorun yok değil mi?"* diye sordu. Babası elleriyle ve başıyla bir sorun olmadığını ima etti ama konuşmadı. O da İlker'e bakıyor, belli ki içi eziliyordu. *"Demek ki sorun yok! Güzel! Hadi İlker, yatmak istiyorsan kozalakta yat, odalarda işin ne… Bıkmadın mı İsveç'te odalardan… Hadi…"*

İlker hayır diyememişti, kafası karışıktı belli ama içinden bir

eğim onun hayır demesini engellemişti. Demek ki umut var diye düşündü ve üstelemeye başladı; *"Hem bana sözün vardı bu yıl için; Balkarlar'a gidecektik ve sadece ikimiz… Öğlen çıkarız yola, vurduk mu Konya üzerinden hop Ulukışla… Hadi!"*

Babası söze girdi;

– *Tamam, ben eşyalarını hazırlarım. Zaten getirdiği valizi açmadık bile, her şey orada. Birkaç şey koyarım size yolluk…*

– *Yolluğa gerek yok! Biz yolda buluruz yemeğimizi, saç kavurma yaparım ben ona…*

– *Olur tabi…* dedi babası. Heyecanlanmıştı, eli ayağına dolaşıyordu, kalkarken sandalyeyi düşürdü. Neredeyse demlik de düşecekti ama İlker bu kargaşadan etkilenmemişti. Dimdik duvara bakıyordu. Kirpiklerini bile kırpmıyordu.

Babası merdivenlerden çıkarken geri dönüp:

– *Ha, Jagermeister getirmiş size İlker, onu da koyayım. Ben de şarap almıştım Gürcistan'dan, onu da koyayım.*

– *Harika olur! dedi. Sonra kalkıp İlker'in omzuna vurdu her zamanki gibi; Hadi İlker, karanlık çökmeden varmalıyız kamp yerimize… Bu bir kural biliyorsun…*

İlker başını kaldırdı, hocasına baktı. İlk kez hocasının gözlerine bakmıştı. İçinde bir ısınma hissetti. Sıcaklık göğsünden boynuna doğru yayılıyordu. Sanki buzları çözülüyordu bir bir, yağları eriyordu. *"Tamam hocam!"* dedi.

Yola çıktıklarından bu yana iki saati geçmişti. Konya ovasının sonsuz düzlüklerine bakmaktan bunalmışlardı. Bu koca sessizlik giderek boğazlarını kurutmuş, soluklarını kesmişti.

Motorun sesi dışında bir şey duyulmuyordu. Sonra hoca müziğin sesini açtı. Şarkıyla birlikte neşelendi; naralar atmaya başladı. Eskiden olsa İlker de katılırdı; hocasının bu halini çok severdi ama içinden bir şey gelmiyordu. İçinde bir çöl vardı, sanki kum kaynıyordu yüreğinde; gözlerini toz sarmıştı, elleri kuruyordu boyuna… Ellerini ne yapacağını şaşırdı İlker; torpidoyu açtı, krem bulabileceğini düşünüyordu ama yoktu. Sonra kapının cebinde su şişesini gördü. Camı açtı, suyu ellerine döktü. Hocasının kendisine baktığını hissediyordu, rahatsız oldu ama dayanamıyordu.

– *Hava mı kuru geliyor İlker… Ee tabi alıştın İsveç'in nemine… Çok sıkılırsan döner, ineriz Toroslardan Akdeniz'e, Mersin'de sırılsıklam olur tenin…*

– *Ellerim kuruyor… diyebildi. Uzun zamandır cümle kurmamış, biriyle konuşmamıştı. Sanki konuşmayı unutmuştu, sözcükler dudağından çıkamıyor, yarım yamalak sesler dökülüyordu.*

– *Kozalak'ı kullanmak ister misin? Bak o zaman nasıl terliyor avuçların?*

Ses gelmeyince yeniledi sözünü hoca:

– *Kozalak özlemiştir seni… Sen özlemedin mi onu?*

İçinden konuşmak geliyordu ama cümle kuramıyordu bir türlü… Dudaklarını yaladı, hazırlandı, bir şey söylemeliydi, biliyordu, istiyordu da ama sözcükler sanki mıhlanmışlardı ciğerine, çıkıp gelemiyorlardı öyle peş peşe… Öksürdü.

– *Neyse, nasıl olsa yolculuk uzun, yorulunca geçersin direksiyona değil mi? Hocan yaşlı, yorulur bu adam valla…*

Hocasının bu bildik yaşlılık şakasına gülümseyiverdi. Dili o an çözüldü.

– *Siz mi yaşlısınız?*

Hocası İlker'e döndü bir süre ona baktı, bir şeyler değişiyordu ama karşıdan gelen tırın gök gürültüsü gibi kornası kendine getirdi. Kendi şeridini taşmıştı, neredeyse kafa kafaya koca kamyona çarpacaktı. O sırada İlker çığlık atıyordu; *"Hocam! Hocam! Hocam!"*

– *Gördün mü bak, kaza yapacaktım… Bağışla…*

Arabayı kenara çekti, motoru kapattı. Arabadan inmeden bir süre birbirlerine baktılar. Yüzleri beyazlamış, solukları içlerine kaçmıştı. Hoca sakalını sıvazlıyor, pişmanlığıyla ne yapacağını şaşırmış sağa sola bakıyordu.

İlker elini uzatıp hocasının omzuna koydu;

– *Sorun değil hocam!*

– *Sağ ol İlker… Ama hata yaptım, hem de ölümcül… Orada ölseydik, orada ölseydik… Buna hakkım yok…*

Sonra biraz durakladı. İlker konuşmuş, omzuna dokunmuştu. İçinde bir sevinç belirdi, gelip gözlerinden ışıldamaya başladı. İlker görmesin diye yüzünü çevirdi… Etrafına bakındı, Konya ovasında görecek bir şey yoktu. Yola devam edip bir an önce tırmanmak istiyordu dağa.

Daha önceki gelişlerinde Kozalak'ı aşağıda bırakmışlar ve çadırlarını sırtlanıp uzun bir yürüyüşten sonra göl kenarına gelmişlerdi. Ancak bu kez çadırları yoktu; arabayı gölün kenarına getirmek zorundaydılar. Birkaç kez Karagöl'ün yanında arabalar görmüşlerdi. O yol biraz sarptı ama Kozalak nice sarp yolu aşmıştı. Huyunu suyunu iyi biliyordu arabasının, bu yüzden asfalttan çıkıp toprak yola girdi tereddüt etmeden… Arkalarından büyük bir toz bulutu yükseliyordu. Gelen

giden yoktu. Dolana dolana tepeye vardılar. Gölü yukarıdan görüyorlardı; henüz akşam olmak üzereydi, ay doğmuştu bir yandan, bir yandan güneş batmamıştı… İkisinin de şavkı gölde parıldatıyordu. Göl, yeşillikler içinde lacivert bir kristal gibi duruyordu. Bir tarafında kayalık vardı, gittikçe sarplaşan bir kayalık… *"Dağların içinde bir mücevher…"* diye mırıldandı Hoca, *"Mücevheri nerede bulacağını bilemezsin İlker."* diye tamamladı sözünü…

Hoca, bu yükseklikte ağaç olmayacağını biliyordu. Hazırlıklı gelmiş, bir çuval meşe odunu alıp Kozalak'a atmıştı. Yiyeceğini içeceğini hesaplamıştı. Bir an önce kamp yerine varıp ateşi yakmayı istiyordu. Yolun çamurlu olmasından korkuyordu ama neredeyse bir haftadır yağmur yağmamıştı; bu, işini kolaylaştırdı. Göl kenarında bir pınar vardı, onun yanına geldiklerinde durmadı. Normalde pınarların yanında durur, mutlaka elini yüzünü yıkardı. Zaman azalmaktaydı, gün inmeden kampı kuracak, ateşini yakacaktı. Kayaların gölle birleştiği yerdeki düzlüğe geldiler. Kozalak'ı düz bir yere çektiler. Uyurken eğim insanı rahatsız ediyordu. Bu yüzden uygun bir park yeri bulmak gerekiyordu. Ustalıkla arkasını göle verecek biçimde Kozalak'ı park etti.

İlker hocasını izliyordu. Daha önce olsa ona yardım eder, önerilerde bulunurdu ama öylesine oturup kalmıştı. Henüz konuşmaya hazır değildi; konuşsa içinden bir sel gelip akacak gibi doluydu dili… Yüreği yüklüydü. Hocasının gelmesi ona yaramıştı, yolculuğa çıkmak yaramıştı. Zihnini toparlamıştı ama yükünü boşaltmadan rahatlayamayacaktı. Ancak yükü ağırdı, kim anlayacaktı, kim dinleyecekti? Konuşmaya her niyetlendiğinde *"Ben Mardak dedim ki…"* diyesi geliyordu. Kendini kasıyor, dudağını ısırıyor, dilini düğümlüyordu. Bu yüzden konuşmak istemiyor, bu yüzden insanlardan uzak duruyordu. Ama hocası onu anlayabilirdi… Onun yanında her

şeyi konuşabilirdi, bu dünyada en çok ona yakın hissediyordu kendisini… Biraz annesi gibi görüyordu hocasını, şefkatini yüzünde duyumsuyordu. O konuştukça saçları okşanan bir çocuk gibi hissediyordu kendini… Onun yanında konuşabilirdi.

Hoca motoru kapattıktan sonra fırlamış, hemen odunları aşağı indirmişti. Onun bu güçlü halini seviyordu, onu izlemek hoşuna gidiyordu. Hoca bulduğu taşları bir araya getirip bir ocak oluşturdu. Çantasından baltasını çıkardı ve odunları küçültmeye başladı. Odunları güzelce yerleştirdi, gelip çantasından çırasını aldı, çakmağı çakıp ateşi tutuşturdu… Duman çıkmaya başlayınca bir nara attı… Sesi suyun üstünden yankılanıp kayalara çarptı, yankılandı, dağıldı ve bitti… İlker irkildi. İnip hocasına yardım etmeliydi. Kara demliğe su koymalıydı, bu onun işiydi. Matları açmalıydı, bu onun işiydi. Kamplarda herkes kendine iş belirler, onları yapardı. Kapıyı açtı, aşağı indi.

İlker işlerini bitirip mata uzandı; çay demlemiş, közün kenarında dinlenmeye bırakmıştı. Artık hocanın yemeği bitirmesini bekleyecekti. Genel olarak hoca bu işleri yaparken sessiz kalırdı, konuşmazdı. Biraz sakarlığı vardı; sık sık bir şeyleri döküyor, kırıyor, deviriyordu. Bu yüzden dağda yemek yaparken odaklanır, susar, kimseyle konuşmaz, yemek bitene kadar bütün dikkatini ona verirdi. İlker bir süre sonra hocasını izleyemez oldu, karanlık önce gölü sonra bütün dağları kapladı. O da sırt üstü yatıp gökyüzünü izlemeye başladı. Dağın tepesinde küçük bir kızıllıkla Mars belirdi… Mars'ı görür görmez zihni dalgalanmaya başladı, gözlerini kapadı. Hoca yemeğe çağırıncaya kadar öyle kaldı.

Yemeği yemeye başladıklarında İlker önce isteksiz birkaç lokma aldı, ama giderek iştahı açıldı ve kıtlıktan çıkmış gibi ekmeği saç kavurmasının içine daldırmaya, kaşık kaşık yemeye başladı. Uzun zamandır ağız tadıyla yemek yememişti, sanki günlerdir açtı. Hoca İlker'in bu halini şaşkınlıkla izliyor-

du. Sesini çıkarmamaya özen gösteriyor, yemeğini yemeyi sürdürüyordu. *"Bu ne açlık?"* dedi içinden… *"Sanırım bütün yıl oruç tutmuş İsveç'te…"* İlker yemekten kendini alamıyordu; yedi, yedi, yedi… Sahanın dibini ekmeğiyle kazımaya başladı. Kazıyacak bir şey kalmamıştı ama o hala ekmek bandırıyordu. Hocası çayları doldurup getirdi, bir süre İlker'i izledi. İlker, fark edince utandı…

– *Utanılacak ne var İlker! Afiyet olsun, yarasın adaş… Bu dünyada ağzının tadı kaçarsa her şeyin tadı kaçar… Bak çay da var! Oh mis… Çay varsa sorun yok arkadaş… Çünkü içinde ay var…* deyip bastı kahkahayı…

– *Ay değil Kank hocam!*

– *Kank mı?*

Söz ağzından kaçmıştı… Şimdi nasıl toparlayacaktı? Konuşsa mı, konuşmasa mı karar veremedi, sustu. Hoca da üstelemedi, matını alıp İlker'in yanına geldi, oturdu. Oturduğu yerden odunları ateşe atmaya başladı… Ateş giderek büyüdü, büyüdü… Çıngılar üzerlerine atılıyorlardı.

– *Adaş, medeniyet dediğin her şeyin kaynağı işte bu ateş… Ateş olmazsa hiçbiri olmazdı. Atalarımız ateşi nasıl denetime alma cesareti gösterdi acaba? Bütün hayvanlar ateşten korkuyor, insan nasıl bir istisna…*

Bir süre İlker'e baktı, o konuşacak gibi değildi. Sözünü sürdürdü.

– *Ateşe saatlerce bakıyorum, kendimi alamıyorum… Ateşle benim aramda bir şey var, ruhum dalgalanıyor alevinde…*

O sırada yakasına bir çıngı sıçradı ve kazağını yaktı… Çıngıyı üzerinden atarken sözüne devam etti.

– *Bu çıngılar var ya, bana öyle geliyor ki büyük patlama dedikleri işte böyle bir şey… Diyorlar ki evren bir kesme şeker gibi yoğunlaşmıştı ve patladı… Ondan önce zaman yoktu, mekân yoktu… İyi de, patladığındaki alan ne? Evrene dâhil mi, değil mi? O kadar küçükken gerideki boşluk ne? Diyorum ki, acaba zaman madem değişken, göreceli… Demek ki bir çıngı da kocaman bir evren olabilir, belki bir bomba da… Bize küçük bir patlama olur ve bir saniyede biter ama onun içindeki zaman o kadar geniş olabilir ki içten bakana…*

İlker bir yandan hocasını dinliyor, bir yandan ateşe bakıyordu, diline ezber gelip gelip dayanıyordu… Birden doğrulup oturdu, yüzü değişti, gözleri keskinleşti, omuzları dikleşti… *"Birinci ezber,"* deyip başladı konuşmaya… Sesi değişmişti; sanki ses İlker'in ağzından çıkmıyordu da kocaman bir mağaradan çıkıyordu. Altı ezberi su gibi söyledi peş peşe… Hocanın gözleri dolunay gibi kabardı şaşkınlıktan, İlker'i ağzı açık dinliyordu. Bir şiir mi dinliyordu, kutsal bir söz mü dinliyordu anlayamadı, tüyleri diken diken olmuştu. İlker son ezberi söylemeden önce ayağı kalktı, heyecanlanmıştı. Ateş yüzünü şöyle böyle aydınlatıyordu Bu yüzden uygun bir park yeri bulmak gerekiyordu ama alnında birikmiş damlalar görülebiliyordu, konuşurken gözleri karanlığa sabitlenmiş duruyordu. Çenesi açılıp kapanıyor ama dudakları pek kıpırdamıyordu, boğazından konuşuyordu;

Yedinci ezber, *"ra"*

Ben Mardak dedim ki; kaderimi elime aldığımda kendimi bildim. Yapacaklarımı bildim. Yıldızların zamanı geldiğini bildirene kadar bekledim. Sabrı bildim. Babam Anka'yı izledim, Amcam Anlal'ı izledim. Ki'deki Nabra tanrılarını izledim. Herkesin bir zamanı var, benim zamanım ufukta belirene kadar bekledim.

Ben Mardak dedim ki; dehşet silahlarının yerini gizlediler, sustum. Beni Lahma'ya sürgün ettiler, sustum. Habersiz köle ırkını yarattılar, sustum. Ki'yi pay ettiklerinde bana Kank'ı taksim ettiler, sustum. Yemeyen, içmeyen, damarında kan dolaşmayanları ormanda gizlediler, sustum. Benim olanı kardeşlerime verdiler, sustum. Beni taş dağa kilitleyip terk ettiler, sustum. Dedem Anu'ya kötü haber ışınladılar sustum.

Ben Mardak dedim ki; kader tabletimin haritasını içime çizdim ve kâhin Galza sırrımı sezdiğinde sustum. Ki'nin efendisi Amcam Anlal'ı kışkırttıklarında, sustum. Galza Amcam Anlal'ın rüyasına girip kulağına benim zamanımı fısıldadığında, sustum. Babam Enki'nin rüyasına girdiğinde yine sustum. Gök gemilerin iniş çıkış kristalini benden sakladıklarında sustum. Yerle gök arasındaki ipin düğümünü benden sakladıklarında sustum.

Ben Mardak dedim ki; uzun nehrin kenarı bana taksim edildiğinde kabul ettim, sustum. Orada kendi şehrimi kurdum ve kendi adımı belirledim. Apsa'nın yüreğini göğsüme kazıdım ve Ra koydum kaderimin ismini. Ra; Apsa gibi can veren, can alan Ra… Uzun nehrin köle ırkına işaretimi diktirdim çölün ortasına, öyle bilindim. Tanrılar arasındaki Mardak yok olacak. Tanrıların da, kölelerin de üstüne Ra doğacak bir gün, bildim.

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Senin yazgın ben Ra olmadan başladı. Seni ve halkını ben Mardak olarak yarattım. Sen ve halkın Mardak'ın gölgesi olacaksınız deryalarda. Bildiklerimi senin zihninde sakladım. Dedem Alala'nın işaretini taşıyan seçilmişi karşılayıncaya kadar koru. İşaretli olanın zihnine damlat bütün bildiğini. O çıkıp kuru toprakta arasın Galza'nın lacivert kehanet kristalini. Bulduğunda yeni bir yıldız haritası başlayacak, senin kaderin orada son bulacak. O zaman huzura geleceksin. O zaman huzur bulacaksın. Ra'nın omzunda oturacaksın. Sonsuz aydınlığa kavuşacaksın, aydınlanmış kişi olacaksın, kaderini bil.

Ben Mardak dedim ki; aksakallı Galza rüyamda göründüğünde üç kristali fısıldadı kulağıma… Biri deryaların ötesine son altın toplanan yerde gizli… Bir şelalenin yanına gömmüş, öğrendim. Senin adınla şelaleyi işaretledim. Birini benim gölgemdeki küçük bir kente gizlemiş; duydum, o yeri de senin adınla işaretledim. Birini de iki nehrin arasına, yüce meydan kentinin aşağısındaki bir kayanın altına saklamış; bildim ve adını işaretledim. Galza'nın fısıldadığına göre bir kör adamanın yazgısı olacak o. Dedem Alala'nın izini taşıyan onu arasın! Onun kaderi şimdiden belirdi, o kaderinden kaçmasın! Kaderi Ki'nin de kaderidir.

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Senin yazgın seçilmiş adamanın da yazgısıdır. Sen nasıl benim elim, benim gözüm, benim bilgim oldunsa o da senin elin, senin gözün, senin bilgin olsun. Gidip Aksakallı Galza'nın lacivert kehanet kristalini bulsun. Ona dokunduğunda yeni bir yıldız çarkı başlayacak. Kank ve Ki'nin göbek bağı çözülecek. Geçmiş gelecek, gelecek geçmiş olacak. Dehşet silahları yeniden patlayacak… Desin ki; Apsa'nın evlatları dinleyin… Ra'nın evlatları dinleyin! Köle ırkı iken efendi oldunuz, tamam. Ateş bilmezken kentler kurdunuz, tamam. Bu yolu babam Anka açtı, tamam. Ama yeni yıldız çarkı başladığında Başka ışığın çocuklarının zamanı da başlayacak. Onlar yedi yıldız göbeği uzaktan gelecekler… Onlar sizin birbirinizi öldürmenizi dileyecekler… Nabra son şarını tamamladığında Ki'yi de Nabra'yı da ikiye bölecekler… Dur desin halkına! Onlar dehşet silahlarını patlattığında son bulacak Ki'nin ömrü, gizlesinler dehşet silahlarını okyanusların altına… Dur desin… Onun ellerine bırakıldı Nabra'nın ve Ki'nin kaderi, dur desin… Tanrılar çağında nasıl patladı dehşet silahları da kırıldı kilidi denizlerin, öyle kırılacak kilidi kutupların beyaz örtüsünün… Havası değişecek, köle ırkı soluyamayacak bir daha… Ta ki o kuzgunun efendileri gelip yaşasın… Onlar duman soluyanlardır, kükürt kokanlardır…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Sen korunansın. Sen Ra'nın gözüsün… Sen Ra'nın özüsün… Senin kaderini Ra çizdi. Ey Nak! Kaderini

bil! Ömrünü bil! Damkaların rehberi, Ki'nin kâhini, emaneti sahibine teslim et! Teslim et ki yaşayabilsin Ki, teslim et ki yaşayabilsin Nabra…

Ben Mardak dedim ki; ey Nak! Elim elinde, gözüm gözünde… Ömrün Ra'nın ışığında olsun… Unutma! Birata'nın sonsuz göğünde hiçbir şey hükümsüz kalmaz.

Ezber biter bitmez İlker'in omuzları düştü, bakışları duruldu, yüzündeki kasılmalar bitti. İlker soluk soluğa kalmıştı, bitkin görünüyordu. Yavaş yavaş gölün kenarına gidip oturdu. Elini suya değdirdiğinde içinden bir nehir akmaya başladı. Nehir göğsünü dolaşıp boğazına düğümlendi, kendini tutamadı; hüngür hüngür, salya sümük ağlıyordu… Gözyaşları göle dökülüyor, ay ışığında bir inci tanesi gibi parlıyordu. Ağladı, ağladı, ağladı…

Hoca donup kalmıştı. Duydukları neydi? İlker'i yedi yıldır tanıyordu, onun ağzından çıkacak sözler değildi bunlar… Bunlar neydi? İlker'le ilgilenecek hali yoktu. Kalktı, kayalara doğru yürüdü, karanlıkta kendi kendine söyleniyordu… *"Bu ne böyle? Bu ne böyle? O ses tonu? O anlatım? Ne büyülü bir şey böyle? Ne şiirsel bir şey böyle? Bu ne böyle?"* Kayaların yanına gitti, ayağıyla vurdu birkaç kez kayaya… Yanaklarını tokatladı… *"Su dökeyim, iyi gelir…"* dedi kendi kendine… Su dökerken bir yandan da gökyüzüne bakıyordu. Mars gözüne ilişti, kızıl bir düğme gibi duruyordu dağların hizasında. Saman Yolu'nun yıldızları dağılmıştı oraya buraya, Venüs'ü aradı güney batıda, henüz şöyle böyle belirmişti… Güney yıldızını çok severdi. Ona bakmaya doyamazdı ama bu kez kafası karışıktı. İlker'in söyledikleri neydi öyle? Sessizce dönüp kamp ateşinin yanına geldi. İlker mata uzanmış, yüzünü kapamıştı. Derin bir sessizlik vardı; gölün öbür kıyısında çadırlar vardı birkaç tane… Ama onlar uyumuş olmalıydı. Karagöl'ün

kurbağaları ses çıkarmazdı, yer sincapları da susmuştu. Ağır bir sessizlik kapladı gözlerini, uyumak istedi; bir an Kozalak'a yöneldi, sonra vazgeçti. Ateşe birkaç odun daha attı, alevi besledi.

– *Nereye gittiniz hocam?* diye sordu İlker…

– *Geometri çözmeye…*

– *Geometri mi?*

– *Hani üçgen, beşgen, çişgen… Unutmuşsun sen bunları adaş… Nasıl adaşsın? Dört kuralı var dağların hatırlasana? Dağda bağıracaksın, dağda geometri çözeceksin, dağda şiir söyleyeceksin, dağda ateş yakacaksın…*

– *Unutmuşum hocam.* dedi İlker… İlker'in ses tonu normalleşmiş, konuşması doğallaşmıştı.

– *Bana neden adaş diyorsunuz hocam?* diye sordu ardından.

– *Çünkü on bir kez dağa geldin, on bir kez kara demlikten çay içtin… Nara attın, geometri çözdün, ateş yaktın… Bu dağların kültürü, bizim kültürümüz… İsimlerimiz eşitlenmiyor ama ruhumuz eşitleniyor. Sıfat yok, büyüklük küçüklük yok, cinsiyet yok, herkes eşit… Herkes adaş. Herkes, herkes kadar değerli ve herkes, herkes kadar değersiz… Bu dünyada o kadar hiyerarşi, o kadar sıfat var ki insan bir türlü kendi olamıyor… Bu yüzden adaşlık var, kendimiz olalım diye…*

İlker'in bütün bunları unutmuş olmasına şaşırmıştı. Nasıl olabilirdi? Yıllarca dağlara gelmişti… Şüphesiz geçici bir durumdur, geçer diye düşündü. Ama şimdi kendisinin de kafası karışmıştı, uyumalıydı. Uyuyup uyansa yeni bir gün başlayacak,

içi aydınlanacaktı. Arabaya yöneldi, tulumları çıkarıp getirdi. Matını ateşe yaklaştırdı, ateşe bir iki odun daha attı. İlker'e tulumu verecekti ki uyuduğunu gördü. Üzerine tulumu örttü. Kendisi de matın üstüne uzandı, derin bir nefes aldı, dönüp İlker'e baktı…

Ay ışığı İlker'in yüzünü aydınlatıyordu; yüzündeki beyazlık gümüş gibi parlamaktaydı. *"Ah bu bildiğimiz ala… Pigment eksikliği, nasıl bir seçilmişlik işareti olabilir ki?"* diye söylendi kendi kendine… İlker'i tanımasa, onun bu çektiği acıyı görmese, kendini işlettiğini düşünecekti. Acaba olabilir miydi? Hocasını işletmek için bunca ezberi yapabilir miydi İlker, üstelik ağır bir yüksek lisans çalışması sırasında? Şüphelendiği için kendini suçladı. Çocuk tam bir çöküntü yaşıyordu, acı çekiyordu, bunu nasıl hafife alırdı? Peki, ama bu neydi? Bu ne olabilirdi? O söyledikleri Sümer mitolojisine benziyordu biraz. *"Ben Mardak…"* diye mırıldandı birden… *"Mardak!"* diye söyledi… Sonra ayağı fırladı. *"Mardak, Marduk olmasın?"*

Söze atılan ağ

Uyandığı gibi ayağa fırladı. Geç kalmışlık boğazını sıkıyordu, gözlerini ovuşturdu, etrafa bakındı. Güneş dağların üzerinden uzanmış gölü okşuyordu. Göldeki küçük dalgalar usulca kıyıya ışığı taşıyordu. Gölün kenarında İlker'i gördü; bağdaş kurmuş oturuyordu. Onu ilk kez böyle otururken gördü, *"Yogaya mı başladı bizim oğlan!"* diye geçirdi içinden. Ateşe baktı; kara demlik fokurduyordu. Çantadan çay alıp demledi. Sonra üstünü başını çıkarıp göle koşmaya başladı... Sabah sabah soğuk göle girmeye bayılırdı. Bir yandan da nara atıyordu; *"İhhuuu!"*

İlker hocasının taşkınlıklarına alışıktı... Gülümseyerek izledi onu; suya girişini, yüzüşünü ve attığı kahkahaları... Sonra titreye titreye gölden çıkıp ateşe koşuşunu... Her zaman onu takip etmiş; onun gibi, kendi içinden geldiği gibi davranmak istemişti. Onun bilgisine, hoşgörüsüne de hayrandı... Emin olmadığı hiçbir şeyi anlatmazdı, canı çekmediği bir şeyi yapmazdı ama bildiğini sağlam bilirdi. Bu dünyada babasından daha çok ona güveniyordu, bu yüzden ona açılabilmişti. Rahatlamıştı, kendisini yargılamayacağını biliyordu, kendisine yardımcı olacağını da biliyordu. Uyandığında kendini iyi hissetmişti, güçlü hissetmişti. Yılgınlığı, yorgunluğu, bitkinliği yoktu...

Ezberi söylediğinde başlamıştı her şey, artık iklim değişmişti. Belleği yavaş yavaş birleşiyor, parçalanmışlık duygusu azalıyordu. Tekrar tekrar ezberler aklına geliyor, deniz kazası aklına geliyor, zihninde bir burgaç durmaksızın dönüyordu. Ho-

canın seslenişi olmazsa kendine gelemeyecek, bu burgacın içinde dönüp duracaktı…

– *Adaş, arabadan bardakları alırken aklıma geldi, bardak mı demiştin Mardak mı?*

– *Mardak!*

– *Mardak'ın babası kimdi?*

– *Babam Anka.*

– *Sanki eski Türk metinleri gibi; Babam Anka… Anka kuşu gibi… Gel hele, çay koydum, için ısınsın… Isırgan otu kavurması yapsam olur mu?*

– *Olur hocam!*

Hoca eline bir naylon poşet geçirip ısırgan otlarını topladı, sonra arabadan yumurtaları çıkarıp sahanda bir güzel kavurdu. İlker hocasını izliyor, o soru sormadan konuşmamaya özen gösteriyordu. Aslında deniz altında yaşadıklarını anlatmak istiyordu, onu anlatmadan ezberleri bir şaka sanabilirdi ya da bir çeşit delilik… Ama ona bırakmıştı söyleşinin merkezini, böylesi daha sağlıklı geliyordu.

Hocası dumandan yanmış gözlerini ovuştururken bir yandan da kavurmayı ağaçtan yaptığı kaşıkla karıştırıyordu.

– *Bu duman var ya bu duman, hep beni buluyor arkadaş…*

– *Duman, güzeli sever derdiniz hocam.*

– *Bana da güzel diyorsan yandın adaş… Oy oy bu pişti. Ekmeği al da gel, sıcak sıcak yiyelim hadi…*

İki adam bir sahan yemeği oracıkta bitirdi. Bir kelime bile etmemişler, ne var ne yok silip süpürmüşlerdi. Hoca yemeği bitirdikten sonra kendine bir çay daha doldurup uzandı. İlker

gidip bulaşıkları yıkayacaktı ki kolundan tuttu:

– *Gel hele… Sonra yıkarız, tok karınla uzanmak en iyisi…*

İlker de çay alıp geldi, ateşin yanına uzandı.

– *Adaş, dün gece söylediklerini düşündüm ben… Bunu bir kitaptan yahut internetten falan ezberlemiş olabilir misin?*

– *Hayır!*

– *Peki, nasıl oldu da bunca uzun bir metni ezberledin… Sen iki öbekli bir şiiri bile ezberleyemezdin? Anlat hele, bu ezberin kaynağı ne?*

İlker derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. Projeyi, hocası Frija'yı, Erik'i ve denize dalışlarını… Kazayı, orada gördüklerini, hatta kanlarında arslan balığı zehrinin çıkışını… Ses kayıtlarını ve cep telefonundaki kayıtlardan yaptığı analizi… Frija'nın tutumunu, Bo Ralph'e ulaşamayışını… Kalkışma gecesi Atina havalimanına inişini… Defteri… Söz deftere gelince birden fırlayıp Kozalak'a gitti. Çantasından defteri alıp getirdi.

– *Siz vermiştiniz İsveç'teki anılarımı yazmam için… İki yıl boş kaldı öylece ama demek ki o geceyi beklemiş… Bir gecede yazmışım bütün ezberi, ne var ki ben yazdığımı anımsamıyorum… Uçakta fark ettim Türkiye'ye dönerken…*

– *Vay! dedi hoca, şaşkın şaşkın defteri incelemeye koyuldu.*

– *Bu defterde yazan her şeyi ben zaten ezbere biliyorum, bunu nasıl biliyorum?*

– *Bu söylediğin bana Platon'u çağrıştırıyor İlker. Hani biz bir şey öğrenmeyiz, anımsarız der, söylemişimdir mutlaka sana…*

– *Pek değil hocam… Bu ezberi defterden okuduktan sonra belleğimde bir yarılma oldu… Çok az şeyi anımsıyorum geçmişe dair… Kazadan öncesine ait anılarım yok oldu sanki. Bir tek siz ve sizinle ilgili anılarım şöyle böyle canlı…*

– *Bu daha ilginç!*

– *Bu son zamanlarda yaşadıklarımı bir başkası yaşadığını söylese, delirdiğini düşünürdüm. Siz de benim delirdiğimi düşünüyor olmalısınız…*

– *Belki ruh sağlığın biraz sarsılmış olabilir ama akıl sağlığın gayet iyi… Eskişehir'e geldiğimde senin halini hiç beğenmemiştim, tipik depresyon bakışı vardı sende ama bugün maşallah iyisin. Dağlar iyi geldi tahmin ettiğim gibi…*

– *Çok iyi hissediyorum kendimi, hatta diyebilirim ki hiç böyle güçlü hissetmemiştim…*

– *Şimdi şu anlattıklarının bende çağrıştırdıklarını söyleyeyim… Bu tam bir yaratılış öyküsü… Bana Sümer tanrılarından söz ediyorsun gibi geldi…*

– *Sümer mi? Onlar ilk yazıyı bulanlar değil mi?*

– *Evet… Ama bak bir yerde, hatta birkaç yerde Ra'dan söz ediyor… O Mısır'ın büyük tanrısı, güneş tanrısı… Yani biraz karışık… Hani "Ra"nın gözü… Masonik bir anlamı da vardır, bir ara konuşmuştuk…*

– *Anımsamıyorum hocam…*

– *Valla şu Türkçe sözcüklere benzeyenler beni benden aldı ama… Güleceğim valla, darılma yok!*

– *Size darılmam mümkün değil, biliyorsunuz hocam…*

İlker'in yüzündeki sevimlilik ve güç hocayı etkiledi. Çok şef-

katli bakıyordu, çok derin bakıyordu, çok güçlü bakıyordu… Hiç böyle bakmazdı İlker… Yüzüne bakıp bakıp dikkatini dağıtmamak için konuya döndü:

– *Dedem Alala'nın soyundan diyor ya, senin şu beyazlığın da ala olarak bilinir halk arasında… Sümerler Türk'tür diye bir iddia vardır, belki duymuşsundur; bak sen bu işe şimdi? Bu söylediklerin onu kanıtlar eğer gerçekliği varsa tabi…*

Sözünü bitirmeden kahkahayı bastı, sonra İlker'le göz göze gelince kendini toparlayıp devam etti;

– *Bir de şu Titi var ya… O da, ara sıra duymuşsundur benden, evlenmek için aranan kadın gibi bir anlamı vardır. "Daha bir diti bulamadın mı?" derler…*

– *Bunu anımsıyorum, siz bana söylerdiniz arada bir… "Daha bir diti bulamadın mı İlker." diye…*

– *Evet… Sonra bu Adapa da sanki "Adaptasyon"un kökeni gibi… Ardından kahkahayı patlattı… Ben de ne kültür arkeoloğuyum ama! Hay Allah…*

Kendini topladıktan sonra sözüne devam etti:

– *Şunları bir kenara yazsam çok hoş olacak; yani Mardak, Anka… Sümer tanrılarıyla karşılaştırmak istiyorum… Arabadan bir kalem kâğıt getirebilir misin?*

İlker kâğıt kalem getirirken hoca da defteri gözden geçirmeyi sürdürdü.

– *Ben söyleyebilirim hocam! Hepsi ezberimde… Defterden kontrol etmeniz gerekmez.*

Oturup iki adam ezberde geçen tanrı isimlerini internetteki

Sümer tanrılarıyla karşılaştırdılar. Neredeyse tıpa tıp aynıydılar… Anka, Enki'nin özelliklerine sahipti. Anlal, Enlil'in… Mardak, Marduk'un…

Hoca ayağı kalkıp ileri geri yürümeye, sakalını karıştırarak düşünmeye başladı. O sırada İlker kap kacağı yıkamak için göle gitti… Hoca İlker'in gittiğini görünce yüksek sesle konuşmaya başladı. Düşünceleri tartıyordu;

"Şimdi; İlker doğru söylüyorsa ki ben ona inanırım hep… Bu ezber deniz insanı diye bir insan türünün olduğunu gösterir, bu bir. Bu durumda Yunan mitolojisindeki Sirenler gerçek olabilir… Vay! Vay ki ne vay!"

Susup bir süre gülümsedi öylece ve İlker'e baktı… Göl kenarında kumlarla sacın kirlerini çıkarmaya çalışıyordu… *"Göl kenarında bulaşık yıkayan bir seçilmiş… Bak şu işe!"* dedi… Sonra derin bir nefes alıp kendi kendine konuşmaya devam etti; *"İkinci olarak; eğer anlattığı gerçekse, mağarada ona Nak dediği o alaca yüzlü adam zihnine bu ezberleri indirmişse, İlker'e bir sorumluluk düşüyor."* Bir süre sustu… Sonra, *"Bu durumda iki önemli sorun var; birincisi o lacivert kristali bulmalı… İkinci olarak da orada anlatılanlar doğrultusunda insanları uyarmalı… Hoppa! Ben ne oluyorum bu durumda, havari mi? Vay anam! Benden de ne havari olur ama…"*

İlker kap kacağı temizlerken o da zihnini temizliyordu. Kendi başına konuşarak bu işi çözemeyecekti; İlker'e sorularını tane tane ve apaçık sormalıydı. Dönüp İlker'e baktı; İlker işini bitirmiş, Kozalak'a kap kacağı yerleştiriyordu:

– *Adaş, hele bir gel, söyleyeceklerim var.*

İlker kap kacağı koyduktan sonra Kozalak'ın kapısını kapattı, hocasının yanına yöneldi.

– *Buyur hocam!*

– *Hele otur… Sana sorularım olacak.*

– *Elbette! dedi İlker. Yere oturup bağdaş kurdu ve hocasının yüzüne baktı. Gözleri ışıl ışıldı; başı, geniş omuzları üzerinde heybetli duruyordu. Güneş yüzündeki beyaza vurunca parıldıyordu sanki.*

– *Adaş, bir şeyin gerçek olduğundan nasıl emin olabiliriz?*

– *Nasıl?*

– *Aklına yatmayan bir şey gerçek olabilir mi?*

– *Buna kolaylıkla "Hayır!" derdim hocam ama şimdi emin değilim.*

– *Senin durumun özel, ben "Hayır!" derim. Sen de eskiden öyle derdin, bunda anlaşalım mı?*

– *Olur hocam!*

– *İkinci olarak bir şeyin gerçek olabilmesi için yaşamda karşılığının olması gerekir, değil mi?*

– *Buna hemen "Evet!" derim hocam…*

– *Güzel, ben de derim. Algılarımıza takılmayan, zihnimizin koşullarına uygun olmayan bir şey gerçek olamaz çünkü onu bilemeyiz…*

– *Güzel söylediniz hocam!*

– *Ama diyelim ki bir şey aklıma uyuyor ve yaşamda karşılığının olduğunu da görüyorum. Ama bir başkası daha görmüyorsa zihnim ve algılarım bana oyun oynayabilir, yanılabilirim, sanrı görebilirim. Bu durumda bir başka-*

sının daha aklına uyması, onun da yaşamda karşılığının olduğunu söylemesi gerekir ki emin olayım, değil mi?

– *Evet hocam! Bo Ralph eğer ses kaydını inceleyip evet bu bir dildir ve bilmediğimiz bir dildir deseydi.*

– *Harikasın! Seninle söyleşmek hep zevk vermiştir bana… Şimdi; deniz insanlarının olduğu akla aykırı mıdır?*

– *Akla ters bir şey görmüyorum.*

– *Peki, deniz insanlarının olduğuyla ilgili bir algın var mı?*

– *Evet hocam.*

– *Peki, başka birinin daha aklına yatıyor mu? Bo Ralph'i boş ver, mesela benim yatıyor.*

– *Sevindim hocam.*

– *Peki, bir başkasının daha algılarına takılıyor mu? Onlar da bunun yaşamda karşılığı olduğunu söylüyorlar mı?*

– *Ama bence ses kaydı ve bu defter…*

– *O ses kaydının deniz insanlarının dili olduğuna sen eminsin ama neydi o hocan, Feride gibiydi hani adı…*

– *Frija.*

– *Ha, Frija ve Erik'ti değil mi öbürü, Erik bunu kabul ediyor mu?*

– *Frija edecek ama akademik kariyerinden korkuyor… Erik'i bilmiyorum, zaten hiç konuşmadık…*

– *Aman zaten adamın adı garip, 'Erik'! Kaygan, sulu bir şey işte… deyip kahkahayı bastı… İlker gülmedi, normalde bu şakalara bayılırdı ama gülmedi, aynı ciddiyetle*

duruyordu. Kendini toplayıp sözünü sürdürdü.

– *Peki, ben bunun yaşamda karşılığı olduğunu görüyor muyum? Hayır! Ne yazık ki hayır! Çünkü o ses kaydının ne olduğunu anlayacak bilgi birikimim yok… Defterine sıra gelince, onu şaka olsun diye sen yazmış olabilirsin ve ezbere anlatman, öykün de uydurulmuş olabilir, değil mi?*

– *Ne yazık ki öyle algılanabilir hocam!*

Biraz sessizlikten sonra:

– *Ama ben sana inanıyorum işte… Seni sevdiğimden olabilir tabi fakat daha çok o ezberi söylerken ses tonundan ve içtenliğinden… Beni etkileyen bu… Ancak bu senin zihninin koşullarından da doğmuş olabilir ve ben de yanılıyor olabilirim.*

– *Öyle mi?*

– *Evet! Ama yanılıyorsam iyi bence… Yanılmıyorsam işimiz iş arkadaş!*

– *Anlamadım hocam!*

– *Yani yanılmıyorsan veya ben yanılmıyorsam, sen bir habercisin ve onun yükümlülüğünü yerine getirmen gerek… Üstelik bilgi sorumluluktur, ben de bunu biliyorum ve ben de o sorumluluğun bir parçası oluyorum…*

– *Biraz daha açabilir misiniz?*

– *Bak adaş! Eğer sen haberciysen, o söylediğin efsane, yani ezber miydi neydi onda sana bir görev düşüyor. Gidip lacivert her neyse onu bulmalısın… Ben de artık bunu öğrendiğimden benim zihnimi de ele geçirir bu merak, ben de o lacivert şey peşinde koşacağım demektir…*

– *Hocam! Dün geceden beri kendimi çok iyi hissediyorum. Yeniden doğmuş gibi ve hiç olmadığım kadar güçlü… Yaşamımın bir anlamı var artık benim için; neden yaşadığımı sorgulamaktan bıkmıştım geceleri… Ben haberciyim, bundan eminim ve kaderimin yolunu takip edeceğim.*

Hoca ayağı kalkıp sakalını karıştırdı bir süre…

– *İlker, benim kaderle işim olmaz bilirsin… Ben rastlantıyı severim… Bir kadere sığınmak, bir kaderi taşımak bana göre değil, ben zorunluluklarda boğulurum ve işte bu nedenle biraz bu kaderci konuşman ürkütüyor beni… İnsan nedenleri anlamazsa neden üretir İlker… Senin doğup büyüme sürecinin nedensellik dizisiyle, sözde senin şu ezberinin nedensellik zincirinin özsel bir bağı yok ki… Koca Aristo'nun kulağı çınlasın! Varoluşunun uzantısı değil!*

– *Hocam böyle konuştuğunuzda sözcüklerinizin hepsini anlıyorum ama ne dediğinizi kavrayamıyorum.*

– *-Öyle mi?*

– *Evet!*

– *Laf aramızda bazen ben de anlamıyorum ne dediğimi…*

İki adam da gülmeye başladılar. Hoca bir yandan gülüyor bir yandan da konuşmayı sürdürüyordu.

– *Kocaman adamların da kafası karışık olabilir İlker… Mesela diyor ki; mimarın ev yapması onun özüyle veya varlığıyla ilişkilidir ama yemek yapmak rastlantısaldır… Arkadaş, mimar diye ayrı bir öz yok ki, o da bir sıfat, öznenin özel bir durumu… Yani ben hem tarihçi olduğumda özsel oluyorum da yemek yapınca mı rastlantısal oluyorum? Sonra ben kimim? Bir hafta önceki Erol'la,*

şimdiki Erol farklı… Ben bir sürecim, töz değil…

– *Aha, iyice kafam karıştı hocam…*

– *Dur dur toparlayacağım… Aristo ve diğerlerine göre rastlantı; öznede hiçbir değişikliğe neden olmaksızın ortaya çıkan ve yitip giden şey… Yani, senin özünle ilgili olmayan, ortaya çıkan ve sonra yok olan şey…*

– *Aa ben rastlantıyı böyle düşünmemiştim ama… Rast gelmek gibi…*

– *Ben de öyle… İki farklı sürecin çakışması ve yeni bir nedensellik dizisi oluşturması diye anlıyorum. Herkesin anlaması başka arkadaş, takma kafana… Ama düşün! Şimdi bu ezber senin doğup büyümenden farklı nedenlerle ortaya çıktı ve seninle karşılaştı. Şimdi senin bir parçan oluverdi ve yeni bir süreç başladı, hem de eskisinden bambaşka…*

– *Bu bana daha doğru geldi.*

– *Ha, diyeceğim, senin Anlal diyor ya rastlantı mı, yazgı mı, kader mi? Aynı şey nedenlerden sonuçlara doğru bakınca rastlantı gibi, sonuçlardan nedenlere doğru bakıldığında kader gibi de algılanabilir…*

– *Oy hocam, başım ağrıdı…*

– *Haklısın adaş, nereden geldik yahu buraya… Gevezelik işte… Boş ver, bize ne yürüyüp ders anlatandan...*

Daha sözü bitmeden tepedeki arabaya gözü ilişti, sözü öylesine bitirdi. İlker'de kalkıp tepeye doğru baktı, mavi bir araba göle doğru iniyordu. Araba dönemeçleri indi ve gelip karşılarında durdu. Arabadan jandarmalar indi, rütbeli olan gelip selam verdi:

– *İyi günler!*

– *İyi günler! dedi hoca, Buyurun, çayımız var…*

– *Teşekkür ederim. Kimlikleriniz lütfen…*

– *Kozalak'ta, pardon arabada, alıp gelelim mi?*

– *Evet!*

Komutan Jandarmalara işaret etti, birkaç jandarma da İlker ve hocayla Kozalak'a doğru yürüdüler… Kimlikleri ararken silahların kendilerine doğrulduğunu görünce İlker tedirgin olmaya başladı. Hoca İlker'in omzuna vurarak; *"Sorun yok! Sakin ol!"* dedi usulca… Sonra kimliklerle birlikte komutanın yanına geldiler. Kimlikleri alan komutan öylesine bir bakıp jandarmalara verdi kimlikleri.

– *Bu göl kenarına arabayla gelmek yasak, bilmiyor musunuz?*

– *Öyle mi? Bilmiyordum doğrusu ve uyarı levhası da yok etrafta komutanım…*

– *Aşağıda yol ayrımında yazıyor, üstelik onu biz diktik oraya, geçerken göstereceğim yine… Yürüyüşçü müsünüz?*

– *Hayır! Kampçı diyelim, kamp yapmayı seviyoruz…*

– *Oğlunuz mu?*

– *Eski öğrencim, yeni arkadaşım.*

– *Hoca mısınız?*

– *Evet…*

Komutan ikisinin de yüzüne bir süre baktıktan sonra, arabaya gidip oradakilerle bir şey konuştu. Sonra gelip:

– *Eşyalarınızı toplayın, biriniz arabayı kullansın, yanında iki jandarma olacak, diğeri bizimle gelsin, karakola gideceğiz…*

İlker tam elini kaldırıp bir şey söyleyecekti, hoca elini tuttu.

– *Peki efendim…*

Sonra İlker'in duyabileceği bir şekilde; *"Karşı çıkma!"* diye fısıldadı.

Eşyaları topladıktan sonra İlker Kozalak'ı kullanmak için direksiyona geçti, hoca jandarma arabasına bindi, yola çıktılar. Yol boyunca hoca hiç konuşmadı, jandarmalar da konuşmadı. Zaman zaman manzarayı, zaman zaman da arkadan gelen Kozalak'ı izliyordu. Bu olağanüstü halde kim bilir nelerle karşılaşacaklardı? Acaba İlker cemaat işlerine falan mı karışmıştı? Bunu bilemiyordu işte, *"Eğer öyleyse,"* dedi kendi kendine, *"Benim gibi bir adam bir de cemaatçilikle suçlanırsa… Bak şu komediye…"* Yüzündeki gülümsemeyi gören komutan ters ters baktı, hoca hemen yüzünü çevirdi.

Ulukışla'da jandarma karakolu önünde durdular. Hoca inince beklemesini söylediler. Kozalak park edildi, kitlendi ve İlker de hocanın yanına getirildi. İki jandarma eşliğinde kapıdan içeri girdiler. Bir odaya götürüldüler; orada bilgisayar başında bir asker ifadelerini almaya başladı. Tam hocaya sorular soracaktı ki birden ayağı fırlayıp hazır ola geçti.

– *Rahat ol!* dedi arkadan bir ses. Hoca dönüp baktığında, omzunda apoletleri olan kısa boylu adamı gördü. Gözleri biraz tanıdık geldi. Hocanın yüzünü gören komutan gülümsemeye başladı sonra ileri atıldı:

– *Vay hocam! Verin elinizi öpeyim!*

– *Gözlerin tanıdık geliyor ama adını çıkaramadım…*

– *Bunca yıldan sonra hocam… Aa burada ne işiniz var?*

– *Bilmiyorum, yukarda Karagöl'de kamp yapıyorduk, buraya getirdiler…*

– *Peki hocam… Siz benimle gelin.* deyip koridora yöneldi.

Tam anahtarı kilide sokacaktı ki babası kapıyı açtı…

– *Merhaba peder!* dedi İlker ama babasının yüzene bakmadan içeri girdi.

– *Bu kadar geç kalma! Olağanüstü hal! Her şey olur…*

– *Haklısın, bir daha gecikmem.* dedi İlker, sonra merdivenden odasına çıktı hızla…

Hocasıyla gezisinden sonra ruhu değişmişti; eve sığamıyordu, bir yerlere gidesi vardı hep! İçinden çağrıldığını hissediyordu ama nereye? Düşünmemek için ya içecekti, ya dikkatini dağıtmak için gezecekti. İçmemeye karar vermişti İsveç'teki sarhoş zamanlarını düşününce ve zaten içecek parası da yoktu. Artık çalışması gerekiyordu ama iş bulamıyordu. Amelelik, garsonluk gibi geçici işler bile kolay kolay bulunmuyordu. Tanıdık olması gerekiyordu. Ne var ki çevresi daralmıştı, üç yıl uzak kaldıktan sonra arkadaşlarının hepsi bir yere gitmiş, evlenmiş, yeni hayatlar kurmuştu. Babası da uzun süre Kuveyt'te çalıştığı için döndüğünde bir çevre oluşturamamıştı. Tek çözüm abisinin yanında çalışmaktı ama henüz buna hazır değildi.

Her sabah erkenden kalkıyor, Eskişehir'in sokaklarını geziyordu bir bir… Yorulana, bitkin düşene kadar geziyordu. Sonra gelip evde yorgunluktan sızıyordu. Yediği simit, içtiği çaydı. Babasının verdiği harçlıkla şimdilik yetiniyordu. Ama koca-

man adam olmuştu, babasından harçlık alarak yaşayamazdı, utanıyordu. Bu yüzden onunla karşılaşmaktan kaçınıyordu. Babası emekli maaşıyla geçindiğinden, sabahları oğlu alsın diye üç beş kuruş bırakıyordu masasının üzerine uyanmadan, sonra çıkıp kahveye gidiyordu. Belki günlük işlerde çalışmalıydı ama bir haber bekliyordu. Ne var ki haberin ne olduğunu bilmiyordu, kimin vereceğini, nereden geleceğini bilmiyordu. Sadece bekliyordu.

Sokakta gezerken kızları görüyor, onlara olan ilgisinden kendisini alamıyordu. Başının belaya girmesinden korkuyordu bir yandan, bir yandan kendine engel olamıyordu. İçinde büyüyen bir ağaç vardı sanki ve dalları uzanıyordu her yöne; güçlenmişti. Kadınlara ilgisi artmıştı, onlarla konuşmak, onlarla olmak istiyordu. Aslında Irja vardı ama Irja, Türkiye gelmekten çoktan vazgeçmişti. Türkiye'de bombaların patlamasından, suikastlerin olmasından veya olağanüstü halin yaşanmasından değil de onunla iletişime geçmemiş olmasına öfkelenmişti. Onlarca mesaj atmış, onlarca mail atmış ama İlker yanıtlamıştı. Şimdi İlker'in attığı mesajlara bakmıyordu bile… Haklıydı. Şu sıralar aklına Selen geliyordu. Üniversitedeki arkadaşını görüyordu rüyada ara sıra… Meraklanıyordu ama duyduğuna göre evlenmişti o da.

İlker odasının penceresini açtı; gökyüzüne baktı… Gün doğdu doğacaktı; gökyüzü giderek laciverte boyanıyordu. Sabah sazağı göğsüne vuruyor, açık gömleğinden içeriye sanki bıçak saplıyordu. Ne var ki gökyüzüne bakmaktan kendini alamıyordu… Babası seslendi aşağıdan.

– *Aç mısın? Çay koyayım mı?*

Babasının sesi olmasa orada mühürlenip kalacaktı. Kendini topladı, pencereyi kapayıp merdivenlerin başına kadar geldi.

– *Sağ ol pederim, ben uyanınca yerim.*

Sonra gidip yatağına atıverdi kendini… Gözlerini kapadı, uykuya geçmeyi bekledi… Aklına hocası geldi birden; *"Acaba hocayı arasam mı bugünlerde… Artvin'den dönmüş müdür ki?"* diye mırıldandı kendi kendine… Sonra duvar kenarına döndü ve içi geçti…

Sırt üstü yatmış gökyüzüne bakıyordu… İki üç bulut dolaşıyordu beyaz mı beyaz… Uzanıp okşayası, alıp yiyesi geldi… Öyle kar beyaz, öyle yumuşak görünüyorlardı ki onlardan gözünü alamadı. Arkada gökyüzü maviye, giderek laciverte dönmüştü. Pürüzsüz bir örtü gibi dağların başını sarmıştı. Derin bir büyüsü vardı lacivertin, kendine çekiyordu. Belinde bir soğukluk vardı, üşümeye başlamıştı. Doğrulup pantolonunu çekti, yeleğini düzeltti.

– *Amca, gidelim artık.* dedi Tolga*, geciktik.*

– *Tamam, hemen geliyorum. dedi hoca ve ata binip mezraya doğru yöneldi. Atlar karda hızlı ilerleyemiyordu, yavaş yavaş yürüyebiliyorlardı. Köknarların arasından bata çıka yola devam ettiler. Uzakta mezra şöyle böyle görünüyordu, nereye baksalar manzara alıp götürüyordu yolcuları kendi içlerine…*

– *Gökyüzü ne kadar da lacivert, değil mi?*

– *Deniz gibi…*

– *Ah, denizci olan sensin tabi… Bu lacivert insanı içine çekiyor, kurtulamıyorsun!*

– *Öyledir amca, deniz derinleştikçe rengi laciverte döner… Sürekli baksan sanki birileri uzanıp da seni aşağı çekecek gibi olur… Bu yüzden denize sürekli bakmayı yasaklarım*

teknemde çalışacak olanlara…

– *Tamam, kaptan. Bakmayız…*

– *Sen bakabilirsin amca! Sen benim gemicim değilsin ki.*

Yeğeni uzun süredir gemilerde kaptanlık yapıyordu, bir çok denizciyle tanışıklığı vardı. Acaba deniz insanı konusunda ne düşünüyordu, meraklanmıştı. Bu lacivert gökyüzü ona lacivert kristali çağrıştırmıştı, İlker'i çağrıştırmıştı. Tolga da İlker'e benziyordu. Bir gün kalkıp o da öyle garip ezberlerle gelse ne yapardı? İlker yine de uzaktı, öğrencisiydi, sorumluluğunu alması gerekmezdi. Ama ya yeğeni öyle olsa… Ona yardım etmesi gerekirdi, Tolga'yı öyle bırakamazdı. Ama İlker'i bırakmıştı. Bu yüzden biraz yüreği ekşidi.

– *Sence deniz insanı diye bir şey var mıdır?* diye soruverdi birden.

– *Ne! Deniz insanı mı? Ee, biziz amca… Deniz insanı biziz, denizde geçiyor ömrümüz.*

– *Doğru diyorsun. Ama hani şu denizkızları gibi söylentiler var ya öyle bir tür olabilir mi sence?*

– *Ekmek Burnu diye bir yer var, çok eskiden orada denizkızları olduğuna dair bir efsaneden söz etmişti Finikeli bir kaptan ama ben pek inanmam. Daha hiç görmedim. Görsem inanırım, zaten bir o kaptan söz etti bunca yıl içinde, bir de sen…*

– *İnanman için görmen gerek öyle mi?*

– *Ancak öyle inanırım, yoksa her söylenene inanılmaz ki. Bir denizci deyimi vardır, "Her rüzgâra yelken açılmaz!" diye…*

– *Güzel söz…*

– *Öyle…*

Kaptan yazları izin alamadığı için ancak kışları tatile çıkabiliyordu ve amcasıyla memleketi Artvin'de bir tatil istemişti. Hocanın doğduğu köyde bir mezra evine konuk olmuşlardı. Atları da onlardan almışlar, gezintiye çıkmışlardı. Döndüklerinde sıcak köy ekmeğini sofrada hazır buldular. Yanında göğermiş çeçil peynir… Yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi ve sorgusuz yemeğe gömüldüler…

Karnı doyunca Hocanın aklına defter geldi. Bir daha okumak istiyordu İlker'in yazdıklarını. Uygun bir zaman bekliyordu. Konuktu, ev sahiplerine kabalık yapmak istemiyordu, Tolga'yı yalnız bırakmak istemiyordu bir yandan da… Ev sahibi tavla tutkunuydu; her yemekten sonra içilen çayla birlikte tavla oynamak istiyordu, onu da kıramazdı. Bu kez kaptanla oynamayı seçmişti, rahatladı ama odadan ayrılmak zordu, televizyonu açtı. Televizyonda bir define belgeseli vardı; Bolivya'da bir efsanenin peşinde bir şelale arıyorlardı. Şelale'nin adı söylenince Hoca'nın gözlerinde bir şimşek çaktı. Daha dikkatli dinledi; *"Nakunda Şelalesi"* diyordu adam. Orada İnka Tanrılarından kalan bir lacivert taş varmış; İnka binalarını onun bilgeliği yaptırıyormuş…

Hoca bir an nefessiz kaldı. Dönüp ev sahibine ve Tolga'ya baktı; onlar neşe içinde zarları atıp tutuyorlardı. Artık dayanamadı, fırlayıp diğer odadaki çantasına koştu. Defteri çıkarıp karıştırmaya başladı. Böyle bir şey okumuştu, neredeydi… Ezberi okudu, okudu ve sonunda buldu. Yedinci ezberin sondan dördüncüsünde Mardak, şelaleden söz ediyordu. Anlal, Galza'nın lacivert kristalini koparıp boynundan kopyalamış ve birini deryaların ötesinde bir şelalenin yanına gömmüş… Mardak o yeri Nak'ın adıyla işaretlemiş. Şelalenin adı

Nak-unda. *"Nak-unda, Nak-unda, işte işaret bu!"* diye bağırdı. Salondan Tolga'nın sesi geldi.

– *Bir şey mi oldu amca?*

– *Yok.* diye seslendi.

Ama içi kıpır kıpır olmuştu. Paragrafı defalarca okudu. *"Bir bulmaca gibi…"* diye mırıldandı; *"Bir bulmacayı çözer gibi çözeceğim bu metni…"* Sonra defterini çıkarıp bu paragraf üzerine çalıştı. Cümleleri tek tek tekrarlayarak düşündü, çözümlerini defterine yazdı. En kısa zamanda İlker'i aramalıydı. Belki de bir seyahate çıkmalıydılar. Ancak Artvin seyahati ekonomisini sarsmıştı. Öte yandan olağanüstü halde seyahat etmek hiç kolay değildi. Karagöl'de hiç yokken gözaltına alınmışlar, komutan öğrencisi olduğu için kolaylıkla salıverilmişlerdi. Bu gece düşünüp sabah karar verecekti.

Babası gönülsüzdü, İlker'in araba kullanmasını istemiyordu. Başına bir şey geleceğini düşünüyordu ve zaten o boş gezilerinde bir günde depoyu bitiriyordu. Ülkede dolar almış başını gitmişti, benzin ateş pahasıydı; emekli maaşı yetmiyor, kredi kartlarıyla idare ediyordu. Doğrudan kendine bir şey demese de babasının gönülsüzlüğünün İlker farkındaydı. Bu yüzden caddeleri yürümeyi seçmişti. Sürekli dolaşıyordu Eskişehir'in sokaklarını… Porsuk Çayı'nın iki yanını aşındırıyordu boyuna… Üniversite öğrencilerinin uğrağı kafelere takılıyordu. Akşam oldu olmak üzereydi, bir çay ocağına oturup çay istedi. Yan masada Mısır'dan gelen bir çift anılarını anlatıyordu. Piramitlerin heybetinden, ilk gördüklerindeki heyecanından söz ediyordu. İlker kulak misafiri oldu. Delikanlı her yeri gezdiklerini ama bir tek *"Antik Nakada"* kentine gidemediklerini, bir dahaki sefere mutlaka oraya gideceklerini anlatıyordu. İlker'in gözlerinde bir şimşek çaktı. Dönüp delikanlıya:

– *Af edersiniz, Nakada dediniz değil mi?*

– *Evet…*

Delikanlı biraz şaşkındı ama birinin gezisi hakkında konuşmasından hoşlanmıştı… Kısa bir sessizlikten sonra sözünü sürdürdü; *"Rehberimiz, Antik Mısır'da küçük bir kent olarak anlattı ama gizemli şeyler bulunduğundan söz etti ballandıra ballandıra… "* dedi.

İlker yanıt bile vermedi, ayağı kalktı, çayın parasını ödedi ve çay ocağındakilerin garip bakışları arasından dışarı fırladı. Porsuk Çayı'nın yanında yürüyüp ezberi içinden okumaya başladı. Yedinci ezberin sondan dördüncü paragrafını okuyunca durdu. *"Benim gölgemdeki küçük kente gizlemiş, bildim, adınla işaretledim."* diye tekrar etti bir çok kez… Mardak, yani Ra, Mısır'ın yüce Tanrısı, onun toprakları içinde küçük bir kent ve Nak'ın ismi de içinde… Nak-ada, Nak-ada… Sonra Porsuk Çayı'na dönüp; *"Yaşamda karşılığı var hocam! Yaşamda karşılığı var!"* diye haykırdı.

Eve gitmeye büyük arzu duyuyordu; gidip bu konuyu internetten araştıracaktı. Nasıl bir yerdi bu Nakada? Hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Hatta şimdi oraya uçmak, o lacivert taşı aramak istiyordu… Hızla yürüdü; bitmesini istemediği sokaklar önünde uzuyor, eve bir türlü varamıyordu. Yürümekten vazgeçti, koşmaya başladı; koştu, koştu, koştu…

Duvar kenarında bir kanepede yatak açmıştı ev sahipleri; yere de bir yün yatağı hazırlamışlardı. Tolga yer yatağında yatıyordu. Perde yarı kapalıydı, ay ışığı sızıyordu odaya… Tolga'nın yorganının bir kısmı ay ışığında parıldıyordu, sanki kocaman bir nazar boncuğu vardı. Nazar boncuklarını düşündü hoca, gördüğü bütün nazar boncuklarını, çoğunluğu maviydi ama arada bir lacivert olanına da rastlıyordu. Aralarındaki

fark ne olabilirdi? Tolga'ya baktı, henüz uyumamıştı.

– *Uyudun mu?*

– *Evet demek abes olur amca…* Bu sorunun tek yanıtı var, hayır! dedi ve kahkahayı bastı. Gülüşüp durdular… Sonra hoca, kaptana sordu:

– *Peki, uyanık kaptanım, sence neden bazı nazar boncukları mavi, bazıları lacivert?*

– *Gecenin bu yarısı nereden bulursun böyle soruları amca… Zaten senin gibi garip biri sorabilir bunu.*

– *Varsayalım garip ama sordum; sen ne dersin bu konuda?*

– *Bilemedim valla amca… Aa dur, aklıma geldi. Bir limanda sormuştum ben satıcıya, ama neredeydi bilemedim.*

– *Bak şu işe… Ee?*

– *Sanırım satıcı biri taş biri cam demişti.*

– *Hangisi taşmış acaba?*

– *Sanki lacivert olandı, pahalıydı diye almamıştık çünkü… Hatta lazalı mı, lazuli mi öyle bir ismi olduğunu söyledi.*

– *Bak bu harika bir cevap oldu gece gece.*

– *Yardım ettiysek ne mutlu bize.*

"Demek ki lacivert taş diye bir şey var, hem adı bile var…" diye geçirdi içinden. *"Bir de felsefe taşı bu olmuyor mu?"* diye düşünüp gülümsemeye başladı… Ama rahatı kaçmıştı bir kere, ne yapmalıydı? Yarın toplanıp gitse Tolga'ya ayıp olur muydu? Artık bu mezrada kalmak istemiyordu, internet olan bir yerde bu meseleyi araştırmak istiyordu. Öte yandan

geleli birkaç gün olmuştu, neredeyse bin beş yüz kilometre yol gelmişlerdi. Hemen dönmek garip olurdu ve Tolga'ya da ayıp olurdu. Onu ümitlendiren, bu tatile çağıran kendisiydi. Ne yapmalıydı?

İlker saatlerce internette vakit geçirdi. Antik Nakada kültürü hakkında okumadık bir şey bırakmadı ama tatmin olamadı. Yedinci ezberin içinde iki nehrin arasındaki yeri bul diyordu. Bu iki nehir Mezopotamya olmalıydı, oraya yöneldi. Son zamanlarda Göbekli Tepe denilen höyükte yapılan araştırmalar ilgi çekiyordu. Ancak antik ismini bir türlü bulamadı. İki nehrin arasında isminde Nak olabilecek sadece küçük bir antik kent vardı; Nagar… Mardin'in karşısına düşen Tell Brak adlı bir köyün yakınındaydı ama küçük bir yerleşim yeriydi. Bu küçük kentin lacivert kristalin gizlenmesi için uygun olmadığını düşündü. Yorulmuştu, ayağa kalktı, odada ileri geri gezindi. Duvardaki aynaya baktı; yüzündeki beyazlığı inceledi, parmaklarını sınırlarında gezdirdi. *"Bu bir işaret mi?"* dedi kendi kendine… *"O kadar üzülmüş, onu taşımakta zorluk çekmiştim. Farklı olmanın, dışarıda kalmanın damgasıydı bana… Ezber diyor ki o bir işaret… O kadar vitiligolu var, buna inanmak zor ama bak hemen seçilmişliği benimsedim…"* Aynada gözlerinin içine baktı; *"Sen seçilmiş biri misin?"* diye sordu kendi kendine. Sonra, sesini değiştirerek kendini yanıtladı; *"Evet, ben seçilmişim…"* Sonra bastı kahkahayı… *"Ne çabuk benimsedim bu seçilmişlik masalını… Hangi boşluğunu doldurdu, hadi söyle İlker?"* sonra yatağa uzandı, başladı gülmeye. *"Bu bir sanrı olmalı, kaptırma kendini İlker! Hoca'nın dediği gibi; gerçek olduğuna inanmak için test etmek gerek. Edelim öyleyse… Akla yatkın mı? Hayır! Yaşamda karşılığı var mı? Ses kaydı ve ezber dışında, Hayır! Bir başkasının aklına yatıyor mu? Ne beraber kaza geçirdiğim Frija ne beni anlayacak tek kişi hoca, Hayır! Peki, onlar yaşamda karşılığını görüyor mu? Frija, Bo Ralph'e yönlendirirken sanki kendini*

çekiyor ama alttan alta bunun gerçek olabileceğini ima ediyordu; bu yüzden, biraz Evet… Hoca da tümden reddetmedi, ona da biraz Evet! Diyebilirim… Peki, bunların toplamında sen ne diyorsun İlker?" bir süre öylece tavana bakıp düşündü… *"İyi düşün!"* dedi kendi kendine; *"İyi Düşün! Çünkü eğer hayır dersen, bildik bir ömrü yaşayacaksın, evet dersen bir çılgınlığı ömür diye kabul edeceksin… İyi düşün!"* Sonra gözlerini kapadı. İçi fenalaştı, nefesi daraldı, yatamadı… Kalktı, pencereyi açtı, kapadı, rahat edemedi. Şiir kitaplarına baktı, içinden okumak gelmedi. Aynaya baktı. Bir süre öylece baktı… İçinden bir öfke gelip elini yumruğa çeviriyor, içinden bir çığlık boğazına gelip fırlamak için geriliyordu. Kendini tutamıyordu, kendini tutamıyordu… Sonra çığlık atarak aynaya bir yumruk indirdi. Ayna parçalandı ama dökülmedi. Parçalı aynadaki yüzünün görüntüsünden ürktü... Bir daha bakacak oldu, bakamadı… Eli kanıyordu, musluğu açıp elini yıkamaya başladı. *"İnsanın gücü de güçsüzlüğü de bellek."* dedi birden. Hocasından duymuştu bir dersinde. Tekrar etti birkaç kez… *"Bu parçalanmış bellekle yaşayamam… Eğer bu seçilmişlik doğruysa ona adanmalıyım, ama buna inanamıyorum… Çay içecek parası olmayan biri nasıl arayıp bulacak o taşı? Kim dinleyecek beni, kim ciddiye alacak, of!"* Belleğini parçalayan bu ezberi unutmanın bir yolunu bulmalıydı. Nereye gitmeliydi, nereden çare bulmalıydı, ne yapmalıydı?

3.DÜĞÜM

Göze damlayan süt

Yüksek duvarları ve paslı bir demir kapısı olan çiftliğin önünde durdu. Doğru yere park edip etmediğine baktı. Yol dardı, başka bir arabanın geçmesi için yer açmalıydı. Zar zor sığdığı bir çıkıntıya park etti. Derin bir nefes alıp arabadan indi. Sıcaktı, nemliydi, güneş insanı ışıklarıyla tokatlıyordu. Toprak yoldan kalkan toz hala havadaydı, hızla kapıya yöneldi ama zili çalmadı. Bir süre bekledi. Kafasında sorular vardı; kendine verilen adres doğru muydu? Bundan pek emin değildi. İlker'in kocaman bir inek çiftliğinde çalıştığına pek inanamıyordu. Öte yandan telefonunu kapatmıştı ve bir haber bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Bu çiftlikte bile olsa görüşmeyi kabul edip etmeyeceği belli değildi. Ancak üzerinde bir emanet kalmıştı, onu teslim etmeliydi. Defter kendinde kaldığı sürece bu deniz insanı safsatasına daha çok inanır olmuş, huzuru kaçmıştı. Üstelik son zamanlarda öğrendiği bir haber iyice midesini bulandırmıştı. Defteri İlker'e verip bir daha bu konuyu düşünmek istemiyordu.

Zili birkaç kez çaldı, çıkan yoktu. Son bir kez çaldı, içerden sesler de gelmiyordu. Tam dönüp gidecekti ki kapı açıldı. Karşısına saçı sakalı birbirine karışmış, gözleri dışında yüzü görünmeyen bir adam dikiliverdi. Sanki tezeğin içinde yuvarlan-

mış gibi ağır kokuyordu. Çizmelerine kadar çamur içindeydi. Elinde bir kürek vardı ve anlamsız anlamsız bakıyordu.

– *İlker'le görüşmek istiyorum?*

– *İlker…* diye tekrar etti adam.

Mimiklerinde bir değişiklik yoktu, düşünüp düşünmediği belli değildi. Öylece bir süre durdu. Sonra dönüp içeri girdi. Hoca da kapının içine bir adım attı ve orada bekledi. Etrafa bakındı, dümdüz bir arazi uzanıyordu. Çok büyüktü. Üstü kapalı açık ahırlar, inekler, süt siloları, atlar birkaç bina arazinin içinde kaybolmuş gibiydi. Adam ahıra doğru yürüyordu. O kadar çok alaca inek vardı ki sanki kocaman papatyalar açmıştı ovada… Birinin kendini izlediğini sandı, yandaki iki katlı binanın penceresine baktı. Türbanlı bir genç kız pencereye dikilmişti. Bakışları kuşkuluydu, gözlerini kaçırdı. Merdivenden inen ayak sesleri duydu. Hafifçe göbeği çıkmış, saçları varla yok arasında bir adam gülümseyerek geliyordu. Daha yakınlaşmadan seslendi:

– *Buyurun! Yemci mi gönderdi?*

– *Yemci mi? Hayır! İlker'i arıyorum. Eski bir arkadaşıyım.*

– *İlker…* diye tekrarladı adam. Sonra dönüp ineklere doğru giden adama seslendi; *"İlker'e söyle gelsin!"* Sonra hocaya dönüp sordu:

– *Nereden tanışıyorsunuz?*

– *Üniversiteden…*

– *İlker üniversite mi bitirmiş?*

Hoca adamın şaşırmasını anlayamadı. Yoksa bu İlker, tanıdığı İlker değil miydi?

– *Vay, İlker'e bak… Bildiğin ahırları temizleyen İlker üniversiteli ha…*

– *Yanlış İlker'den mi söz ediyoruz acaba? Yanağında bir beyazlık var…*

– *Tamam tamam, bizim İlker…*

– *Üniversiteden öğrencimdi.*

– *Vay! Bizi arayan hocamız olmadı hiç! Bak şu İlker'e… Doğru dürüst sesini duyan olmaz buralarda ama duyan duyuyormuş demek ki…*

Sözü bitmemişti ki camda görünen kız merdivenlerden inip seslendi:

– *Bana mı seslendiniz Ufuk Bey?*

– *Yok Merve… İlker'e…*

– *İlker mi?* dedi kız… Kuşkuyla bakıyordu hocaya; hoca rahatsız oldu, Ödemiş'in dağlarına baktı…

– *Bu sıcaklarda Gölcük Yaylası'na çıkmalı. dedi Ufuk. Buz gibidir valla, burada eriyeceğiz arkadaş terden…*

– *Gölcük Yaylası nerede?*

– *Ödemiş'in doğusundan bir yol çıkar, sorarsan gösterirler…* dedi. Sonra eliyle Gölcük Yaylası'nı işaret etti. Tam o sırada İlker'in sesi duyuldu.

– *Ufuk Bey…*

– *Gel, gel İlker…*

Hoca İlker'e baktı ama tanıyamadı. Bu İlker olabilir miydi? Yürüyüşü değişikti, yüzü sakallarından görünmüyordu, bol bir

iş tulumu giymişti, başında garip bir şapka vardı. Takke ile fes arası bir şey…

İlker yakınına gelene kadar hocasını tanıyamadı, Merve'nin huzursuz bakışları ve Ufuk Bey'in beklenmedik çağrısından huylanmıştı ama birini beklemiyordu. Burada çalıştığını bilen kimse yoktu. Her şeyi geride bırakmış, iki yıl önce burada işe başlamıştı. Çiftlikteki binalarda kalıyordu, burada çalışan Merve'yle arkadaş olmuş, onun ait olduğu tarikatın ayinlerine katılmaya başlamıştı. Onlar dışında İlker'i tanıyan yoktu. Bu kim olabilirdi? Önce biraz duraksadı, sonra sanki camdan kalesi çatırdamaya başladı… Camlar bir bir parçalanıyor, cam parçaları yüzünü gözünü çizerek yere düşüyordu. Geçmişi sonunda gelip onu bulmuştu.

– *Hoş geldiniz hocam…*

– *Hoş bulduk İlker…* İlker'in ses tonu, konuşma biçimi hiç tanıdık değildi. Çöküntüye girdiği dönemden bile ürkünç gelmişti hocaya… Dönüp hemen gitmek istedi ama bir açıklama yapması gerekecekti.

– *Geçiyordum, burada olduğunu öğrenince uğramak istedim. Hem bir de emanetin var, onu vereceğim.*

– *Emanet mi?*

– *Evet…*

Bu soğuk konuşmalar Ufuk'u huylandırdı ama daha çok Merve'yi huylandırmıştı. Ufuk, konuşabilsinler diye Merve'yi alıp büroya çıktı. İlker ve Hoca arkalarından bir süre baktılar. Merve merdivenleri çıkarken geri dönüp İlker'i sorgular gibi bakıyordu.

– *Kız arkadaşın mı?* diye sordu hoca.

İlker hocasının sezgilerini bilirdi, hayır demeyecekti. Bunu burada kimse bilmiyordu ama ondan saklamak istemedi.

– *Evet!*

Hoca bir süre İlker'e baktı.

– *Gölcük yaylası varmış şu dağda, akşama orada kamp yapacağım. Bendeki telefonunu kullanmıyorsun. Eğer benimle görüşmek istemiyorsan gel, Kozalak'ta emanetin. Vereyim ve çekip gideyim.*

– *Siz bilirsiniz hocam!* dedi İlker.

Hocasıyla görüşmek istemiyordu. Çoktan geçmişini silmiş, geçmişle ilgili her şeyden uzaklaşmayı seçmişti. Şimdi yeniden bir pencere açılsın istemiyordu. Hocanın bir an önce gitmesini istiyordu. Üstelik pencereden Merve'nin kendilerini izlediğinden emindi. Geçmişiyle bağını kopardığını tarikata söylemiş, geçmişiyle bağ kurmayacağı üzerine yemin etmişti.

– *Hadi!* dedi hoca… Dönüp arkasını kapıdan çıktı.

İlker pencereye baktı, Merve tahmin ettiği gibi oradan olanı biteni izliyordu. Hocasını takip etti. Kapıdan çıkınca Kozalak'ı gördü. İçinde bir sıcaklık hissetti, kamp anıları depreşti ama hemen kendini toparladı. Sessizce kozalağın içine girdi. Hoca arka koltuktan uzanıp yatağın üzerindeki çantadan bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

– *Gel, otur hele azıcık.* dedi hoca… İlker yanıt vermeden arka koltuğa oturdu. Hoca çantadan defteri çıkarıp geriye döndü. Bir süre sessiz durduktan sonra:

– *Bu defteri sana İsveç'e gitmeden önce anılarını yazarsın diye vermiştim. Sen ezberi yazıp bana geri verdin. Sonra da habersiz çekip gittin. İki yıl sonra ancak seni bulabil-*

dim. Bu defter sana ait. Bende kaldıkça beni huzursuz ediyor. Bu defteri sana teslim etmeliyim. Uykularım kaçar oldu. Eğer ezberlerde söylendiği gibi bir yazgıysa bu, benim yazgım değil, senindir. Değilse, bu defteri sen yakmalısın, ben değil!

– *Hocam ben artık başka bir yolda yürüyorum. Bir başka hocam var, yol gösteriyor. Huzuru onda buldum. Geçmişi sildim, sonsuza kadar sildim. Defteri de sildim. Onu ne yaparsanız yapın. Size saygım var, benim için geçmişteki en değerli insansınız.*

Hoca derin bir nefes aldı.

– *Bugünlerde herkes kendine huzurlu bir yol buluyor… Tamam! Herkes kendi yolunu seçmeli… Ama bir şey söyleyip gideceğim, bir daha hayatına geri dönmeyeceğim. Biliyorsun, ben sözümde duran biriyim.*

İlker hocasını kırmış olmaktan çekindi. Hocası hep onun yanında olmuştu. Ama yol ayrıldığında herkes kendi önüne bakmalıydı. Yine de onca zaman kendini dinleyen adama zaman ayırmamak; kendini yetiştiren insana, kendinden büyük bir insana zaman ayırmamak şimdiki değerlerine de aykırıydı.

– *Buyurun hocam…*

– *Nemrut'a çıkarken yolda bir aileyle karşılaştım. Yanlarında küçük bir çocukları vardı; on, on bir yaşında bir kız. Hava kararıyordu ve onları yolda öylece bırakamazdım. Biraz korktum, oraları biliyorsun, karışık yerler. Kadın ve çocuk bizim oturduğumuz yere oturdular. Aynadan baktığımda kadın bana çok değişik geldi; kara gözlerinin içinde büyülü bir ülke taşıyordu sanki. Türkçeyi adam yarım yamalak konuşuyordu. Çocuk Türkçeyi sökmüştü, sorularımı o yanıtladı. Nereli olduklarını sorduğumda Suriye'den savaş*

sırasında kaçtıklarını söyledi. Dört yıldır Türkiye'deymişler. Annesi Zerdüştmüş, oradan Urfa'ya gelmişler. Burada yine Suriye'den göçen bir adam annesine ve kendisine sahip çıkmış, bir aile olmuşlar. Urfa'da kalmışlar. Dağeteği diye bir Köye gitmişler. Göbekli Tepe diye bilinen antik kentin hemen yakında bir köy orası, sonradan baktım haritadan. Orada bir imam varmış, insanları iyileştiriyormuş. İç savaş sırasında annesinde bir hastalık belirmiş, karnında iyileşmeyen bir çıban çıkıyormuş. O imama gitmişler... Eliyle alnına dokunmuş, bir süre sonra yara kurumuş, bir daha da çıban çıkmamış. Söylendiğine göre bu imam, çocukken çobanlık yaparmış. Bir gün çıkınında bir lacivert taşla eve dönmüş. Onunla oynarken bir ışın çıkmış ve çocuğun yüzüne yansımış. Çocuk donup kalmış, annesi ürkmüş! "Eyvah, şeytan çocuğumun içine girdi!" deyip bir kova su dökmüş. Mavi taştan o an yıldırımlar çıkmış. Sonra taş da, ışık da sönmüş. O günden sonra çocuk bir daha göremez olmuş. Pek konuşmayan çocuk dillenmiş; ezberden çevresindekilerin anlamadığı hikâyeler anlatmaya başlamış... Tıpkı senin gibi ses tonu değişiyormuş... Onun hikâyesi garipmiş ve duyduğuma göre hikâyelerinde Marduk'tan söz ediyormuş... Bilmeni istedim.

İlker hocasının anlattıklarını sonuna kadar dinledi ama Marduk diyene kadar etkilenmemişti. Bir an göğsünün içinde lodos esmeye başladı, içinde ne varsa eriyecek sandı, gözlerinde şimşekler çaktı ama kendini topladı. Sustu kaldı, bir şey demedi.

Hoca İlker'in içindekileri sezer gibi oldu ama pek anlayamadı. Bu suskunluğundan rahatsız olmuştu. Durduk yere bir soru dilinden düşüverdi;

– *İneklerle uğraşacağın aklıma hiç gelmezdi.*

– *Benim de…*

– *Hepsi de alaca… Yüzlerce alaca ineğin arasında kalmışsın baksana…* deyip gülümsedi.

Hocanın gülümsemesi aralarındaki soğukluğu eritti. İlker de gülümsedi.

– *Evet hocam. Beni hiç yadırgamıyorlar. Ben alaca, onlar alaca…*

Bir süre gülüştüler… Sonra İlker kozalaktan indi:

– *İşime dönmeliyim hocam!*

– *Peki…* dedi Hoca. Biraz sakalını sıvazladıktan sonra:

– *Peki, ama defteri sen almalısın. Onu atamam, yakamam… O senin ve sorumluluğu da senin… Eğer istemiyorsan al, sen çöpe at, olmadı yak! Ama o senin…*

İlker biraz düşündü. O defter yeniden belleğini parçalayabilir, o eski acıları yeniden yaşatabilirdi. Ama hoca da haklıydı. Onu yakacaksa kendi yakmalıydı. Aldı ve beline, bir silahı kemerin altına saklar gibi hızla sakladı. Hoca İlker'in bir hastalık gibi deftere iğrenerek bakmasını izledi.

– *Sanırım sen geçmişinden boşandın; bana düşen seni desteklemek… Ne yapmak istiyorsan arkandayım. Hoşça kal!*

Sözünü tamamlar tamamlamaz direksiyon koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. İlker kapıyı usulca kapattı. Ağzı kurudu, nefesi daraldı, gözleri ağırlaştı… Neredeyse ağlayacaktı, kolunu zorlukla kaldırıp el salladı. Kozalak yola çıkınca toz toprak havalanıp İlker'in yüzünü gözünü sardı. İlker'in kıpırdayacak hali kalmamıştı, öylece bakakaldı arabanın ardından… Kendini topladıktan sonra dönüp kapıya yöneldi. Belindeki defter ona çok ağır gelmişti. Hoca, iki yıldır kaçtığı geçmişini defterle

getirip sırtına yüklemişti. Ne yapacaktı? O geçmişin yarasıydı. Oysa belleğindeki ezberi bastırmış, kapatmış, kilitlemişti karanlık zindanlara… *"Geçmişten kurtulmak ne kadar zor!"* diye mırıldandı. *"Geçmişle geleceği ayırmak ne kadar zor!"*

İçinde bir öfke belirdi. Defteri yaprak yaprak yırtmak istiyordu ama biliyordu, nafile… Ezber zihninin içinde öyle kök salmıştı ki… Onun yaprağı yoktu; yırtamazdı, çöpe atamazdı, alev alev yakamazdı… Bir an Merve aklına geldi. Büronun penceresine baktı, hala oradaydı. Gözlerini kaçırıp ahıra doğru yürüdü. *"Akşam namazına giderken çöpe atarım…"* diye geçirdi içinden. Eve götüremezdi, tarikatın evinde kalıyordu, orada bunu bulurlarsa kıyamet kopardı. *"Ama çöpten biri bulursa, birileri okursa…"* diye kuşku duymaya başladı. Bu korkunç olurdu! Defterin tanımadığı birinin eline geçme olasılığından hoşlanmıyordu. Defterle birlikte o karışıklığın, o yılgınlığın, derin ruhsal çöküntülerin tekrar dönüp kendini bulacağını seziyordu. En iyisi; yakmalıydı. Kimseye göstermeden yakmalıydı ama nerede? Tire'nin sıcağında ateş yaksa dikkat çekerdi; soba da yoktu, ocak da… Ne yapmalıydı?

İlker düşünceleriyle dalgın dalgın ahıra girdi; ineklerin yemlerini kontrol edecekti ama dikkati çok dağınıktı. Üstün körü baktı yemlere, sağa sola takıla takıla yürüyordu. Sakarlığı inekleri korkutmuş olmalıydı. İnekler bağırmaya başlayınca kendine geldi. Ahırdan çıktı. Uzaktan Ufuk Bey'i gördü. Güneş başına vurup kelinden yansıyor, sanki bir ışık halesiyle geziyordu. Ufuk, İlker'e seslendi:

– *Süt güğümlerini doldur, kamyonet gelecek!*

İlker eliyle anladığını işaret etti ama konuşmadı. Süt güğümlerinin bulunduğu barakaya gitti. Tek tek güğümleri süt silosunun yanına getirdi. Birer birer doldurmaya başladı ancak defter belinde rahatsız ediyordu. Koyacak bir yer de göreme-

di; yerler çamurdu, düşmesinden korktu. İki elini de kullanması gerekiyordu, dişleriyle sıkıca kavrayarak defteri tutmaya çalıştı. Bir güğüm doldu, iki güğüm doldu, İlker yorulmaya başladı. Nefes almakta zorlanıyordu, üçüncü güğüm dolmuştu ki defter güğümün içine düştü… İlker çığlık attı. Hızla defteri kaptı, defterin bir kısmı sütü emmişti çoktan… İçinden bir alev bedenini sardı, gözleri kızardı, göğsü kabardı; güğüme bir tekme attı, süt çamura döküldü… Yer alaca bulaca oldu. Defteri telaşla temizlemeye başladı. Bazı sayfaları süt emmiş, bazı yerleri kuru kalmıştı… Bir çığlık daha attı… Çevredekiler koşup geldiler; herkes sorular soruyor, konuşuyor, etrafı temizlemeye çalışıyordu. Bir ara Ufuk'u görür gibi oldu ama ne dediklerini anlamıyordu, kulakları kapanmıştı sanki… Fırladı yerinden, ofislerin altında soyunduğu odaya vardı. Hızla üstünü değiştirip ceketini aldı. Telefonu ceketinin cebindeydi, çiftliğin kapısından çıkıp dağa doğru yürümeye başladı… Merve arkasından bağırıyordu, Ufuk arkasından bağırıyordu ama o duymuyordu… Soluk soluğa yürüyordu. Toprak yolda ara sıra ayağı taşa değiyor, sendeliyordu. Telefonunu çıkarıp hocasının numarasını aradı, eski hayatından bir tek onun telefonu kayıtlıydı. Aradı, hocası meşguldü… Öfkelendi, ağzı kurudu, bir daha aradı.

– *Buyurun!*

– *Hocam ben İlker! Beni gelip alın…*

Hoca bir süre yanıt vermedi. Sonra:

– *Neredesin?*

– *Çiftlikten Kozalak'la ayrıldığınız toprak yolda…*

– *Olduğun yerde dur… Yarım saate kadar ordayım.*

– *Tamam*.

Telefonu kapatınca etrafına bakındı. Çiftlikten çok uzaklaşmamıştı ama kimseler görünmüyordu. Yolun sağı solu tarlalarla doluydu. Geniş düzlük araziler güneş altında parıldıyordu. Bir kavak ağacı vardı yakında, gidip onun dibine oturdu. Sakinleşmişti, soluğu düzene girmişti. Bacaklarını uzattı, yorulmuştu. Omuzları kaskatı kesilmişti, oysa bugün doğru dürüst bir iş yapmamıştı. Birden elini cebine attı; sütlü defter cebindeydi, unutmamıştı. Çıkarıp temizlemeye uğraştı. Bir yandan da düşünüyordu; ne yapıyordu böyle? Özenle kurup sakladığı hayatını terk etmişti. Korktuğu, dönmemek üzere yemin ettiği hayatını seçmişti. Üstelik bunu düşünmeden yapmıştı. Defteri açtı; neredeyse her yeri ıslanmıştı, son sayfasında bir yer kuruydu:

Bu yolu babam Anka açtı tamam. Ama yeni yıldız çarkı başladığında kara ışığın çocuklarının zamanı da başlayacak. Onlar yedi yıldız göbeği uzaktan gelecekler… Onlar sizin birbirinizi öldürmenizi dileyecekler… Nabra son şarını tamamladığında Ki'yi de Nabra'yı da ikiye bölecekler… Dur desin halkına! Onlar dehşet silahlarını patlattığında son bulacak Ki'nin ömrü, gizlesinler dehşet silahlarını okyanusların altına… Dur desin… Onun ellerine bırakıldı Nabra'nın ve Ki'nin kaderi, dur desin…

İlker defteri kapatıp gökyüzüne baktı… Masmavi gökyüzü; birkaç küçük bulut uzaklarda dolaşmaktaydı. Tıpkı Triesta'nın güvertesindeki gün gibi berraktı. *"Bu nasıl bir yük, bu nasıl bir sorumluluk? İki dünyanın kaderi yüklenmiş omzuma, bu nasıl bir kader? Bu kadere nasıl sahip çıkılır?"* diye mırıldandı kendi kendine… İçinden önce küçük bir su sızıp geldi gözlerine, sonra dereler aktı, sonra nehirler, çağlayanlar… Başladı ağlamaya, hüngür hüngür, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu… Rüzgâr kavak yapraklarını hışırdatıyor, İlker'in hıçkırığı yaprak hışırtısına karışıyordu. Uzaktan bir toz bulutu göründü; yaklaştıkça Kozalak'ın ay tozu rengi ortaya çıktı. Güneş cama vuruyor, hocasının sakallı yüzü parlıyordu.

Sihirli yol kilidi

Sıcaktan bunalmıştı. Kozalağın camları açıktı ama dışarıdan gelen hava insanı kasıp kavuruyordu. Nefes almak da zordu, nem insanın ciğerlerini tıkıyordu. Kozalak'ta klima yoktu ve motor çalıştıkça ısı artıyordu. Polisler yolu kesmiş, arama yapmış ve kimlikleri alıp gitmişti. Hoca kimlikleri almak için onların yanında bekliyordu. Sabah saatleri olmasına karşın Çukurova yanıyordu. Çukurova'yla birlikte herkes yanıyordu. Ama polis yolu kesmiş, kimseyi geçirmiyordu. Bunca yolu geldikten sonra geri mi döneceklerdi? Urfa'ya gitmek için belki başka bir yol bulunurdu ama hocanın sadece birkaç günü kalmıştı. Sonra çekip evine dönecekti. İlker'e son kez yardım ediyordu, böyle söylemişti, söylediğini de yapardı. İlker hocasını iyi tanırdı. Bu yüzden merakla olanı biteni takip ediyordu.

Hocayla polisler konuştular, telefonla görüşmeler oldu, sonunda hoca kimliklerle birlikte Kozalak'a yöneldi, yüzü asıktı. Acaba izin alamamış mıydı?

Hoca kapıyı açıp içeriye girerken söyleniyordu; *"Aynı dili konuşuyoruz, aynı dili…"*

– *İzin verdiler mi hocam?*

Hoca biraz sustu, İlker iyice meraklandı, acaba izin alamamış mıydı?

– *Aldım sonunda ama onca telefondan sonra… Adamlara*

ciğer yemeye gidiyoruz dedim, "Tamam, iyi de neden?" diye soruyor… İnsan neden ciğer yer ki?

– *Nasıl aldınız hocam?*

– *Hatırlı öğrencilerimi aradım… Bir sen değilsin öğrencim İlker… Şimdi hazır izin almışken basıp geçelim Düldül'ün eteklerine…*

– *Düldül?*

– *Birazdan tepesini göreceğin dağ…*

Sonra motoru çalıştırıp gaza bastı.

Yol boyu İmam'la nasıl görüşebileceklerine yönelik konuşup durdular. Bir yolunu bulup İmam'la görüşmeli ve gecelemeden geri dönmeliydiler. Bu olağanüstü koşullarda orada kalamazlardı, bir an önce evlerine dönseler iyi olacaktı. Haberlerde Çin ve Amerika'nın savaşının an meselesi olduğu söyleniyordu. Sadece Türkiye karışık değildi, dünya da karışıyordu. Gaziantep'e yaklaştıklarında acıkmışlardı.

– *Antep'e girip yemek mi yesek?*

– *Olur hocam.*

– *Ama o zaman Urfa'ya gecikiriz. Daha Kör İmam'ı bulacağız, konuşacağız ve döneceğiz. Gerçi kebaplarına bayılıyorum buranın ama sabredelim, Urfa'da ciğer yeriz.*

– *Ciğer…*

– *Harika yaparlar… Bak acıktım şimdi, arkada yiyecekler olmalı. Bir yoklasana, ne var ne yok? Atıştıralım yol boyu…*

İlker minibüsün arkasına geçip poşetleri karıştırmaya başlamıştı ki hoca irkildi;

– *Anam, yine polis…*

Polis arabayı durdurup kimlikleri istedi. Ardından arabayı aradılar ve sorgulama başladı. Neden Urfa'ya gittiklerini sorduklarında hoca, *"Ciğer yemeye"* deyince polis öfkelendi. Söylenip durdu ama geçmelerine de izin verdi.

– *Şu rastlantıya bakar mısın? Tam Kör İmam'ı bulduk dediğimizde ülke karıştı iyi mi? Adama ciğer yemeye gideceğimizi söylediğimde buna inanmaması doğaldı ama bundan daha masum ne diyebilirdim? Şu gördüğünüz delikanlı var ya seçilmiş kişidir mi deseydim? Siz memleketi düşünüp yol vermiyorsunuz, bu adam oraya varamazsa dünya bitecek mi deseydim? Hangisi daha inandırıcı?*

– *Ben de birincisine inanırdım hocam!*

– *Ben de… Ne varsa midede var arkadaş… Yemek için insanlar Fizan'a gidiyor be… Urfa çok mu?*

– *Hocam bir şeyler buldum, yiyelim… Konserve, ekmek, leblebi…*

– *Ver adaşım, ver. Kursağa bir şey girsin de… Bu arada kendi kendime düşündüm de, Urfa'ya dünyayı kurtarmaya gidiyorum diye kendi kendimi inandıramadım biliyor musun? Şunu bil ki bu kehanet meselesine bakışım açık. Ben sana inanıyorum, yanılsamalarına da inanıyorum. Tümden bir fikri yok sayamam, tümden de kabul edemem. Seni sevdiğim için sana yardım ediyorum. Ancak bu sondur bilesin. Sonra eğer gerçekten öyle bir kadere sahipsen, sen yükümlenmelisin… Araban yoktu, buraları bilmiyordun, bunlar tamam… Senin kaderine ortak çıkacak halim yok, üstelik ben pek kadere inanan biri de değilim… Kendimle çelişiyorum senin yüzünden…*

Son, vallahi son…

– *Sağ olun hocam, ama ben de buna inanmıyorum. Benim dünyayı kurtaracak kişi olduğuma hiç inanmıyorum. Bu yüzden geçmişimi silip attım da yeni bir hayat kurmaya niyetlendim. Bu yüzden kimseyle konuşmadım, kimseyle ilişkiye geçmedim. Unutmak istedim olanı biteni her neyse… Ama siz geldiniz, defteri getirdiniz. İnsan geçmişinden kurtulamıyor bunu anladım, o nereye saklanırsanız saklanın gelip sizi buluyor.*

Bir süre sessizce yemeklerini yediler ama İlker tekrar başladı konuşmaya.

– *Ben geçmişimden boşanamıyorum hocam, onunla yürümeyi öğrenmeliyim. Belki Kör İmam'a gidince bu sanrı da bitecek, kurtulacağım. Belleğim tekrar bütünlenecek. Şimdi paramparça, şimdi sanki iki ayrı bellek taşıyorum. Bu çok zor… Bununla yüzleşmeliyim. Eğer Kör İmam derdime derman olamazsa hiçbir şey olamaz… Delirmemek için ne yaparım bilmiyorum.*

Hoca yanıtlamadı, bir süre yolu izlediler… Yolda pek araba yoktu, yolun kenarındaki yamaçlar fıstık ağaçlarıyla kaplıydı, toprak giderek kırmızılaşıyordu. İlker hocaya baktı, hoca bir eliyle sakalını okşuyor, bir eliyle direksiyonu tutuyordu. Kafasında bir şey olduğu belliydi, bir sorun olduğu belliydi. Asıl sorun kendindeydi. Hoca, iki dünyayı kurtarmak için çabaladığını düşünüyordu ama yanılıyordu, aslında İlker bu durumdan kendini kurtarmak için çabalıyordu. Bu anılardan, bu sorumluluktan, bu beklentiden sıyrılabileceği bir yol arıyordu. Saçma olduğunu gösteren apaçık bir yanıt bulmayı umuyordu. Belki bu yanıt Kör İmam'daydı. Onu duyduktan sonra rahat uyuyamıyordu, ezberde onu bulması istenmişti ve hocası böyle bir imamdan haber vermek için çıkıp gelmiş-

ti. Eğer Kör İmam da bu yazgının parçasıysa hocanın vay haline… Kadere inanmayan hoca, kaderin elçisi olmuş olacak… Ama her neyse ortaya çıkacaktı. Kör İmam'la yüzleşmeliydi. Kendini toparlamak için, kendini kurtarmak için onunla yüzleşmeliydi. İlker düşüncelere daldıkça elindeki bardak eğilip dökülmeye başladı.

– *Düşecek… dedi hoca.*

– *Ne düşecek hocam?*

– *Elindeki bardak düşecek.*

– *Dalmışım…*

– *Dalmak için iyi bir yer değil… Birazdan Birecik'te oluruz, Fırat nehrini geçeceğiz. Fırat'ın öbür yakası başka bir iklim…*

– *Daha önce geçmedim.*

– *Kelaynak kuşlarını bilir misin?*

– *Şu soyu tükenenler mi?*

– *Evet, işte Birecik, onların memleketi… Senin ilgini çeker.*

– *Pek çekmiyor hocam, hele şu sıra…*

– *Ama benim başım kel, bari ben ilgileneyim… deyip kahkahayı bastı. İlker de eşlik etti istemsiz…*

Nasıl oluyor da en garip anlarda kahkahalar atabiliyordu hocası anlamıyordu, üstelik bunu çevresine de bulaştırıyordu. Garip bir sevinç kaynağı vardı. Keşke kendisinin de olsaydı, aslında olabilirdi, o talihsiz olay olmazsa ömrü bambaşka olabilirdi. Keşke hiç İsveç'e gitmeseydi, o projeye katılmasaydı… Ama nereden bilirdi ki? *"İnsan keşke geleceğini bilebilse…"*

diye geçirdi içinden, o zaman gitmezdi İsveç'e… *"Ama Nak geleceğini bile bile yaşamış eğer doğruysa. Ne sıkıcı… Beni beklemiş bütün zamanlar boyu, ne boğucu…"*

– *Aklıma bir şey geldi İlker…*

– *Nedir hocam?*

– *Şu koyun meselesi var ya… Hani ezberde diyordu yanlış anımsamıyorsam, adamalar beslensin diye getirmişler Nabra'dan…*

– Dedem Anu onlara tohum gönderdi eksínler dedí; ektiler, tarla oldu. Nabra çayırlarından Kabra özünü getirip boynuzluları dölledíler, üresínler dedí; üredíler, sürü oldu.

– *Arkadaş, çift çekirdekli bilgisayar gibisin… Hemen nasıl buldun belleğinde?*

– *Bilemiyorum hocam…*

– *Tam da bunu diyecektim, Kabra özünü getirip döllemişler ya boynuzları… Eğer dedikleri koyunlarsa, bak tam yerine geldik ha! Bilirsin biz de böyle bir anlatı var; Hz.İbrahim çocuğunu kurban etmek ister Allah'a ve Allah koyunu gönderir kurban edilmesi için… Üstelik Hz.İbrahim'le Urfa arasındaki ilişki anlatılarda bol bol yer ediniyor…*

– *Evet hocam ama bu bağlantıyı düşünmedim hiç…*

– *Bak şu rastlantıya?*

– *Siz pek sevmezsiniz rastlantıyı ama…*

– *Hegel'i de sevmem ama dört yılımı verdim adama… Kahretti beni.*

– *Neden Hegel çalıştınız hocam?*

– *Sevmiyorum diye onu yok sayamazdım, son filozof ne de olsa… Hem tarihçiyim ben, tarih felsefesi için en büyük filozofu bilmiyor olsam neyi bilmiş olurdum ki? Ama öte yandan senin bu hikâyen doğruysa zaten hiçbir şey bilmiyorum ben…*

Sözü bitmeden kahkaha attı…

İlker bir yandan hocasına öfkeleniyordu, bir yandan gülmekten kendini alamıyordu. Kendisiyle ilgili olsun olmasın ciddi konularda bile ansızın espri yapabilen bu adama nasıl dayanıyordu?

Hegel'le başlayan sohbet alıp başını olmadık yerlere gitti. Hatta İlker kendinden geçip gönül maceralarını anlatmaya bile başladı. Urfa'ya on km tabelasını görünce hoca çığlık attı…

– *Yihhuuu! Uygun zamanda geldik. Bu arada biri Einstein'ın kulağına görelilik konusundaki eksiğini de fısıldamalı…*

– *Anlayamadım hocam?*

– *Hız artınca zaman yavaşlıyor ya…*

– *Evet!*

– *Sohbet tatlandıkça zaman hızlanıyor arkadaş… Bak bunu bilememiş koca adam.*

Sonra elini dizine vurup kahkahayı patlattı.

Yola çıkacakları gece İlker'i uyku tutmamış, hep bu yolculuğu ve Kör İmam'la karşılaşmasını düşünüp gerilmişti. Ama şimdi hocanın yanında bu yolculuk sıradan bir yolculuğa dönüşmüştü. Hatta ciğer yiyip geri dönmeyi bile düşünebilirdi. Ra-

hatlamıştı, kendine gelmişti… Üstelik yollarda onca polis barikatı, soruşturma, arama geçirmişlerdi. Yine Urfa'nın girişinde polis, Kozalak'ı durdurdu. Yine arandılar, yine kimlik kontrolleri yapıldı ve öyle bırakıldılar. Hoca bu ilişkileri güzel kuruyor, bir yolunu bulup barikatları aşıyordu. Kısa zaman sonra yol ikiye ayrılıyordu; biri şehir merkezine, biri Mardin'e giden çevre yolu… Hoca kararlı bir şekilde Mardin'e doğru sürdü.

– *Hocam Urfa'yı kaçırıyoruz…*

– *Hayır! Aradığımız yer Göbeklitepe… Daha doğrusu onun yakınındaki Dağeteği Köyü. Kör İmam orada yaşıyor. Ben daha önce Göbeklitepe'ye gittim. O zamanlar herkese açıktı ama artık ziyarete kapalı. Bugün senin yanındaysam, orayı görmüş olmamdan dolayı… Birazcık olsun sanrı görmediğine inancım oradaki kazı yeridir. Orada gördüklerim bütün bilgimi sarstı.*

– *Öyle mi?*

– *Evet, çünkü mağara adamının yapacağı şeyler değil onlar… Özellikle taşların simgeselliği bir zihinsel tasarıyı, matematiği ve sanatı işaret ediyor. Bütün bildiklerimi yok saymam gerekti. Onu görmeseydim, senin söylediklerin beni etkilemezdi. Kesinlikle etkilemezdi…*

Hoca sözünü bitirir bitirmez dudağının hemen altındaki sakalıyla oynamaya başladı. İlker hocasının kendisine inandığını o an anladı. Bu denli düşünceli olması başka nasıl açıklanabilirdi? Derin bir nefes aldı. Belli ki hoca Göbeklitepe'yi ziyaretinde bütün bildiklerini yok sayması gerektiğini anlamıştı. Belki kendisi de bu yüzleşmeden yeni biri olarak çıkacaktı. Belki zihnini toparlayıp bu sanrıyı sonsuza kadar Göbeklitepe'ye gömecekti… Artık gergin değildi, heyecanlıydı. Bir an önce görmek istiyordu Kör İmam'ı…

Hoca otobandan ayrıldı ve toprak bir yola saptı. Yol o kadar bozuktu ki zor bela ilerliyorlardı. Tozdan pek bir şey seçilmiyordu. Bir ara Göbeklitepe tabelasını görür gibi oldu ama yoldan gözünü ayıramıyordu. Sanki arabayı kendi kullanıyordu. Yol gittikçe uzuyordu, bir türlü bitmiyordu.

– *Çok uzak mı?* diye sordu hocaya…

Ama hoca yanıtlayamadı, bütün dikkatini yola vermişti; ya duymadı, ya önemsemedi… Bir süre sonra karşıda birkaç inek göründü, ardında bir küçük çoban vardı, hoca ona selam verip yola devam etti. Ardından evler göründü, caminin oraya gelince durdular. Hoca motoru kapamadan derin bir nefes aldı. İlker'e döndü bir süre baktı, sonra:

– *Hadi bakalım, yüzleşme zamanı.*

İlker şaşırdı. Yüzleşme meselesini yolda kendisi düşünmüştü, hocasıyla konuşmamıştı. Demek ki o da bunu bir yüzleşme olarak görüyordu. Yoksa konuşmuş muydu? Anımsayamadı…

– *Ben hazırım…*

Arabadan indiler, caminin yanındaki duvarın üzerinde oturanlar ayağa kalktılar.

"Selamün aleyküm!" deyip köylülerle konuşmaya başladı hoca. Köylüler sıcak karşılamışlardı. Erkeklerin üzerinde ceket, altında şalvar vardı ve bu çok komik duruyordu. Bazı filmlerde görmüştü İlker ama böyle yüz yüze daha komik duruyordu şalvar. Köy muhtarı yakındaki köy kahvesindeymiş, oraya yöneldiler. Köy kahvesi derme çatma bir binaydı, iki tahta basamakla çıkılıyordu, kapısının önünde bir veranda vardı ve bir çok insan masalarda oturup çay içiyorlardı. Muhtarı sordular, köşede orta yaşlı bir adam ayağa kalktı. Başında kırmızı bir poşi vardı, beyaz gömleği ve yeleği dikkat çekiyordu. Ceketini omzuna almıştı, giymemişti. Şalvarı lacivertti.

Adam masasına buyur etti, selamlaşıp oturdular. Masada üç kişi daha vardı, oyun oynuyorlardı. Tanışmadan sonra muhtar adamların yüzüne baktı, onlar bir şey demeden kalkıp gittiler. Sonra hocaya döndü:

– *Tekrar hoş gelmişsiniz?*

– *Hoş bulduk…*

Daha sözlerini bitirmeden muhtar kahveciye bağırdı:

– *Çay getir bize...* Sonra bir süre İlker'i inceledi, ardından hocaya baktı.

– *Nerelisiniz hemşerim?*

– *Ben Artvinliyim, İlker kısmen Eskişehirli…*

– *Oğlun değil mi?*

– *Hayır!*

– *Göbeklitepe için mi geldiniz?*

– *Oraya yıllar önce gelmiştim, ziyarete açıktı. Gördüm, çok etkilendim. Ama bizim ziyaretimizin amacı Kör İmam'ı görmek.*

– *İmam'ı neden görmek istiyorsunuz?*

– *İlker'in soracakları var.*

Muhtar sağa sola baktı, biraz düşündü.

– *Haber salayım, İmam kabul ederse…*

– *Çok uzaklardan geldik, İlker'i kabul edeceğini sanıyorum.*

Muhtar tekrar İlker'e baktı, özellikle beyaz yanağını inceliyordu. Hoca da İlker'e dikkatli baktı, sanki beyazlıklar artmıştı.

– *Bu hastalık için mi geldiniz?*

– *Öyle sayılır…* dedi İlker. Sesi biraz titriyordu. Muhtar bundan hoşlanmamıştı, yüzü asıldı.

– *Bence sen muska yazan bir hocaya gitmelisin. Urfa'da var, istersen adresini veririm*.

Hoca söze atıldı.

– *Yok, hastalık önemli değil. İlker İmam'la tanışmak istiyor.*

Artık buralara gelmek çok zor, çok sıkıntılar çektik muhtarım… Bir haber salsan…

Muhtar biraz düşündü, o sırada yoldan bir atın sesi duyuldu. Atın üzerinde bir adam, önde çarşaflı bir kadın atın dizginlerini tutmuş gidiyorlardı.

– *İşte İmam, evine gidiyor.*

İlker ayağa kalktı, heyecanlanmıştı. Adam siyah beyaz bir poşi bağlamıştı başına, eski bir ceket giyiyordu, şalvarı laciverti ama çok kirli görünüyordu. İçinden *"Ben alaca adam, beklediğin benim, geldim."* diye geçirdi. İmam'ın kendini duyacağını sanıyordu, neden böyle düşünmüştü bilmiyordu ama duyacağına emindi. O an İmam kahveye doğru başını çevirdi, kadına seslendi, at durdu. Kadın oradaki çocuklardan birinin kulağına bir şeyler söyledi, çocuk kahveye doğru koşmaya başladı. İmam, elini selam verir gibi kaldırdı, sonra yoluna devam etti. İlker çok şaşırmıştı. İmam sanki onu duymuştu. Gözleri büyüdü, göğsü inip inip kalkıyordu. Çocuk gelip muhtarın kulağına bir şey söyledi. Muhtar başıyla onayladı.

– *İmam, yüzü alacalıyı görmek istemiş… Çayınızı için, sizi evine gönderirim.* dedi, ardından kahveciye bağırdı.

– *Çaylar nerede kaldı?*

Kahveci çayı getiriyordu ama İlker'in çay içecek durumu yoktu. Kulaklarından başlayan bir kızarma bütün bedenine yayılmıştı. Öksürmek geliyordu içinden, öksüremiyordu; koşmak geliyordu içinden ama bir adım bile atacak durumda değildi. Hala ayakta duruyordu, hoca İlker'i çekip sandalyeye oturttu. İlker çayı nasıl içti bilemedi, eli titriyordu, boş bardağı masaya koyacağına düşürüp kırdı, herkes ona baktı…

– *Sorun değil delikanlı…* dedi muhtar. *Abdülrezzak, gel de burayı topla!* diye bağırdı çaycıya… Çaycı koşup bardağı topladı, ortalığı temizledi. Muhtar birine işaret etti, genç bir delikanlı geldi, sessizce dikildi. Sonra İlker'e döndü:

– *Bu oğlanı takip et, o seni İmam'a götürecek. Sonra alıp buraya getirecek.*

İlker hiçbir şey söylemeden kalktı. Artık zamanı gelmişti, buradan bir sonuç alıp dönecekti. Delikanlının peşinden yürümeye başladı.

Hoca yürüyüşüne baktı, derin bir nefes aldı. *"Sabırsızlıkla bekliyorum…"* dedi içinden. O da İlker kadar heyecanlıydı.

Taşıyıcının kör muskası

Önünde yürüyen çocuk birden durdu; *"İşte imamın evi..."* dedi. *"Lo adam, sen gideceksin!"* İlker çocuğun yüzüne baktı, çocuk yere bakıyordu. *"Peki."* deyip eve doğru yürüdü. Evin avlusundan girdi, imamın bindiği at ahırın önüne bağlanmıştı; başını sallıyor, kuyruğuyla sinekleri kovmaya çalışıyordu, huzursuzdu. İlker de huzursuzdu, küçük adımlarla evin kapısına doğru yürüdü. Tahta bir kapı vardı, yaklaştıkça içinden çekiliyormuş gibi hissetti. Kapı yarıya kadar açıktı, kapının önünde dağınık duran ayakkabılar vardı. Herhangi bir zil yoktu, kapıyı tıklattı. Derinden bir ses; *"Gel!"* diye seslendi.

Eliyle kapıyı ardına kadar açtı, içerisi loş karanlıktı, pencereden sızan ışık karşı duvara vuruyordu. Duvarda bir halı asılıydı, üzerinde tavus kuşu resmi vardı.

"Gel!" diye seslendi içeriden İmam.

İlker ayakkabılarını çıkardı, usulca içeri girdi. Giriş kapısının karşısında başka bir kapı daha vardı, kapalı duruyordu. Sağına dönünce İmam'ı gördü. Bir sekinin üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordu. Yüzü zor bela seçiliyordu, uzun sakalı göğsüne kadar inmişti, başında bir sarık vardı, elinde kocaman lacivert taşları olan bir tespih tutuyordu. Şalvarının rengi siyaha çalıyordu, oysa dışarıda lacivert görmüştü.

– *Hoş geldin Ala işaretli, hoş geldin Marduk'un taşıyıcısı...*

İlker'in gözleri büyüdü. Adam kördü, yanağındaki beyazlığı nasıl görebilmişti? Üstelik kendine 'Marduk'un taşıyıcısı' demişti… Dizleri titredi, avuçları terledi.

– *Gel, tam karşıma otur. Sana vereceğim bir emanet var.*

Arap aksanıyla konuşuyordu. Evde ağır bir koku vardı, sanki kükürde yakın bir koku vardı. Derin bir nefes aldı, çekinerek İmam'ın karşısına geldi.

– *Diz üstü otur da yüzüne dokunayım.* dedi.

İlker çekinerek istediğini yaptı. İmam lacivert tespihi sağ bileğine taktı, İlker'in iki yanağına dokundu. Sonra yüzünü, saçlarını, kulaklarını bir bir yokladı. Sanki başının haritasını çıkarıyordu. Eli beyazlığın oraya gelince bir an durdu, yüzünde bir gülümseme oldu. Elinin kokusu ağırdı, İlker'in midesi bulandı.

– *Emanet sahibine verilmeli, tanımalıyım seni, emin olmalıyım...*

Ses tonu bir nehrin usul usul akması gibi kulağından içeri girip heyecanını aldı İlker'in, rahatlattı. Kendini İmam'a teslim etti, gözlerini kapadı.

– *Sana söyleyeceklerim var kehanetin taşıyıcısı… Bugün yarın gelir diyordum, geldin. Hoş geldin, üstümdeki yük taşınmaz olmuştu. Kaderine sahip çıktın, iyi ettin, artık yorulmuştum. Yaşım da ilerledi, zihnim taşıyamaz oldu ezberi, dilim söyleyemez oldu, hoş geldin. Buraya herkes hediyesiyle gelir. Bana hediye sensin, hoş geldin! Herkes yaralarına derman dilenir, ben seni diledim. Hoş geldin… Sen gelmezsen bitmezdi çilem, sana emaneti vermeden huzura çıkamazdım bu yükle. Hoş geldin…*

Sözünü bitirdikten sonra bir süre sustu. İçinden bir şeyler mırıldandığı duyuluyordu, dua eder gibi ellerini açmış göğe

bakıyordu. Sonra sağ omzuna, sol omzuna üfledi; son olarak da İlker'in yüzüne üfledi soluğunu… Soluğunun kokusu ağırdı ama İlker etkilenmedi.

– *Artık zamanı geldi.* dedi imam.

Sağ elinin başparmağını İlker'in kaşlarının arasına yerleştirip başını kavrayıverdi. Birden İlker'in başı döndü. Yıldızlar dönüyordu etrafında, aynı o gökyüzüne benzeyen adamın eli gibi yol açtı zihninde; içine gökyüzü aktı, söz aktı, nefes aktı… Sonra İlker sekinin dibine yığılıverdi…

İmam bir süre İlker'e baktı. Sonra tekrar dua etti, sağına soluna üfledikten sonra eliyle yoklayıp yastığın altındaki taşı buldu. Üç defa öpüp alnına koydu, üç defa öpüp göğsüne koydu, sonra soluğunu taşa üfledi. *"Artık yerini buldun! Artık taşıyıcının yüküsün, benden kurtuldun…"* dedi. Sonra gözünden birkaç damla yaş geldi, İlker'in yanağının beyazına damlayıverdi.

İlker gözlerini açtı, kalkıp toparlandı. Olanı biteni hatırlamaya çalışıyordu, gözlerini ovuşturuyordu. Nerede olduğunu soracaktı İmam'a, kim olduğunu soracaktı ama diline söz gelmiyordu.

"Konuşma!" dedi İmam. *"Konuşma, dinle!"*

İki eliyle özenle İlker'e lacivert kristali gösterdi. Işık vurunca kristal loş ışıkta bile ışıl ışıl parlıyordu. *"Bu senin kaderin kehanetin taşıyıcısı… Bunu al. Kimseye söyleme, kimsenin gördüğü yerde ona dokunma. Ona yalnızken dokun, sana söyleyecektir yanıtı… Suya değmesin, başkasının eline değmesin… Yolun, rehberin artık odur; yolun açık olsun!"*

İlker duyduklarını anlamaya çalışıyordu, ayağa kalktı. Sendeliyordu, sarhoş gibiydi, her şey dönüp duruyordu etrafında. Bir şeye odaklanamıyor, midesi bulanıyordu.

İmam bir süre baktı İlker'e… Sonra elini tuttu.

"Kristali al, nefesini üfle, nefesini tanısın. Ona bak, gözlerini tanısın. Ona dokun, tenini tanısın. Sonra dünyan düzene girecek, sabret! Şu yanımdaki kadife kılıfa koy özenle… Onu hep orada taşı, kimseler görmesin… Biri görecek olursa kör olur, suya değmesin. Suya değdiğinde etrafta kim varsa kör olur. Taşıması zor bir yüktür, kehanetin habercisi… Ama sen bilensin, sen seçilensin. Kendi yükünü nasıl taşıdıysan, benim ezberimi de öyle taşı… Kendi yükünü nasıl taşıdıysan, lacivert kristali de öyle taşı… Sen kaderi değiştirensin. Eğer bir gün onu terk etmen gerekirse, sevdiğin birine vermelisin…"

İlker kristali eline alır almaz dengesi yerine geldi, gözleri açıldı. Her şeyi daha net görüyordu, kapının arkasında üç kadının kendilerini dinlediklerini bile görüyordu, ocaktaki yemeğin fokurdaması, sokaktaki çocuğun duvarın dibine gizlenerek kendini beklemesini görüyordu. Hoca'nın konuşmalarını duyuyordu. İlker kristale iyice baktı, içinde sanki yıldızlar kıpırdıyordu. Derin bir nefes alıp soluğunu üfledi, sonra öpüp kılıfa koydu. Tam dönüp gidecekti ki İmam bileğine yapıştı:

– *Artık görmen gerekeni o gösterecek sana, gözlerin günlük işler içindir. Duyman gerekeni o duyuracak sana, kulakların öteberi içindir. Bilmen gerekeni o bildirecek sana… Ona uy! Ezberim ezberin oldu, onu anla!*

– *Kaderin kaderimdir, anladım.* dedi… Bunu içinden demişti ama İmam'ın duyduğundan emindi.

– *Dur kaderimin yolcusu… Sana bir muska vereceğim. Boynuna tak, kimse görmesin. Kimse açıp bakmasın, sen de bakma! O muska sende oldukça ben seninle gezeceğim. Öldüğümü duyacaksın, duy! İşte o zaman çıkarırsın muskayı…*

Sonra cebinden muskayı çıkarıp İlker'in boynuna astı. Deri, üçken bir muskaydı. Dikişleri yoktu sanki derisine dokunduğunda yabancılamadı; ne soğuktu ne sıcak, teniyle upuygun bir şeydi…

– *Artık gidebilirsin.* dedi İmam.

İlker hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi, ayakkabılarını giydi, avludan çıktı. Çocuk duvarın dibinde duruyordu, saçını okşayıp geçti.

Hoca muhtarla konuşuyordu ama gözü yoldaydı. İlker'i görünce ayağa kalktı. Muhtarla vedalaşıp Kozalak'a atladı. İlker'in gelip binmesini bekledi. İlker kapıyı açıp oturdu, hocasıyla göz göze geldi. Hoca gülümseyip motoru çalıştırdı, geldikleri yola geri döndü.

İlker'in konuşacak hali yoktu. Zihnini toplamaya, olan biteni anlamlaştırmaya çalışıyordu. Görüsü artmıştı, sezgileri gelişmişti. Kendini çok güçlü hissediyordu, yolunu bulmuştu. Üstelik lacivert kristal cebindeydi.

Hoca hiçbir şey konuşmadan arabayı kentin eski bölümüne sürdü. Balıklı Göl'e yakın bir yerde park ettiler. Uzaktan kebap kokuları geliyordu. Bir sokağa girdiler. Keçe ayakkabı satıcıları, poşi satıcıları ve aralarda kebapçılar bulunuyordu. Birini gözlerine kestirip daldılar içeriye. Loş bir ışık vardı, masalar özensiz düzenlenmişti. Duvarlardaki resimleri suya özlemi anlatıyordu; ya bir nehir vardı ya bir göl ya bir şelale…

Bir masanın etrafına geçtiler. Üzerleri hasırla örtülmüş sandalyeler vardı. Daha masaya oturur oturmaz önlerine bazı mezeler koydu garson, *"Abilerim, ne istersiniz?"* dedi.

Hoca İlker'e baktı, konuşacak gibi değildi.

– *Ciğer getir bize yeğenim.*

– *Bir, bir buçuk?*

– *Bir buçuk iyidir… Yanına da şalgam olsun…*

Garson şalgamın yanı sıra henüz pişmiş harika kokan pideler getirdi. Bunca açlığın üzerine ikisi de kıtlıktan çıkmış gibi yemeye başladılar. Sonunda ciğer geldi, mis gibi kokuyordu. Küçük cağlarla getirmişlerdi, cağ cağ yutuverdiler oracıkta. Doyduktan sonra Hoca garsona seslendi:

– *Yeğenim, bize çay verir misin?*

– *Hacı, siz yabancısınız, kaçak çay içersiniz değil mi?*

– *İnsan insana yabancı olur mu yeğenim, getir sen…*

Sonra İlker'e döndü:

– *Aradığını buldun mu?*

– *Fazlasını buldum.*

– *Fazlası ha… dedi hoca, İlker'in boynundaki muskaya ve cebindeki kabartıya baktı bir süre… Sonra parmaklarıyla masada ritim tutturdu. Etrafın rahatsızlık duyduğunu fark edince utandı.*

– *Fazlası taşınabilir mi?*

– *Bilmiyorum.* dedi İlker. *İmam yorulmuş taşımaktan.*

– *İmam yorulmuş ama cemaat yorulmaz diyorsun?*

İlker yanıt vermeyince, konuşmak istemediğini anladı… Sözü değiştirmek için:

– *Burada kalıp Balıklı Göl'ü falan gezelim mi? Yoksa dönelim mi?*

– *Ben dönmek isterim, siz ne dersiniz?*

– *Buralarda geceyi geçiremeyiz, tekin değil… En iyisi Adana'ya kadar gidelim. Oralarda bir yere çekeriz Kozalak'ı yatarız.*

– *Ama gitmeden bir defter almalıyım…*

– *Defter?*

– *Evet, yazacaklarım var.*

– *O kolay iş, sorarız. Hadi gecikmeyelim o zaman…*

Hesabı ödeyip sokağa çıktılar, sora sora bir kırtasiye buldular. Cep defteri ve kalem alıp Kozalak'a vardılar. İlker:

– *Hocam, ben arkada yatacağım, siz sıkılmazsınız değil mi?*

– *Yok, güzel olur, dinlenirsin… Ama belki Antep'ten sonra sana veririm arabayı. Ne de olsa yaşlandım ben de…*

– *O zamana kadar dinlenirim.*

İlker ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, hocaya dönüp baktı; o, yola dikkat ediyordu. Cebinden kristali özenle alıp çantasına yerleştirdi. *"Ya yolda çevirip ararlarsa?"* diye kaygılandı. Buna bir çözüm bulmalıydı. Çantasını güzelce yerleştirdikten sonra, yatağa çıkıp uzandı. Yatakla koltuk arasındaki çıkıntı, hocanın İlker'i görmesini engelliyordu. Burada rahat rahat olanı biteni düşünebilir, hatta deftere ezberi yazabilirdi. Yazmazsa zihnine doğmuyordu, daha öncekinden bilirdi. Ama defteri ne yapacaktı? En iyisi hocaya vermekti çünkü ilk defteri de özenle korumuş, kimseye söz etmemiş, iki yıl sonra getirip kendine teslim etmişti. Hava kararmadan defteri bitirmek istiyordu. Bir elini çantaya uzatıp kristalin üstüne koydu ve başladı yazmaya. Yazdı, yazdı, yazdı… Ezberler bittiğinde İlker de bitmişti, öylece sızıp kaldı.

"Allah kahretsin, yine çevirme var." dediğini duydu hocanın. Hemen doğruldu, karanlıktı ama nasıl oluyorsa uzaktaki polisleri tek tek ve çok yakından görüyordu. Nereye baksa dürbün gibi her şey ona yaklaşıyordu. Kozalak'ı durdurmak için el kaldıran polisin kulağına, *"Geçsin."* diye fısıldadı. Kozalak polisin yanına yaklaşırken yavaşladı, sağa çekip duracaktı ki polis:

– *Sen geç hacı.* dedi…

– *Sağ olun…* dedi hoca. Dikiz aynasından İlker'e baktı, İlker hocanın kendisine baktığını görür görmez yatağa uzandı.

Hoca kendi kendine söyleniyordu:

"Adamı görüyor musun? Gelirken tam burada bütün arabayı didik didik aradılar, şimdi; sen geç hacı. Ne hacısı be… Her sakallı hacı mıdır? Arabada bomba var mı, terörist var mı bakmıyor da… Sonra da olmadık yerlerde bombalar patlıyor, insanlar parçalanıyor…"

Hoca yorulmuş olmalıydı. İlker kalkıp toparlandı, çoraplarını giydi, ayakkabılarını giydi, çantasını yatağın üstünden alıp ön koltuğun arkasına uygun bir biçimde yerleştirdi.

– *Hocam, isterseniz bir petrolde durun, hem geo çözelim hem de biraz ben kullanayım…*

– *Çok güzel söyledin. Yoruldum; arkaya geçer, bir güzel uyurum.*

Uygun bir yerde durup tuvalete gittiler, birer içecek alıp döndüler. İlker arabayı kullanmak için direksiyonun başına geçti. Hoca da yatağa kendini bırakıverdi. Üstüne tulumu aldı, kısa bir süre sonra horlamaya başladı. Yolda pek araç yoktu. Kozalak'ın ışıkları yolu aydınlatıyor, karanlığın içinde süzülüp gidiyorlardı.

Otobanın güvenliğinde İlker de olan biteni düşünmeye başladı. Kör İmam'ı düşündü, lacivert kristali düşündü, polise baktığında kendine yaklaştığını, kulağına fısıldadığını düşündüğünü, sonra polisin yol verdiğini… Bütün bunlar büyü gibiydi… Ama daha önemlisi, bu ezberden sonra zihni çok karışmamıştı, yazdıktan sonra zihni apaçıktı. İki ezber de sanki orada duruyordu, ismini hatırladığında akıp diline dökülecek gibi bekliyordu. Birbirlerine karışmıyorlardı, belleğindeki diğer şeylere karışmıyorlardı. Sınırlarını hissediyor, orada bir klasör gibi bekliyorlardı. Bu ezberleri taşıyabilirdi, bunları böyle taşıyabilirdi, zorluğu olmazdı. Asıl zorluk kendine yüklenen sorumluluktu… Bu sorumluluğun ağırlığı vardı ama lacivert kristalden sonra kendini çok güçlü hissediyordu, gücünü de görmüştü. Artık kapılardan korkmuyordu, gerekirse o kapıları kırıp girebilirdi, içinden öyle geliyordu. Arabayı kullanırken bile sanki yolları sağa sola kendi eğiyordu. Yılgınlık yoktu, kaygı yoktu, karışıklık yoktu.

Dönemecin arkasında bir barikatın olduğunu hissetti. Polisler yolu kesmiş, arama yapıyorlardı. Döner dönmez polisi gördü, polis sanki bir lastikle çekilip İlker'in karşısına getirildi. İlker eğilip kulağına fısıldadı, *"Geçeyim."* Işığıyla durması için işaret eden polis Kozalak yaklaşınca dona kaldı. İlker'in yüzüne bakarken yolu açtı, *"İyi yolculuklar"* dedi… Bu nasıl olmuştu? Ama olacağını biliyordu. Kristali öptüğünden beri her şey değişmişti. Artık kendinin seçilmiş olduğuna inanıyordu. Sadece kendisi değil, hiç tanımadığı, hayatta görmediği biri de onun seçilmiş olduğunu onaylamıştı. İmam, *"Marduk'un taşıyıcısı"* demişti daha evine girer girmez. Hoca buna sanrı dese bile bunun gerçekliğine inanıyordu. Kendinden başka biri daha bunu kabul etmişti. Üstelik kendine verdiği hediye büyülü bir şeydi, etkisi apaçık ortadaydı. Hiç şüphesiz seçilmiş biriydi. İlker düşündükçe emin oluyordu. Düşündükçe kararı artıyor; düşündükçe kollarına kuvvet, gözüne fer ge-

liyordu. Elini muskaya götürüp dokundu ve içinden İmam'a seslendi, "*Yazgını üstlendim, emanetin emin ellerde…"*

Hoca arkada uyurken İlker hiç durmadan yol aldı. Adana'yı geçti, Toroslar'ı aştı ve Ulukışla sapağından Konya'nın kocaman düzlüklerine daldı. Konya Ovası'nda uykusu gelmeye başladı, bir petrole çekti. Araba durunca Hoca uyandı.

– *Adana'ya geldik mi?* dedi.

– *Konya'ya yaklaştık hocam. Biraz yoruldum.*

– *Vay… Mazot var mı?*

– *Sanırım çeyrek depo kaldı.*

– *Mazot alalım…* dedi. Esneyerek arabadan indi, pompacıya mazot koymasını söyledi. Ödemeleri yapıp, tuvalete uğrayıp döndüğünde İlker'i direksiyona oturmuş buldu.

– *Sen yorulmamış mıydın?*

– *Eskişehir'e kadar giderim hocam, sonra vedalaşacağız nasılsa?*

– *Yorgunsan ben kullanayım… Ya da istersen çekelim buraya, uyuyalım?*

– *Vaktim yok hocam, bir an önce eve ulaşmalıyım.*

Hoca, İlker'e baktı; pek kararlıydı.

– *Peki… Ben uykumu almışım, yanına geleyim.*

Ardından ön koltuğa geçip oturdu. İlker motoru çalıştırmıyordu.

– *Hocam, bana bir defter vermiştiniz. Onu yazdım, size verdim. Sonra beni Tire'de bulup iade ettiniz. O defteri sade-*

ce siz biliyorsunuz ama sütü düşürdüğüm için sadece birkaç sayfası okunuyor, onu size vereceğim. Hepsi zihnimde çünkü benim, gerekirse yine yazarım.

– *Bunu istemem, biliyorsun.*

– *Dinleyin, öyle karar verin hocam! İkinci bir defter daha oldu bugün. Siz kullanırken arabanın arkasında yazdım. Onu da size vereceğim. Bana bir şey olursa, başıma bir şey gelirse bu yaşananların tanığı sizsiniz, sizde el yazım olsun. Belki bu yaşadıklarıma inanmalarını sağlar başkalarının… Belki benim kafam karışır, size gelirim; benim kendime inanmamı sağlar… Sizi çok severim biliyorsunuz, beni kırmayın...*

Hoca bir süre düşündü; *"Yeni bir ezber, yeni bir bulmaca, yeni bir sorumluluk duygusu… Ama öte yandan İlker ilk kez benden bir şey istiyor… Kırmanın ne anlamı var? Koyarım Kozalak'a dursun…"*

– *Peki, ver bakalım… Ama hemen okurum, bilesin.*

– *Okuyun hocam…* dedi, ardından iki defteri birden hocaya verdi. Hoca ilk defteri torpidoya koydu; bir naylonun içine konmuştu özenle. İkincisini eline aldı.

– *Bakalım ezberin iyi mi? Okulda pek iyi değildi.* deyip kahkahayı bastı... Sonra defteri özenle açtı, yazılar çok bozuktu…

Kırık tablet artığı

"ilk yazgı"

Ey seçilmiş kişi! İyi dinle! Yazgı dediğin seninle doğar ama seninle yaşamaz. Seçersin ya da seçmezsin. Geceyi seçersen gündüzden vazgeçersin, ateşi seçersen vazgeçmiş olursun sudan… Kükürt soluyanı seçersen terk edersin hava soluyanı. Biri varsa diğeri yoktur. Yazgı senin karar verdiğin yoldur. Dinle!

Ey seçilmiş kişi! İyi dinle! Ben Galza… Ne Anumulardanım ne Adamolardan ne Damkalardanım ne Kuzgunculardan… Ben Nibiru'da da yaşamadım, yaşamayacağım; senin dünyanda da yaşamadım; yaşamayacağım. İyi dinle! Yazgın Nibiru'nun da yazgısı, Ki'nin de… Tanrıların da yazgısı, kölelerin de… Bil! Bilmek zordur, zorunluluktur. İşte, yazgı budur!

Ben Galza… Nasıl Enki'nin rüyasında fısıldadım kulağına tufanı, anlattım olacakları bir bir… Sana da anlatacağım. Nasıl ki yemini varken buldu yolunu da fısıldadı adamalardan oğluna kehaneti, sen de fısıldayacaksın… Nasıl bütün yumurtaları ve tohumları toplayıp gizlice sakladılarsa yaşam kutusuna ve nasıl lacivert kristaldeki planlarla yaptıysa Ziusudra gemisini, sen de yapacaksın… Nasıl Ziusudra kurtardı tufandan Adamoların seçilenlerini ve uçanları ve sürünenleri ve koşanları ve çiçek açıp meyve verenleri ve kök salan tohum dökenleri ve sütü sağılıp eti yenenleri… Sen de çözeceksin bu ikinci düğümü.

İki dünyanın seçilmişi, dinle! Nasıl Ziusudra lacivert kristali öptüyse sen de öp! Yüreğinin izi kalsın da başkası göremesin içindeki yaşam

ışığını... Onu iyi koru, iyi sakla! Bulamazsın Kuzguncuların soluğu... Kuzguncular yazgılarını aştılar, yedi yıldız kuşağından taşıp dünyana aktılar. Onlardan koru kendini... Kuzgunların olduğu yerde açma kadifesini lacivert kristalin... Onların yazgısı senin yazgın değil, onlar varsa sen yoksun, bil!

Nasıl ki bildiyse Enki tufanı, sen de öyle bil! Nasıl ki Anumular binip gök gemilerine Kang'a çıktılar ve Lahma'ya çıktılar da seyrettiler tufanı... Nibiru'nun altın zırhının parçalanışını da... Hiçbir şeyden habersiz... Ve nasıl ki Enki bildiğini seyreylemişti uzaktan, sen de öyle seyreleyeceksin, bil! Eğer Enki kulak vermeseydi o an biterdi Adamoların soyu ve bir avuç Anumu çıkaramazdı altını denizin dibinden... Biterdi Nibiru'nun atmosferi de, halkı da... Enlil sandı ki Adamoların efendisiydi ve yazgısı kendi elindeydi... Bilmedi ki Birata elçi göndermemişse kimsenin yazgısı kimseye teslim edilmez... Kimse başkasının yazgısını eline alamaz! Ey seçilmiş kişi! Ben Birata'nın elçisiyim, yazgını sana getirdim. Yazgını başkasına teslim etme!

Enlil'in düşüne girip fısıldadım geleceği... O düşünden ürktü, sarılandım sandı, sancılandı durdu. Tekrar göründüğümde başucuna bıraktım tableti... Sadece o okusun diye, o okuduğunda silindi. Sen ikircîklenme! Marduk'u işaret ettim Enlil'e, onun zamanı başlayacak diye, Ra olacak diye, dünyanın efendisi olacak diye, Adamoların ve Damkaların efendisi olacak diye... O yazgısından ürktü! Dillerini böldü kölelerin bu yüzden, Marduk'u anlamasınlar diye... Ki'nin çocuklarının dilleri de bölündü, Niburu'nunkiler de... Birbirlerini anlamaz oldular, bölündükçe düşman oldular, bölündükçe boğaz boğaza kavgaya tutuştular. Sonunda olan oldu; dehşet silahlarıyla senin dünyan kavruldu... İyi dinle!

Nibiru'da da dehşet silahlarını ateşlemişti Anumular, Ki'de de... Ama sen seçilmiş kişi! Adamoların seçilmişi, sen karşı duracaksın dehşet silahları bir daha patlamasın diye... Kendilerini tanrı görenlerin yaptıklarını kulları yapmasın diye... Sen uyandıracaksın ırkını...

Ey seçilmiş kişi! Seni senden önce bildim, Marduk'un düşüne girdim… Bellesin diye lacivert kehanet kristallerin yerini… Sezdirsin diye seçilmişe… Benim sözüm bir tılsımdır Anumuların düşünde… Şimdi senin yazgın oldu ve onların da yazgısı ve Kuzgunculların da yazgısı ve Damkaların da yazgısı ve yürüyen sürünen, kök veren tohum döken, çiçek açan meyve yapan ve uçan ve konuşanların yazgısı… Birini seçeceksin, biri olursa olmaz diğeri… Dehşet silahları patlarsa kükürt solunacak bu dünyada, bilesin; kuzgunlar egemen olacak… Dehşet silahları patlarsa Kank yörüngesine sapacak Nibiru'nun, onu göğsünden yarıp parçalayacak… Dehşet silahları patlarsa, patlamasın!

"ikinci yazgı"

Ey seçilmiş kişi! Seni ben seçmedim, senin seçilmişliğin evveldendir. Kaderini üstlenmelisin… Kader elbette seçimdir. Seçmeden bitmez kederli günlerin, seçeceksin. Kendinde olanı seçeceksin! Senin kaderin lacivert kristalinde gizlidir, onun yaşam ışığında göreceksin! Apaydınlık göreceksin! Apaydınlık bileceksin! Apaydınlık duyacaksın! Yolun, yolculuğun kristale işlenmiştir, öğreneceksin!

Nasıl kördü ama seni gördü taşıyıcı, nasıl zihnine akıttı kehaneti konuşmadan, nasıl uzaklar yakınlaştı birden sana, fısıldamalar çığlığa dönüştü kulağında… İşte öyle değişecek her şeyin… Önce kaderini sahiplenmelisin. Nasıl Damkaların seçilmişi dokunduysa iki kaşının arasına sen de dokununca lacivert kristale öyle bilgileneceksin… Önce kaderini sahiplenmelisin!

Bu bir sanrı mı? Bu bir kısmet mi? Bu bir kader mi? Bunu çözmelisin! Kaderini bildiğinde kristalin dilini de bileceksin. Kaderini bil!

Ey seçilmiş kişi! Zaman düğümünün ortasındasın şimdi, mekânın zamana dolaştığı sarmal düğümünün ortasında… Düğümü çözeceksin! An gelir bir söz çözer bütün düğümleri, an gelir bir kişi, an gelir bir niyet… Niyetlenmelisin! Niyetin varsa cesaretin de vardır, sözün de… Niyetlenmelisin! Niyetin varsa talihin de var, ömrün de… Niyetlenmelisin!

Sana bütün diller açıktır, bileceksin! Bütün diller senin dilindedir, söyleyeceksin! Dehşet silahları çoktan hazırlandı, acele etmelisin! Kükürt soluyanlar sırlarını akıttı Adamolardan köle tuttuklarına bir bir… Dehşet silahlarını kurdurdular toprağın içine, göreceksin… Kükürt soluyanlar yazgı tabletini kırdılar, onların gözü karadır, sözü karadır, günü karadır… Onları da göreceksin!

Bazen suyun akışını bir çakıl taşı değiştirir, işte o sensin. Şimdi düşün ve demlensin zihnin! Zamanı gelince… Za

Hoca defteri kapatıp İlker'e baktı; o, yola odaklanmıştı. Konuşacaktı, vazgeçti. Defter aynı metnin tekrarlarıyla doluydu… Aynı şey baştan tekrar tekrar yazılmıştı. Öbür defterdeki ezberler gibi bir bütünlük yoktu, belli ki yarım kalmıştı… Sakalını karıştırdı, yüzünü buruşturdu, gözlerini ovuşturdu, bir daha deftere baktı.

– *Burada bir terslik var İlker!*

– *Nasıl bir terslik?*

– *Yedi sayfalık metin tekrar tekrar yazılmış. Üstelik metin yarım kalmış… "Za" diye biter mi bir cümle?*

– *Sanırım bunu düşünmem lazım.*

– *Bunu uydurdun desem, pek uydurulmuşa benzemiyor… Sen böyle konuşmazsın ki, böyle cümle kurmazsın. Üstelik bunlar tam da Sümer tanrılarının ismi ve Sümer anlatılarındaki konuları işliyor. Çok şaşkınım, çok…*

– *Zihnimde olanı yazdım, İmam'ın zihnime kattığını yazdım. Yazmadan rahat edemiyorum hocam, mideme iğneler batıyor, kusacak gibi oluyorum…*

– *Çok şaşkınım… Çok…*

– *Ben de... Bana ne oluyor bilmiyorum ama oluyor. Sizin yanınızda oluyor, iyi ki varsınız da delirmediğimi anlıyorum…*

– *Her iki metni de senin yazmadığından eminim… Bu söz gücü sende yok İlker… Sadece şiir okumayı seviyorsun ama böyle bir yazı yazdığını, dize yazdığını görmedim. Bu anlatı… Tarihsel bir çağrışımı var. Sümer mitolojisini ezberlemiş olamazsın değil mi?*

– *Siz beni tanırsınız hocam!*

– *Ben de öyle sanıyordum… Seni tanıdığımı sanıyorum. Ama galiba tanımıyorum, aslında kendimi bile tanımıyorum… Bu nedir böyle? Ben tarihten boşanmış bir adamdım… Bak, şimdi nelerle uğraşıyorum? Tanısam kendimi tanırdım… Hem hangi İlker'i tanıyacağım? Okuldaki İlker başka; İsveç'ten dönen, ahırda çalışan, karşımda duran başka başka insanlar… Sen kimsin?*

– *Ben…*

İlker sözünü devam ettiremedi, arabayı yolun kenarına çekip durdu. İkisinin de kafasında düşünceler çarpışıyordu, zihinleri fırtınalı denizler gibi bir o yana bir bu yana çalkalanıyordu. Ne zamanla ilgileri vardı ne bulundukları yerle… Nerede oldukları umurlarında bile değildi; ne yaptıkları, ne yapacakları… Boş boş bakıyorlardı. Bir süre öyle kaldılar. Sonra İlker hocaya döndü, sakin ve kararlı bir sesle:

– *Ben kim olduğumu biliyorum.*

– *Peki kimsin?*

– *Ben sanrısını kabul eden kişiyim, kehanetin taşıyıcısıyım.*

– *Taşıyıcı mı?*

– *Evet, kehanetin taşıyıcısı… Artık tartışmaya tahammülüm yok kendimle… Yazgımı üstlendim, yazgım delilik olsa bile…*

Hoca İlker'e derin derin baktı, sonra yola dönüp düşüncelere daldı. İlker ayrılık vaktinin geldiğini anladı. Kendi olmak istiyorsa geçmişten bağlarını söküp atmalıydı. Eğer kehanetin taşıyıcısı olmak istiyorsa önce çevresinden kopup ayrılmalıydı. Bütün geçmişini silmeden nasıl adanacaktı? Lacivert kristal kehanetin elle tutulur kanıtıydı işte… Daha fazla tartışmanın anlamı yoktu. Ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı ama önce hocasını kırmadan ondan ayrılmanın bir yolunu bulmalıydı… Elbette babasından da, tanıdıklardan da…

– *Ben yoruldum hocam, siz kullanın…* dedi ve arka koltuğa, oradan da yatağa geçti. Hocasının yanıtını beklememişti, uyku tulumunu başına kadar çekti, karanlığın içinde kalmayı yeğlemişti.

Hoca sürücü koltuğuna geçti. İsteksiz, yorgun ve keyifsizdi. Yola çıktı, yolda da pek trafik yoktu; yoldan çok, yaşadıklarıyla meşguldü. Yol boyu ağır bir sessizlik içlerini kemirmeye başladı. Hoca'nın zihni gittikçe karışıyordu, gittikçe her şey birbirine giriyordu.

– İlker başına kadar çektiği uyku tulumunun sıcaklığından bunaldı ama karanlığı sevmişti. Karanlıkta daha derin düşünüyor, daha kolay odaklanıyordu. Kehanetin taşıyıcısı olmayı seçmişti artık ama bu nasıl başarılabilirdi? Öncelikle bir adanmışlık gerekiyordu, yapabilirdi. Bütün hayatından vazgeçebilirdi. Daha önce yazgısından kaçmak için yapmıştı, şimdi yazgısını üstlenmek için yapacaktı… Ama asıl sorun paraydı. Bu dünyada, bu zamanda parasız ne yapılabilirdi ki? Belki lacivert kristalin kendine yardımı olabilirdi, belki bu yeni yeteneğinin de… Uzaklar birden yakınlaşıyordu. Belki gelecek de yakınlaşabilir diye düşündü. Bu yeni yeteneğini kulla-

nabileceği bir yer olsa ihtiyacı olan parayı kazanabilir, kehanetin taşıyıcılığını üstlenebilirdi. *"İki dünyanın yükünü omzuma bırakmışlar, ama para bırakmamışlar…"* diye geçirdi içinden… Sonra kendi sözüne güldü. Bu durum çok hoşuna gitmişti. Sonunda hocası gibi olmuştu. *"Dünyanın koşulları belli…"* diye mırıldandı sonra, *"Parasız bir şey olmuyor. Parasını siz verin; sonra gelin, bakın kehaneti nasıl açıklıyor seçilmiş!"* dedi. Kendi söylüyor, kendi gülüyordu. Hocanın duymasından çekinmezse kahkahayı basacaktı.

İlker ne kadar neşelenmişse hoca da o kadar kederlenmişti. Sürekli sakalını karıştırıyor, saçlarıyla oynuyordu. Yol boştu, hem dümdüzdü, uykusu geliyordu. Uyumamak için kendini zor tutuyordu. Arada koltuğun yanına bıraktığı sudan içiyor, arada bir suyu yüzüne vuruyordu. İçinden müzik dinlemek de gelmiyordu. Sessizlik istiyordu, yeterince dolmuştu kulağı gözü… Biraz sessizlik, biraz düşüncesizlik…

– İlker'in aklına bir fikir geldi. Ansızın siyah tulumu üstünden atıp dikildi. Kristale dokunsa çözüm bulacağını biliyordu, bu nasıl aklına gelmemişti? Kristali çıkardı kılıfından ve iki yanından özenle tutup öpüverdi; kristalin içinde ışık yanıp yanıp söndü. *"Ne güzel bir şey bu böyle!"* diye geçirdi içinde*n, "İnsan bakmaya doyamıyor, dokunmaya doyamıyor… Ne güzel bir şey…"*

– Hoca fark eder diye kendini topladı, taşı kılıfına koydu. Düşünmeye başladı; çalışarak kehanete sahip çıkılamazdı. Çalışarak gerekli para kazanılamazdı, o halde kestirme bir yol bulmalıydı. Para mı çalacaktı? *"Olacak şey mi?"* diye gülmeye başladı… Ama Tanrı Enki altın çıkarmak için yıldızlar arası yasayı çiğnemiş, Adamoları yaratmıştı... Kendisi de iki dünyayı kurtarmak için bu dünyanın kurallarını çiğneyebilirdi. İkirciklendi İlker… Bu olanlar gerçekten bir yazgı mıydı? Sanrı mıydı? Kıs-

met miydi? Rastlantı mıydı? Eğer yazgıysa para bulma sorunu olmayacaktı. Ama para yoktu, gerekli parayı ancak çalarak bulabilirdi. Ama kutsal bir yola kutsal olmayan bir yoldan da gidilebilir miydi?

– *Hocam!* dedi. Sonra sessizliği bozduğu için susuverdi. Ama hoca duymuştu.

– *Dinliyorum…*

İlker aklına takılan her şeyi hocasına sormayı alışkanlık etmişti ve şimdi tam onunla yolunu ayıracakken yeniden bir bağ kurması gerekiyordu hiç yoktan, üstelik bunu kendi başlatmıştı.

– *Araçla amaç arasında nasıl bir ilişki var?*

– *Niçin sordun?*

– *Diyelim ki bir amaç edindik, ülküsel bir amaç ve amacımızın değerleriyle çelişen bir araç kullanarak ona ulaşacağız…*

– *Troçki gibi konuştun valla… Bu tür soruları soranın başına kötü şeyler geliyor, bilmiş ol… Bence araç amaçtan bir parçadır. Uygun olmayan araç amacı bozar…*

– *Sağ olun hocam…*

– *Sen de sağ ol her kimsen…*

İlker gülümsedi ama yanıt vermedi. Hoca haklıydı. Kural dışı yollardan değil, kurallara uygun bir yol bulmalıydı. Az parayla çok para kazanma olası mıydı? Bir kez sessizliği bozmuştu, yeniden bozsa ne değişirdi ki? Hocanın görüşünü almak istedi.

– *Peki, az parayla çok para nasıl kazanılır hocam?*

– *Az parayla çok para… Bu olsa olsa at yarışlarında olur.*

– *At yarışları mı?*

– *Evet, iki buçuk lirayla on milyon kazanabilirsin altılıda…*

İlker'in gözleri açıldı. *"Atlar…"* dedi… *"Atlar koşacak ve kehanet kazanacak. Bu harika olur".* Bu tam da duymak istediği şeydi; bu, kehanet taşının yardımıyla başarılabilecek bir şeydi. Daha önce at yarışı oynamamıştı, nasıl oynanırdı bilmiyordu ama çabucak öğreneceğinden emindi. Karar verdikten sonra hiçbir şey zor gelmiyordu. Sanki zıplasa dağ dere aşıp İsveç'e varacak gibiydi…

4.DÜĞÜM

Kehanet ölçüsü

Bütün gece yağan yağmur dinmiş, sabah ışıklarıyla toprak kokusu sarmıştı her yanı. Sonbaharın serinliği yüzünü tırmalıyordu. Gar hınca hınç doluydu; kimi çi börek yiyordu, kimi sigara içiyordu. Ağaca yaslanmış bir kadın gördü, mavi elbisesi ilgisini çekti… Elini ağaca tutmuş trenin geleceği yöne bakıyordu. Saçlarını Irja'ya benzetti… Yüzünü görmek istiyordu ama kadının arkası dönüktü. Kehanet taşının kendine verdiği yeteneği kullanmanın tam sırasıydı. Durduğu yerden kadının yüzüne yakından bakabilir, kulağına bir şeyler fısıldayabilirdi. Birkaç kez denedi ama olmadı… Hâlbuki Kör İmam'dan gelirken arabayı durduracak polisin yüzüne kadar yaklaşıp kulağına fısıldamıştı. Ne oluyordu? Elini cebine götürüp taşı tuttu, öyle denedi; yine olmadı. Kılıfından çıkarıp kimsenin görmemesine özen göstererek öptü. Tekrar denedi, yine olmadı… İçine bir kuşku düştü… Yoksa olan biten bir sanrı mıydı gerçekten? Yüzünü gözünü ovuşturdu, içinden kadına seslenir gibi seslendi, *"Dön, gözlerini göreyim…"* O an kadın aniden geri döndü. Sanki İlker'i duymuştu. Bu duruma çok şaşırdı. Kadınla ilgilenmedi bile… Bu kez bir başka kadın ilgisini çekti. Karşısında yaşlı bir adam vardı, ona heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Ensesinden öptüğünü düşledi, kadın birden irkildi,

elini ensesine koydu, geri dönüp birini aradı… İlker heyecanlandı, bu harika bir yetenekti! Fakat neden yüzüne kadar yaklaşamamıştı? Belli ki bu kehanet taşının seçiciliğiydi. Ama o yanındayken sezgileri gelişmişti, daha önce yapamadıklarını yapıyordu ama yollarda kullandığı o yakınlaşmayı bir türlü yapamıyordu.

Tren neredeyse gelecekti. Ayakta mı dursa, otursa mı karar verememişti. Öylece sağa sola bakınırken sanki başını iki güçlü el tutup trenin geldiği yöne çevirdi. Bir kadın ayakta sendeliyordu, neredeyse düştü düşecekti, raylara doğru sendelediğinde İlker haykırdı.

– *Tutun! Tutun kadın düşüyor!*

Herkes sesin geldiği yöne yöneldi, kadınla ilgilenen yoktu ve tren hızla perona yaklaşıyordu. İlker uçtu mu, koştu mu; kadını düşerken yakaladı, kucakladı. Kadın baygındı, yüzü soluk, gözleri kapanıktı, zor nefes alıyordu. Çevredekiler yetişti. Bir kadın kolonya çıkarıp verdi, koklattılar, yüzüne su vurdular. Biraz kendine geldi. Çevredekiler trene yöneldi, İlker kadını orada bırakıp trene gitmekle kalmak arasında ikirciklendi. Kadın kendine gelmiş, nefes almaya başlamıştı.

– *Geçmiş olsun!*

– *Sağ olun, sağ olun…*

– *Neredeyse düşüyordunuz… Şimdi iyisiniz değil mi?*

– *Daha iyiyim. Ne oldu anlamadım, birden başım döndü. Hâlbuki kahvaltı yapmıştım…*

– *İnsanlık hali, olur…*

– *Size de zahmet verdim, kusura bakmayın…*

Kadın üstünü başını düzeltirken şaşkındı. İlker'in yüzü çok tanıdıktı. Yıllardır gördüğü rüyalardaki adamdı o... Kendini topladı. *"Bu olabilir mi?"* dedi kendi kendine, *"Bu olabilir mi?"*

İlker kadının o derin bakışını yüreğinde hissetti ama gözlerini kaçırdı. Sonra *"Hoşça kalın."* deyip kontrol noktasına doğru yürüdü. Kadın da arkasından yetişti, ikisinin vagonları ayrıydı, kadın son bir kez teşekkür edip ayrıldı. İlker bir süre bakakaldı kadının arkasından... Yürüyüşü hoştu ama onun kadınlığından daha çok bakışı aklındaydı, kimdi bu?

Eskişehir'den Ankara'ya bir saatlik yoldu. İlker gece hiç uyumamıştı, gözlerini kapattı ve çok geçmeden sızdı. Ancak Ankara'ya varınca uyanabildi. Herkes treni boşaltıyordu. Yüzünü ovuşturdu, kendine geldi, en son o indi vagondan. İnerken birinin kendine baktığını hissetti, başını kaldırdı; gar saatinin hemen altında o kadın kendine bakıyordu. İlker'in kendini gördüğünü fark edince el salladı. İlker yanına gitti.

– *Kusura bakmayın, size teşekkür edemedim. Yanımda oturan kadın, siz olmazsanız rayların üzerine düşüp ölebileceğimi söyledi. Çok teşekkürler, çok teşekkürler... Bir şeyler yiyelim ne olur, hiç olmazsa size olan minnettarlığımı göstermiş olurum.*

– *Olabilir.* dedi İlker.

Kadının gözlerine bakmaktan kendini alamamıştı. Yanında olmaktan hoşlanıyordu, hoş bir gülümsemesi vardı. Kumraldı, yüzü çok sadeydi ve şaşırtıcı biçimde kaşlarını almamıştı. Irja'dan bu yana kadınların kulaklarına bakmayı alışkanlık haline getirmişti. Kulaklarına baktı, bir delik olup olmadığına... Kepçe kulaklarını saçları örttüğü için bir şey göremedi. Kadının rahatsız olmasından da çekiniyordu.

– *Kulaklarım kepçe valla.* dedi kadın.

İlker biraz utandı… Bir şey söylemedi.

– *Ankara'yı pek bilmiyorum ben.* diyebildi.

– *Olsun ben biliyorum, burada yaşıyorum. Telefonunuzu verirseniz sizi akşama ararım, buluşur yemek yeriz, olur mu?*

– *Elbette,* dedi ilker. *Telefon numarasını söyledikten sonra; isminizi unuttum...*

– *Söylemedim ki!* dedi kadın ve ekledi, *siz de söylemediniz.*

– *Ben İlker.*

– *Ben de Selen…*

İlker'in İsveç'e gitmeden önceki kız arkadaşının adı Selen'di… Bu rastlantı çok hoşuna gitti. *"Gitti Selen, geldi Selen…"* dedi içinden.

– *Selen, çok hoş bir isim…*

– *Teşekkür ederim. Sizinki de öyle.*

– *İlker… Ne olacak, sıradan bir Türk ismi.*

– *Ama güzel, ilk adam demek sanıyorum. Anlamı hoş…*

İlker isminin anlamını hiç önemsememiş, düşünmemişti… *"İlk adam… Bunu düşüneyim."* dedi içinden.

– *Ben hipodroma gideceğim… Sanırım sizin yolunuz oraya düşmez?*

– *Hipodrom, bu atların olduğu yer mi?*

– *Evet!*

– *Atınız mı var? At yarışı mı oynuyorsunuz?*

– *Ben de bu konuları bilmem ama bugün at yarışı oynamaya geldim. Nasıl oynanacağını bilmiyor olsam da sorun değil, bir yolunu bulurum.*

– *Garip bir adamsınız…*

– *Garip adamların ilki diyelim…* deyip güldü. Giderek hocasına mı benziyordu ne… Böyle zamanlarda espri yapmazdı hiç, bu özgüven kesin kehanet taşının işi diye düşündü.

– *Olabilir.* dedi Selen. Sonra hiçbir şey söylemeden ayrıldı.

İlker yine bir süre arkasından baktı ama bu kez içinde erilliği dalgalanıyordu. Kafası karıştı; kehanet taşı İlker'i değiştirmişti. Kendine güveni artmıştı ve kadınları etkileyebilecek yeteneklere kavuşmuştu. Ama yazgısı, bu taşın kehanetini beklemek ve zamanı geldiğinde açıklamaktı. Kehanet taşının kendine bu yetenekleri kadınları etkilemek için bağışlamadığının farkındaydı. Etkilemek istediği kadınların yüzünü görmesi mümkün olmamıştı. Ama hiç farkında olmadığı halde Selen'i göstermişti taş. Bunun bir anlamı olmalıydı. Taşın yardımının bir ölçüsü olmalıydı…

Hipodrom hınca hınç doluydu, at yarışlarının bu kadar ilgi çektiğini bilmiyordu İlker, şaşırdı. Beyaz kubbelerin altında kalabalık sürekli konuşuyordu. Arı uğultusu gibi bir uğultu yayılıyordu içeriden. Renkli renkli afişler, koşuşturanlar… Bir süre İlker öylece durup izledi etrafı… Çay içilen bir yer ilişti gözüne; insanlar oturmuş bültenlerden atları inceliyorlar, birbirlerine laf atıyorlardı. İlker de bir çay alıp masanın kenarına ilişti. Daha oturmadan yandaki masadan biri; *"Göreceksin yıkacaklar Türkiye'nin bankosunu, 5.ayağa dikkat!"* dedi. Tanımadığı bir adam kendine sanki yıllardır tanışıyormuş ve bu konuda konuşmuşlar gibi laf atıyordu. *"Ben aslında…"* diye cümleye başlayacaktı ama adam hiç ilgilenmeden bir başkasıyla konuşmaya başladı.

İlker çayını yudumlayıp olanı biteni dinlemeye karar verdi. Tekrar duyuları açılmıştı, en uzaktakini bile duyabiliyor, onun yanına kadar uzanıp ne yapıp yapmadığını görebiliyordu. Sanki İmam'ın köyündeki yeteneklere tekrar kavuşmuştu, çok hoşuna gitti. Uzakta bariyerlere dayanmış yaşlı bir adam birine sanki gizli bir şey anlatıyordu. İlker anlattıklarını dinlemeye başladı, *"Birinci ayağı 7 yaz, tek yaz… Haber geldi."* Daha birçok laf duydu, insanların ne yaptıklarını izledi.

Yarışların başlamasına daha vardı, biraz sıkıldı. Bir kadın çay almaya gelmişti; yürüyüşü ilgisini çekti. Yeteneği geri gelmişken kulağına kadar uzanıp fısıldamak, böylece şaşkınlığını izlemek istedi. Denedi ama başaramadı. Denedi ama başaramadı. Ne kadını duyabildi ne yüzünün yakınına geldiğini hissetti. Sonra daha uzaktaki bir adamın konuşmalarını duymak istedi, duydu. Adam, *"Son ayağa çok at yaz!"* diyordu. Yüzüne kadar yaklaştığını hissedip nereye baktığını, neler yaptığını izlemek istedi; gördü. Bu nasıl oluyordu? Acaba sadece kendisi için bir şey istese bu yetenekler işe yaramıyor muydu? Kehanet için gerekliyse o zaman mı ortaya çıkıyordu bu yetenekler? *"Anladım."* diye geçirdi içinden. *"Anladım ölçüyü… Kehanetle ilgili değilse eski İlker, kehanetle ilgiliyse taşıyıcı İlker… Peki, kabul… Ama bu kadını etkilesem de mutlu olsam daha iyi taşıyıcı olmaz mıydım?"* Artık ölçüyü bulmuştu.

Peki ama Selen? Acaba onun da kehanetle bir ilgisi mi vardı? Öyle olmalıydı, çünkü diğer kadınlarda taş yardımcı olmamıştı. Kesinlikle öyle olmalıydı? Başka türlü bu olanlar açıklanamazdı. Akşam yemeğe gitmeye daha çok heveslenir oldu.

Birinci koşunun yapılacağı anons edildi. Arap atlarının koşusu olacakmış… Bir şeyler yapma zamanı gelmişti. İnsanlar sıraya girmiş, gişelere kupon yatırıyorlardı. Gişe memurunun kulağına fısıldadı; *"Altılı nasıl oynanır?"*

Adam durduk yere yüksek sesle altılının nasıl oynanacağını açıklamaya başlayınca, elindeki kuponu olan adam öfkelendi.

– *İkili oynadım arkadaşım… Bu oyunu yıllardır oynarım. Bassana kuponumu, yarış geliyor!*

Sıradakiler de homurdanmaya başladılar ancak gişe memuru sonuna kadar altılının nasıl oynandığını anlattıktan sonra ikili kuponunu aldı. Adam öfkeden kudurdu, bağırıp çağırmaya başladı. İlker onun kulağına da yaklaşıp fısıldadı; *"Sus!"*

Yaşlı adam çarpılmış gibi durdu. Sonra geri dönüp baktı; *"Kim konuştu? Kim konuştu?"* diye bağırmaya başladı. Herkes adamın bu garip tavırlarından ürkmüştü, geri adım atıp bakıyorlardı, adam delirmiş olmalıydı. O hala anlamaya çalışıyordu; *"Kim konuştu?"*

İlker kalkıp bir kupon aldı. Sonra atların yarış için hazırlanıp gezdirildiği Padok'a doğru yürüdü. Atların zihnini okuyup okuyamayacağı, kulağına fısıldayıp fısıldamayacağını kontrol etmek istiyordu. Ne fısıldayabildi ne zihnini okudu. *"Bu böyle olmayacak…"* dedi kendi kendine. *"Yarışların bittiğini görmeliyim. Zamanı geçmeli, sonucu görmeliyim, öyle yazmalıyım kuponu…"*

Kuytu bir köşe aramaya başladı. Sakin bir yer, kimsenin görmediği bir yer bulmak istiyordu. Kehanet taşını öpecek, ondan yardım isteyecekti. Tuvalete gitmek aklına geldi; tuvaletlerin önü çok kalabalıktı. Sıra beklemesi gerekiyordu. Bir süre bekledi ama canı sıkılıyordu. Taşın yardımına başvurmayı düşünürken bir kabin boşaldı. İçeri girdi, sifonu çekti, kapağı kapatıp üzerine oturdu. Cebinden kadife kılıfıyla kehanet taşını çıkardı. Özenle öptü, iki tarafından tutup gözlerini kapadı. *"Yardım et, yardım et…"* Taşın içinde mavi bir ışık belirdi. İlker bağırma çağırmalar duyuyordu. İnsanlar yarış pistine yaklaşmış çıldırırcasına bağırıyor, kimi küfrediyor, kimi kendini yerlere atıyordu. Sonunda arkadan gelen 3 numaralı at

varışı önce geçti. Ortalık karıştı. Televizyonda soğuk yüzlü bir kadın sunucu konuşuyordu. Son ayağın 3 olduğunu söyledi ve ardından altılıyı açıkladı; 7-2-9-1-17-3 Sonra her şey bitti… Kendine geldiğinde taş sönmüştü. Özenle kılıfına koydu, sonra doğrudan gişeye yöneldi. Sıra kendine geldiğinde gişe memuruna rakamları tekrar etti: 7 -2- 9- 1- 17- 3

– *Kupon doldurmadınız mı?* dedi adam.

– *Hayır, ilk kez oynuyorum. Ben söylesem siz yazsanız olmaz mı?*

– *Peki, kaç kat oynayacaksınız?*

İlker cebindeki parayı çıkardı, yanında 70 lira vardı; 50 lira dedi. Adam İlker'e bakıp gülümsedi…

– *Siz belli ki yenisiniz. Bu kuponun tutması zor, ama tutarsa iyi para kazınırsınız.*

– *Öyle mi?*

– *Evet, hele 50 lirayla oynarsanız hayatınız değişir.*

– *Değişecek… dedi İlker, sonra parayı verip kuponu aldı.*

– *Peki, kazandığımda nereden alacağım parayı?*

– *O kadar parayı biz ödeyemeyiz, sanırım bankadan alırsınız.*

– *Sağ olun.*

Atları izlemek istiyordu ama bir yandan da Selen'le buluşması gerekiyordu. Selen'e mesaj attı. Ne zaman gelmesi gerektiğini sordu; o da akşam yemeği için Kızılay'da 17.00'de Güvenpark'ta bekleyeceğini söyledi. Altılı koşuları 18.00'de bitecekti. Saate baktı, otobüsle gideceği için ancak varabilirdi. Karar verdi, sonuçları sonra öğrenebilirdi, Kızılay'a gidecekti.

Kızılay meydanına indiğinde yoğun kalabalık başını döndürdü. Bir simitçiye yaklaşıp Güvenpark'ı sordu. Adam eliyle işaret etti. Kocaman gravürlerin bulunduğu bir duvar vardı. Etrafında kediler dolaşıyordu. Birkaç güvercin gravürlerin üstüne konmuştu. Sevgililer oturuyordu sağında solunda. Yaklaşıp kabartmalara dokunmaya başladı. Bu kabartmalar çok hoşuna gitmişti… Tam oradaki adamın dizine dokunacaktı ki Selen bileğini tutuverdi.

– *Ben de seni korumuş olayım. Bu taşlar büyülüdür, dokunursan onlar gibi donup kalırsın. Sonra da kahkahayı bastı…*

İlker şaşırmıştı. Bu içtenliğe bayıldı.

– *Demek büyüden anlıyorsun?*

– *Elbette, bu büyülü taşları kim yaptı sanıyorsun; ben. Hatta ay bile benim işaretime bakar dönmek için.*

– *Kank.* dedi İlker… Kendine şaşırdı. *Pardon, Ay bile senin işaretine bakıyorsa ben haydi haydi bakarım.*

Sonra nasıl oldu da dilinden Kank çıktı anlamadı. Tam da Galza'nın ezberindeki gibi ay yerine Kank demişti.

– *Et seversin değil mi?*

– *Evet.*

– *O zaman,* dedi Selen, *et yapan bir yere gidelim. Ben de çok severim eti, oh mis…*

Lokantaya gelene kadar ilgili ilgisiz şeylerden konuştular. Meydanın kalabalığından, havalardan, insanların kabalığından falan… Dişe dokunur bir konu açmadılar, zaten kalabalıktı ve sohbet sık sık kesiliyordu. Masaya oturduklarında Selen garsonu çağırıp külbastı istedi. Sonra İlker'e dönüp:

– *Senin yerine de istedim çünkü külbastıyı çok severim.*

– *Sen seviyorsan ben de severim mutlaka…*

Bir süre konuşmadılar, sağa sola baktılar, gizli gizli birbirlerine baktılar…

– *Bu beyazlık hoş duruyor yüzende.* dedi Selen.

– *Aa evet… O benim işaretim.*

– *Öyle mi?*

– *Evet, ben kehanetin taşıyıcısıyım.*

– *Vay, heyecanlı… Ne kehanetiymiş bu?*

İlker birden dilini tuttu. Daha yeni tanıştığı birine neler anlatıyordu! Sonra gülümseyip:

– *Dokununca insanları taş yapan, Ay'ı eteğinde oynatan Selen büyüsünün kehaneti… Onun bekçisiyim işte.*

– *Çok hoşsun…*

Daha laf yatağını bulmamışken külbastılar geldi. Selen hiç de kibar yemiyordu, canı çektiği gibi götürüyordu etleri… İlker Selen'den gittikçe hoşlanıyordu, sonra eline baktı. Selen'in yüzüğü vardı, evli olmalıydı. Bu biraz tedirgin etti.

– *Evli misin?*

– *Bir evim var, evet.*

– *Yani biriyle evlisin değil mi?*

– *Bu seni rahatsız mı ediyor?*

– *Hayır! Yüzüğü görünce…*

– *Bu da benim nişanım…*

– *Evlilik nişanın mı?*

– *Hayır! Kölelik nişanım…*

Sonra gülmeye başladı… İlker de gülmeye başladı, kendilerini tutamaz olmuşlardı… Sürekli gülüyorlardı. Yan masadakilerin ters bakışlarından rahatsız oluyorlardı ama bir türlü kendilerini tutamıyorlardı. O sırada televizyonun sesini açtılar. Soluk yüzlü bir kadın at yarışının sonuçlarını açıklıyordu. İlker birden ciddileşti. Sunucu ganyanı kazanan atların tek tek adlarını ve numaralarını söyledi; 7-2-9-1-17-3

İlker koltuğuna yaslandı, ağzını sildi, suyu içti. Onun bu halini izleyen Selen kaygılanmıştı. Bu dönüşüm şaşırtıcıydı.

– *İyisin değil mi?*

– *Evet.*

– *Bir an burada yokmuşsun gibi oldu ve o kadar kahkahanın ardından nasıl bu kadar ciddi olabildin?*

– *Kusura bakma, isteyerek olmadı. At yarışı sonuçlarını dinliyordum…*

– *Peki, ne oldu? At kaçtı, yakalayamadın mı?*

– *Yoo, ganyanı tutturdum.*

– *Aa niye sevinmiyorsun? Allah allah… Ne kadar kazandın ki?*

– *Bilmem…*

Huzur arayan dalga

Soluk aldıkça nemli bir soğuk dudaklarına yapışıyor, sonra ağzını burnunu iğneleyerek boğazına süzülüyordu. Nisan'ın sonunda bu beklenen bir şey değildi; hele kıyıda, üstünde bir tişörtle bunalan İlker için beklenmedik bir şeydi. Üzerine fazla bir şey almamıştı; arabasına atladığı gibi dağın yolunu tutmuş, paraşüt atlama yerine geldiğinde sisten ne yapacağını şaşırmıştı. Arabayı park ettikten sonra kayalar arasından yürüyüp denizi yukardan görmeyi arzuluyordu. Kayaların arasında tek tük ardıç ağaçları veya kökleri vardı. Zor bela tırmandı ama bir şey göremiyordu. Bir süre öylece oturup dinlendi. Rüzgâr çıksın diye dua ediyordu; rüzgâr çıksa sis dağılacak, Ölüdeniz'i yukarıdan görebilecekti.

Ganyanı kazandıktan sonra bir katamaran almış, onu evi yapmaya karar vermişti. Böylece kehanet için rahatsız edilmeden çalışabilir, onunla başka ülkelere ulaşabilir, kehanetin haberini her yere yayabilirdi. Sözleşme gereği Fethiye'de teslim alacaktı tekneyi. Kendisi daha önce gelmiş, Fethiye'de bir otele yerleşmişti. Artık para sorunu yoktu, çalışması gerekmiyordu. Canı çektiği şeyi alıyor, canı çektiği şekilde yaşıyordu. Kullandığı araba da dört çekerli bir Japon arabasıydı. Bunu hayal bile etmemişti ama yaşıyordu. Hayallerine sığmayan hayatına sığıvermişti ve bunları yadırgamıyordu.

Paradan yana bir sorunu yoktu ama henüz zihni durulmamıştı. Kehanetin taşıyıcısı olduğunu çoktan kabul etmişti. Artık

kendiyle yüzleşmiş, ömrünün geri kalanını bu işe adamayı seçmişti. Kehanet taşının ölçüsünü de anlamıştı. Ne yapıp yapamayacağının, ne isteyip isteyemeyeceğinin farkındaydı. Ancak üstüne yıkılan görevi tam olarak kavrayamamıştı. Ne yapması gerekiyordu? Nasıl yapması gerekiyordu? Bu pek açık değildi. Zihnindeki ezberlere göre iki dünyanın kaderi onun omuzlarına yıkılmıştı. Ancak Kör İmam'ın zihnine aktardığı ezber eksikti, yarım kalmıştı. O tamamlanmadan ne yapabilirdi ki?

Nasıl sisin içinde bir şey göremiyorsa kehanet için de bir şey göremiyor, sezdikleriyle yetiniyordu. Nasıl sis içinde yönünü bulmakta güçlük çekiyorsa kehanet içinde yönünü bulmakta zorlanıyordu. Bir rüzgâr çıkıp sisi dağıtabilirdi ama zihninin içindeki sisin dağılması için rüzgâr yeter miydi? Ne yapmalıydı?

Yaşadıklarını baştan sonra bir bir düşündü; İsveç'teki denize dalışından ganyanı kazandığı güne kadar olan her şeyi tekrar tekrar düşündü. Elinde olan ne vardı? Deniz insanlarının konuşmalarından bir kayıt, Nak'ın ezberi, Kör İmam'ın ezberi ve elbette kehanet taşı. Önce ses kaydını çözecekti. Bu çözümü Bo Ralph başta olmak üzere sözü geçen bilim adamlarına gönderecekti. Böylece deniz insanlarının varlığını kanıtlayacaktı. Ama bu neyi değiştirirdi? *"En azından onların varlığını kabul ederler ve belki bu nedenle daha iyi dinlerler."* dedi kendi kendine. Kendini ikna etmeden kimi ikna edebilirdi ki? *"Belki kayıtlarda ezberde olmayan şeyler vardır, işimi kolaylaştırır..."*

İlker kendi kendine konuştukça sırtına hafifçe rüzgâr vurmaya başladı. Sis havalanır gibi oldu, İlker'in yüzü gülümsedi. *"Azcık kehanetle ilgilensem her şey yoluna giriyor."* diye geçirdi içinden. Sonra etrafına baktı ve bir nara attı; *"Ey Nak!"* Nara atarken ne söyleyeceğini düşünmemişti, birden diline

vurmuştu Nak… Ama buna şaşırmadı, çünkü katamarana *"Ey Nak!"* ismini vermişti ve şirkete bildirmişti. Belki sis dağılsa körfezde onun süzülüşünü görebilirdi. Saatine baktı, *"Evet, bu saatte gelmiş olmalı."* dedi kendi kendine. Artık teknede yaşayacaktı; evi de, yurdu da orası olacaktı. Dört kamaralı katamaranın içinde her türlü teknolojik araç bulunacaktı. Tam donanımlı bir ada olacaktı. Her yerle iletişim kurabilecekti. Şimdiden heyecanlanıyordu, kehanete sahip çıkacaktı, yazgısına sahip çıkacaktı. *"Enki'nin Ziusudra'ya verdiği plan gibi bir plan verseydi bana da Galza, ona göre yaptırırdım gemimi ama bu da yeter…"* dedi kendi kendine. *"Yetinmeyi bilmeliyim... Yoksa Ziusudra mı koysaydım teknenin adını?"* İkirciklendi İlker ama Nak'la başlamıştı her şey ve onun yüzünü hiç unutamıyordu.

Sonra yanından hiç ayırmadığı kehanet taşını çıkardı cebinden; iki yanından özenle tuttu ve öptü. Kehanet taşının içinde mavi ışık belirdi her zamanki gibi, İlker gözlerini kapadı ve sislerin açılmasını diledi. Gözünü açtığında sisler havalanmıştı, mavi sular parıldıyordu Ölüdeniz'den. Kıyılar dantel gibi işlenmişti sanki İlker büyülendi… Bir süre manzaraya bakakaldı. Manzaranın içinden beyaz yelkeniyle bir tekne ilerliyordu, İlker birden irkildi. Dikkatini tekneye verdi ve bir anda teknede buldu kendini; kaptanının yüzüne yaklaştı, tıpkı polislere yaklaştığı gibi… Top sakallı, kara kuru bir adamdı. Saçları dökülmüştü ama henüz ellisine varmamış olmalıydı. Ruhu dingindi, birinin kendini izlediğini zannedip irkildi kaptan. İlker kaptanı rahatsız etmeyecek bir tonla kulağına yaklaşıp fısıldayıverdi; *"Ey Nak'ın kaptanı, Ziusudra gibi geleceği çiziyorsun rotanla, rotana sahip çık!"* Kaptan sıçrayıverdi birden… Dümeni bıraktı, sağa sola baktı, dalgalar teknenin rotasını bozdu. O an İlker kendine döndü; uzakta teknenin rotasında kıpırdadığını gördü, gülümsedi.

Ayağa kalktı, etrafına baktı, kimse yoktu. Bağırmaya başladı:

"Ey Nak! Seçilmişlerin seçilmişi! Ben seçilmiş kişi, bana teslim ettiğin yazgıyı seçtim, seni seçtim… Artık rahat huzura gidebilirsin… Bilesin, ismin deniz üstünde de parıldayacak… Rahat ol!"

İlker sözünü bitirince arabasına doğru yöneldi. İçi hafiflemişti, içi gönenmişti. Artık her şey yoluna girmişti… Yürürken bile uçar gibi gidiyordu; el yordamıyla çıktığı tepeden sekerek indi. Arabasına atlayıp limanın yolunu tuttu.

Limana yaklaştığında heyecanı arttı. Otoparka arabasını bırakıp nasıl marinaya girdi, nasıl katamaranın bağlandığı iskeleyi buldu, bilmiyordu. Birden yanağında *"Ey Nak"* yazan katamaran çıkıverdi. Sütbeyazdı, sakız gibiydi, narindi. Sevincini gizlemeye çalıştı, tonosları bağlayan delikanlının yanına geldi. *"Ben de bağlayayım?"* dedi. *"Olur!"* deyip omuz silkti delikanlı ama kaptan uyarıda bulundu; *"Tonosları sağlam bağlamalı Uğur!"* Delikanlı homurdanarak tonosu alıp sıkıca bağladı. İlker heyecanını yenmesi gerektiğini anladı, geri çekildi.

Kaptan tekneyi tekrar tekrar kontrol ettikten sonra pasarellayı kıyıya uzatıp tekneden indi. İlker'in karşısına geçip; *"İlker bey sizsiniz, değil mi?"* dedi. *"Daha önce tanışmış mıydık? Sanki bir yerde gördüm ben sizi."* İlker elini uzattı; *"Merhaba kaptan, ben İlker… Ben de size aynı soruyu soracaktım, ben sizi tanıyor olabilir miyim?"* Kaptanın kafası karışmıştı ama İlker'in kafası karışmamıştı. Daha birkaç saat önce yüzüne yakından bakıp incelemişti. Ama sadece bir bakımlık tanıklık değildi bu, birine benzetiyor olabilir miydi? Daha uzun zaman öncesinden bir tanışma var gibiydi… Sanki kaptanla uzun süre öncesinden beri beraber yaşamıştı.

Kaptan elinde bir yığın evrakla İlker'i büroya davet etti. Tahta iskeleden çamların altında bulunan büroya doğru gidiyorlar-

dı. Kaptan arkadan birine benziyordu ama kime? Evraklar, konuşmalar, imzalar derken bütün bürokrasi bitti. Kaptan ayağı kalktı ve elini uzattı; *"Hayırlı olsun İlker bey… Kaptanlık belgeniz var mı?"* İlker bu soruyu beklemiyordu; *"Hayır! Olması mı gerekir?"*

– *Eğer tekneyi kullanacaksanız şüpheniz olmasın, limandan çıkış yapamazsınız.*

– *Sürekli limanda kalırsam sorun olur mu?*

– *Ona kimse karışmaz ama tekne sürekli burada kalırsa midyeler karinayı yer.*

– *Karina?*

– *Yani teknenin altını bozarlar, demek istedim. Hem tekneniz var, neden limanda kalasınız?*

– *Ama benim kaptanlık belgem yok.*

– *Bir kaptana ihtiyacınız var?*

– *Siz olun!*

– *Ne kadar süreli bir iş olduğuna bağlı, kısa dönemler için şirketten ayrılmayı düşünmem.*

– *Yaşadığım sürece…*

Sonra İlker kaptanın gözlerine baktı, zihnine sızdı. Küçük gözlerini kaçırdı kaptan ama olan olmuştu, zihnine fısıldamıştı İlker ve kehanet taşı ona yardımcı olmuştu, demek ki kehanet taşı onu istiyordu. Kaptan sanki içinden bir ses duydu, tereddüt etmeden elini uzattı.

– *Kabul ediyorum.* dedi. Üstelik genelde yaptığı gibi pazarlık yapmadan, ücret konuşmadan kabul etmişti.

– *Hoş geldin Kaptan… adın neydi?*

– *Ziusudra… Ne? Ne diyorum ben! Bağışlayın, dilim dolandı. Adım Tolga.*

– *Tolga Kaptan. Tolga Kaptan. Söylenişi güzel ama… Nerelisiniz?*

– *Artvinli.*

– *Ne? Artvinli kaptan olacağı hiç aklıma gelmezdi. Artvin'den iyi öğretmen çıkar ama kaptan, bilemedim şimdi.*

– *Evet, öğretmenimiz boldur.*

– *Benim de bir hocam vardı, sanki sen onu çağrıştırıyorsun bana…*

– *Öyle mi?*

– *Evet, var mı üniversitede hoca tanıdığın?*

– *Amcam var.*

– *Oy…*

İlker birden sustu. Tekrar geçmişi anımsamak istemiyordu. Söyleşiyi kesip tekneye yerleşmeye karar verdi. Kaptan'la birlikte arabadan eşyaları alıp tekneye yöneldiler, eşyalarını yerleştirdi.

Her şey istediği gibiydi; dört kabin de muhteşemdi, istediği gibi döşenmişti. Duş ve tuvaletleri vardı. Döşemeler mavi ağırlıklıydı, bunu özellikle istemişti. Teknenin bu hali hayal ettiğinden bile hoştu, İlker'in içinde çiçekler açmaya başladı. İnceleyip baktıkça daha da hoşlanıyordu tekneden. Kaptan'a bilmediklerini sordu. Daha önce teknede hiç uyumamıştı, zorluk olup olmayacağını merak ediyordu. *"Katamaran sallamaz İlker Bey… Harika uyursunuz."* Duymak istediği buydu.

Kendi için hazırlanmasını istediği kamaranın kapısını açtı, muhteşem görünüyordu; mavi, turkuaz, lacivert ve beyazın uyumu İlker'in gözünü alıyordu. Duvarda gizlenmiş bir kasa istemişti. Kasa bir tabloyla gizlenmiş olmalıydı. Kocaman bir nazar boncuğu olan bir tablo istemişti, tablo özenle yapılmış bir tabloydu. Arkasında kasa olduğunu biliyordu, Kaptan'dan ayrıldıktan sonra inceleyecek ve oraya kehanet taşını yerleştirecekti. *"Yerin hazır lacivert kristal…"* dedi içinden. *"Nazar boncukları atalarını bilse ne hissederlerdi?"* Kaptan dışarıya çıkınca İlker yatağa kendini atıverdi. Çok rahattı.

Artık yeni evi burasıydı, yeni Nuh'un gemisi *"Ey Nak"*tı. Sonra kalkıp kamaranın kapısını içten kilitledi. Özenle cebinden kehanet taşını çıkardı. Öptü ve önünde saygıyla eğildi. Tabloyu kaldırıp daha önce kendisine şifresi mesajla gönderilen kasayı açtı. İçine kadife kılıfıyla birlikte taşı koydu. Sonra şifresini değiştirdi kasanın ve özenle kapattı. En önemli görevini yerine getirmişti, rahatladı.

Bir süre dinlendikten sonra güverteye çıktı. Kaptan teknenin direğindeki bayrak ipiyle uğraşıyordu. Kaptan'la buradaki yaşamın koşullarını görüştü. Yemek sorununu nasıl çözeceğini sordu. Kaptan bunun sorun olmayacağını, kendisinin yalnız yaşadığını ve yemekleri yapabileceğini söyledi. Yiyecekler üzerine, alış veriş üzerine konuşmalar yaptılar bütün gün Akşam olmadan gerekli her şeyi konuşup planladılar. Bu oldukça yorucu oldu. Kaptan da teknede kalacaktı. Konuşmalar, planlar İlker'i yordu. Kaptan'a güvendiğini, sorunları çözeceğinden emin olduğunu, kendisinin birkaç gün çalışacağını, yemekleri hazır ettikten sonra özgür olduğunu bildirdi. Telefon numarasını kaydetti ve kamarasına gitti. Uzanır uzanmaz uykuya daldı.

Teknedeki ikinci gününde çalışmaya koyuldu. Uzun süre Sümer mitolojisi çalıştı; Sümer tanrılarını inceledi bir bir… Ne-

redeyse babası kadar tanıdıktı hepsi, gülümseyerek bakıyordu kabartmalara… Özellikle Enki ve Marduk'tan söz edilen yerlerde kendinden geçiyordu. İnternetteki bazı metinlerde hatalar olmalıydı, kendi ezberiyle çelişiyordu bazı yerler… Neden bunları daha önce okumamıştı; *"Neden?"* diye soruyor ama kendini suçlamıyordu. Belli ki her şeyin bir zamanı vardı. Bunu daha iyi anlıyordu. Okudukça içi rahatladı, kendine geldi. Ezberinde olan biten her ne varsa pekişti, kendine güveninin arttığını hissediyordu.

Yemek yemek dışında dışarı çıkması gerekmiyordu. Bolca düşünecek, çalışacak vakti vardı. Üstelik bütün teknik araçlara sahipti. Önce telefonundaki ses kaydını çözümlemeye girişti. Eğer Nak ve diğerlerinin seslerini ayırt edebilirse bu büyük bir olanak olacaktı. Tekneye istediği teknik araçlar, bilgisayar ve diğerleri en yeni teknoloji ürünleriydi. İşini kolaylaştırıyordu. Kısa zamanda arka plan seslerini temizleyip konuşmayı apaçık hale getirdi. Onu, bütün inceleyenler için kolay anlaşılır hale getirmeye çalışıyordu. Böylece inceleyenlerin kafasında soru işareti kalmayacaktı.

Bu kayıt onun için anahtardı, bir çok kapı onunla açılacaktı. Anlatılanları tekrar tekrar dinledi; ses kaydının 26 dakikası oldukça açık konuşmalardan oluşuyordu ve o zaman anlamadığı bu dili sanki annesini dinler gibi anlıyordu. Hepsini defterine yazdı… Dilin gramerini bile çıkarabilirdi. *"Şimdi ne diyeceksin bakalım Bo Ralph bu işe? Ve sen Frija, şimdi senin tehditlerin işe yaramaz. Şimdi nasıl engel olabileceksin bakalım bana… Bir bir açıklayacağım. Bilim neymiş anlayacaksın…"*

Bu öfkeli halinden hoşlanmıyordu ama kendine de engel olmak istemiyordu artık. Böyleydi, böyle olmaktan suçluluk duymayacaktı. Bu çözümlemeyi iyice anlamak için katamarandan çıkıp biraz dolaşmak istedi. Dışarı çıktığında hava ka-

rarmıştı. Kaç gün içerde kaldığını bilmiyordu. Etrafına baktı; uzakta insanlar geziniyordu, tam teknenin önünden genç bir kadın geçti. Yürüyüşü İlker'i etkiledi. İçinde erillik kıpırdamaya başladı. Bir an kendine gelip çevresine baktı, kadına baktığını gören olmuş mu diye içlendi. Sonra kaptanın tarif ettiği gibi paserellayı kaldırıp halata bağladı. Birinin içeri girmesinden ürküyordu ama kaptan, kendisin de limanda yaşadığını, kimsenin tekneye girmeyeceğini dile getirmişti. Biraz olsun içi ferahlamıştı bu konuşmadan ama içeriye birinin girip kasaya ulaşması korkusunu yenemiyordu bir türlü…

Bir kez daha Ey Nak'a bakıp yürümeye başladı. Kaldığı otel dışında burada tanıdığı bir yer yoktu. Sahil boyunca yürüyebilecek geniş bir alan görünüyordu. Sağa sola baka baka dolaşmaya başladı. Dikkatini elektrikli motorla gezen kadınlar çekti; ne kadar çoktular! Tam onlardan birinin arkasından bakıyordu ki telefonu çaldı.

– *İlker*

– *Selen?*

– *Evet benim… Yanına gelebilir miyim?*

– *Benim yanıma mı?*

– *Evet… Neredesin?*

– *Fethiye'deyim. Fakat…*

– *Sabah orada olurum. Beni karşılar mısın?*

– *Elbette. Ama…*

– *Sağ ol, geleceğim saati bildiririm. Görüşürüz.*

İlker bir şeyler daha söyleyecekti ne var ki Selen telefonu kapatmıştı. Kadınları hiçbir zaman anlamamıştı ama bu iyice

anlaşılmaz bir şeydi. Dönüp denize baktı; ışıklar dalgalarda bir ayrılıyor, bir birbirine kavuşuyordu. Denizi izleyerek biraz kafasını dağıtmak istedi. Şimdi ne olmuştu? Selen evliydi. Onunla sadece yemek yemişlerdi. Niye geliyordu ki? Acaba ziyarete mi geliyordu, kalıcı olarak mı gelecekti? Bir yandan içi ısınmıştı sesini duyunca, bir yandan ürkmüştü. Bir aile kavgasının ortasında bulunmak istemezdi, hele kehanetle uğraşırken. Hiçbir açıklama yapmamıştı. Uygun olup olmadığını bile sormamıştı. Öte yandan kendisi de itiraz etmemişti, olanı biteni kabul etmişti. *"Bakalım gelen sadece Selen mi? Bela da gelecek mi peşinden?"*

Kıyıya yakın bir yerde, kırmızı koltukları olan bir kafe vardı; insanlar oturmuş, bira içiyorlardı. İlker'in da canı çekti, susamıştı, kafası karışmıştı. İnsanların bu rahatlığı İlker'e Gamla Stan'ı çağrıştırdı. Bundan hoşlandı. Aklına Irja geldi. Onunla geçirdiği zamanları özledi birden ama artık Selen vardı. Onun dişiliği de içini titretiyordu baktıkça gözlerine… Üstelik Selen geliyordu, gelsin istedi. Her olasılığı kabullenecek gibiydi, *"Selen gelsin!"* diye mırıldandı. *"Gelsin!"*

Ne var ki henüz çalışmalarını bitirmemişti. Selen geldiğinde bu çalışmalara odaklanamayabilirdi. Birayı içince bedeni de, ruhu da gevşedi. Selenle ilgili tedirginlikleri de silinip gitti. Hatta içine onunla olma olasılığının ateşi bile düşmüştü. Birkaç bardaktan sonra uykusu da gelip yakasına yapıştı. Kalkıp katamarana döndü. Merdivenden aşağı inince lambanın düğmesine bastı. Masmavi bir dünya açıldı sanki önüne, denizler açıldı, gökyüzü açıldı… İçi ferahladı. Yatağın yanında bir küçük masa vardı, çalışmalarını orada yapıyordu. Duvardaki resme baktı; kehanet taşını sakladığı kasayı gizleyen resim bir milim bile oynamamıştı, içi rahatladı. Yatağına uzandı, ışığı söndürüp düşünmeye başladı. Acaba kehaneti nasıl çözmeliydi? Kör İmam'ın ezberindeki eksiği nasıl gidermeliydi?

Düşünceler düşünceleri kovaladı, biranın gevşettiği bedeni rahatladı, uykuya daldı. Düşünde bir kartal gibi meşenin dalında tünüyordu. Oradan aşağıya bakıyor, gelen geçeni izliyordu. Uzaktan bir noktanın büyümeye başladığını gördü; bir kuzgun yaklaşıyordu. Kuzgunla beraber yer gök kararıyor, kararıp dönüyordu. Donup kalmıştı, kuzgunla birlikte kör bir kuyu gelip kendini yuttu… Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey hissetmiyordu. Kendi olduğunun bile ayrımında değildi; dağınıktı, toparlanamıyordu. Bağırmak istiyordu ama bağıramıyordu, kıpırdamak istiyordu kıpırdayamıyordu. Nefes alamıyordu, neredeyse boğuluyordu ki bir ışık belirdi; mavi bir ışık, bir el gibi gelip yüzüne dokundu. İlker o an sıçradı. Etrafına bakındı, kamarasındaydı. Derin bir nefes alıp ışıkları yaktı. Soluğu rahatladı, kendine geldi. Sırılsıklam terlemişti, hemen üstünü değiştirdi. Rüyasına bir anlam verememişti, bu nasıl bir kâbustu? Daha önce böyle bir düş görmemişti.

Elini yüzünü yıkayıp masanın başına oturdu. Masanın bitişik olduğu döşemeye kitaplık yaptırmıştı. İçinde sadece aldığı birkaç kitap vardı. Onlara eli gidecekti, canı çekmedi. *"Bu kitaplığı doldurmalıyım."* dedi. Kendini kötü hissettiğinde şiir okurdu ama bir tane bile şiir kitabı yoktu. Etrafına bakındı, ne yapıp yapmayacağına karar veremiyordu. Kâbus çok yormuştu ruhunu, defterini çıkardı. Kör İmam'ın ezberini yeniden yazdı… Üzerinde düşünmeye başladı. Özellikle kuzgunlarla ilgili bölüm dikkatini çekti:

İki dünyanın seçilmişi, dinle! Nasıl Ziusudra lacivert kristali öptüyse sen de öp! Yüreğinin izi kalsın da başkası göremesin içindeki yaşam ışığını… Onu iyi koru, iyi sakla! Bulamazsın Kuzguncuların soluğu… Kuzguncular yazgılarını aştılar, yedi yıldız kuşağından taşıp dünyana aktılar. Onlardan koru kendini… Kuzgunların olduğu yerde açma kadifesini lacivert

kristalin… Onların yazgısı senin yazgın değil, onlar varsa sen yoksun, bil!

"Kuzguncular…" diye mırıldandı. *"Kim bunlar? Deniz insanlarını bildim işte Nak! Kara insanlarını bildim işte ben!.. Gök insanlarını bildim işte Marduk!.. Peki, kuzguncular kim?"* Kuzguncuların yanında lacivert kristali açmamasının nedenini anlamıyordu. Kuzgunların gücü nereden geliyordu? İnternette kuzgunlar hakkında bilgi aradı; onların beyin yapılarının farklılığını anlatıyorlardı. Kimi bilgelik, kimi kötülüğün simgesi diyordu. İskandinav mitolojisinde Odin'in habercisi iki kuzgundan söz ediliyordu. *"Keşke İsveç'teyken sorsaydım bu kuzgun meselesini Frija'ya…"* dedi kendi kendine. Birden gözüne Edgar Allen Poe'nun *"Kuzgun"* şiiri ilişti…

Sarmal burç kilidi

Çağlayanın ne kadar yüksek olduğuna bakmak için uzanır uzanmaz sanki biri itiveriyor arkasından... Tutunmak için sağa sola el atıyor ama sudan başka bir şeye dokunamıyor, soluğuna soğuk su buharı işliyor... Bağıracak, bağıramıyor, sonra düştüğü anda sessizlik sarıyor her yerini... Alnına biri dokunuyor sanki Nak'ın eli... Gözünü açıyor, Selen... Gözleri ışıl ışıl, arkasından sarılıyor sıcacık. Selen gülerek kulağının altından öpünce birden gökyüzünde bir kartala dönüyor. Bakıyor kolları kanat, ayakları pençe; burnu çelikten bir gaga... Bulutların üstüne çıkıyor; bulutların üstünde kara bir gölge... Yaklaştıkça Ay görünüyor ama Ay kocaman, neredeyse gökyüzünü kaplıyor. Ay yaralı sanki; Ay'ın ciğerleri kanıyor... Nefes aldıkça Ay, ciğeri kasılıp duruyor. Bir ses duyuyor; başını çevirince kapkara bir gök gemisi; penceresinden kara gözlü biri İlker'e bakıyor. Göz göze gelince içine ateş akmaya başlıyor, gözlerini alamıyor, gözlerini kaçıramıyor... Canı kaçıyor, canı çekiliyor... Kanatları kola dönüyor, pençeleri ayağa... Elini gözlerine siper etmek için kaldırıyor ama kıpırdatamıyor. Bağırmak istiyor, bağıramıyor. Sanki elini biri tutuyor, kıvrandıkça kıvranıyor... Buluttan bir el uzanıp alnına dokunuyor; dokunur dokunmaz nefesi dönüyor, her şey yerli yerine geliyor.

Selen, kıvranıp duran İlker'e dokunup dokunmamakta kararsız öylece durdu. İlker kâbus görüyordu belli ki; kâbustan uyandırmak doğru muydu? Yoksa kendi kendine uyanmasını beklemek mi daha iyi olacaktı, bilemedi. Bir süre izledi. Sonra

İlker'in soluk alışları düzeldi, sonra usulca gözünü açtı. Selen kapıdan sızan ışığı arkasına almış ayakta durmaktaydı. Üzerinde askılı bir tişört vardı ve ışık tenini aydınlatıyor, teninin küçük kabartılarını, küçük tüyleri ortaya seriyordu. İlker gözlerini ovuşturup bir daha baktı. Durumu anlamakta zorluk çekiyordu, kâbustan yorulmuştu, halsizdi. Doğrulup bir daha baktı, Selen'i zor bela tanıyabildi.

– *Selen…*

– *Nihayet uyandın İlker! Kâbus görüyordun, uyandırmak istemedim. Kâbusun devamı olarak görülmektense susmayı yeğledim.*

– *Hani haber verecektin bana gelişini.*

– *Öyle ansızın oldu, umarım rahatsız olmadın. Kaptan yardımcı oldu tekneyi bulmama…*

İlker bir şey söylemeden elini yüzünü ovuşturdu, kendine gelmek için yanında hazır duran suyu kafasına dikti.

– *Kamara çok güzelmiş… Şu renklerin uyumuna bak, harika! Bayılırım bunlara ben. Çarşafların, yastığın… Şortun bile…*

İlker yatakta olduğunu unutmuştu toparlanıp şilteyi üstüne attı. Selen güldü.

– *Utandın mı?*

– *Yok… Yani şey…*

İlker cümleyi toparlayamıyordu; gördüğü kâbus onu çok yormuştu. Uyandığında Selen'i karşısında görmeyi beklemiyordu, sanki bütün açıkları ortaya serilmişti.

– *Utanılacak bir şey yok… İlk kez bir erkeği şortla görmüyorum, hatta şortsuz da görsem şaşırmazdım. Bu nasıl*

hoş geldin bakışı? İnsanları böyle mi karşılıyorsun?

İlker hemen kalktı, tokalaşmak için elini uzaktı ama Selen hemen boynuna sarıldı. Düşteki gibi sıcacıktı, İlker'in içi ısındı. Bu kadının bakışı da sıcaktı, dokunuşu da sıcaktı, ne söylese sıcak geliyordu… İçinde yılkılar koşmaya başlamıştı, içinde nehirler coşmuş, Selen'i sardıkça daha coşkulanmıştı ama Kaptan'ın sesini duyunca sarılma sona erdi.

– *Kahvaltı hazır!*

Kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıktılar. İlker Selen'in gelişinden çok hoşlanmıştı ama anlamadığı şeyler vardı. İki büyük valizle gelmişti; bu, kalıcılığının işaretiydi. Parmağında yüzük de yoktu. Bu ne anlama geliyordu, boşanmış mıydı? Selen bu düşüncelerin ayrımında olmalıydı ki birden iki elini tutup İlker'in karşısına geçti.

– *Bu ani oldu biliyorum. Sana ayrıntılarıyla anlatamadım. Olan bitenlerin seninle ilgisi var. Ben uzun süredir rüyalarımda seni görüyordum. Seni, Eskişehir garında beni kurtardığından çok çok önceden tanıyordum. Yüzünü ilk gördüğümde hiç şaşırmadım. Bunun nedenini bilmiyorum. Ben yazgıya inanmam ama seninle karşılaşacağıma da emindim. Bunu açıklayamam. Zaten evliliğim yürümüyordu, ben de artık karar vermeliydim, yazgımı seçtim.*

– *Yazgını seçtin öyle mi?*

– *Evet… Beni reddetmeyeceğinden de eminim ama nasıl oluyor da bu kadar emin oluyorum, onu da bilemiyorum. İşimi de terk ettim, eşimi de… Sen garda dokunduğunda kendimden emin oldum. Evli misin, değil misin bilmiyorum. Sevgilin var yok, umurumda değil… Ben senin çevrende olmalıyım. Nasıl olur, bilmiyorum.*

– *Bunca bilinmezlerle dolu bir yazgıyı nasıl böyle kolayca seçtin?* dedi İlker.

Bir yandan derin bir saygı uyanıyordu içinde; yaşadığı onca şeye karşın yazgım diye bir türlü sarılamamıştı kehanet taşıyıcılığına kendisi… Ama Selen birkaç ayda terk etmişti geçmişini… *"Acaba ganyan parasıyla bu kararın bir ilgisi var mı?"* diye geçirdi içinden.

– *Senin zenginliğinin bunda etkili olduğunu düşünüyorsan kısmen haklısın. Ama ben senin yanında çalışmak istiyorum. Maaşımı ödeyebilecek durumdasın.*

– *Sence nasıl bir iş olabilir bu?*

– *Çince okur-yazarım. Bir işe yaramaz diyorsan, çok tanıdığım vardır televizyon ve gazetelerde. Halkla ilişkilerini yürütürüm. Bunlar önemsizse tekneyi yıkar temizlerim, yemek yaparım, üstünü örterim… Dikkat ettim, üstü açık yatıyorsun. Sonra da başladı gülmeye… İlker de katıldı, el ele tutuşup başladılar yürümeye…*

Aslında bu neşesi bile yeterdi İlker'e… Ona kehanet taşı da güvenmişti, iyi gelecekti kendisine… Selen kendini açıklamıştı, şimdi sıranın kendine geldiğini düşündü. Yol boyu kehanet taşıyla ilgili olan biteni anlattı Selen'e. Selen dinledikçe şaşırıyor, arada ayrıntıları öğrenmek için sorular soruyordu. En sonunda kehanet taşının kendisiyle ilgili yanını duyunca İlker'in boğazına sarıldı.

Birkaç hafta katamaranla açılıp denize dolaştılar, yelken açtılar, rüzgâra karıştılar. Birlikte uyuyup birlikte uyandılar; solukları, tenleri, sesleri alıştı. Ara sıra şiir okuyordu İlker, Selen şarkı söylüyordu. Bir gün Kaptan da bir şiir okudu. İlker bunu beklemiyordu. Erol Hoca'nın dilinden düşürmediği *"Cüneyd"* şiirini okumuştu Asaf Halet Çelebi'nin… Şiirden sonra Kap-

tan'a yüreği ısındı, kendinden bildi. Sessiz ama güvenilir bir adamdı; ara sıra yanaklarındaki sakalları yolması dışında rahatsız eden bir yanı yoktu.

Selen geldikten sonra İlker kâbus görmez olmuştu. Kehanet taşını da hiç çıkarmamıştı, defterlerini karıştırmamıştı. Kehanetle ilgili hiçbir şey aklına gelmiyordu. Bir gün Rodos'a yakın seyrederken bir karartı gördü. Denizde kuşlara rastlamak olasıydı ama bu bir deniz kuşu değildi; kapkaraydı. İçine bir kuşku düştü. *"Yoksa kuzgun mu?"* diye geçirdi içinden. Keyfi kaçtı. Kuzgun sanki özellikle keyfini kaçırmak için mavi göğü çize çize, mavi denize kara lekeler döke döke gelip yelken direğinin başına kondu. O an İlker'in ağzına çürümüş yumurta kokusu geldi; sinirleri gerildi. Bağırıp çağırmaya, kuzgunu oradan uzaklaştırmak için eline geçirdiği ne varsa fırlatmaya başladı. Kuzgun İlker'e bakıyor ama kılını bile kıpırdatmıyordu. İlker daha çok öfkelendi. Onun bu umarsız gücü yüreğini eziyordu, sinirlerini geriyordu. İçtiği kadehi, tabağı, çatalı bıçağı fırlattı… Fırlattıkları yelkene çarpıyor, sonra katamaranın üstüne düşüyordu. Kaptan şaşkındı; ne yapacağını bilemiyordu. İlker zaten başka bir dille konuşuyordu, ne konuştuğunu anlamıyordu. Selen kamaradan telaşla güverteye çıktı… Selen'in güverteye çıkışıyla birlikte kuzgun havalandı, geldiği yöne doğru uçtu gitti. İlker'in göğsü inip inip kalkıyor, öfkesini yatıştıramıyordu. Kuzgunun peşinden söylenip durdu. Ama ne söylediğini ne kaptan anlıyordu ne Selen… Selen gelip İlker'e arkasından sarıldı. İlker soluklandı, soluklandı, yatıştı.

Hiçbir şey söylemeden kamarasına yöneldi, içerden kapıyı kilitlediği duyuldu. Selen bu işe bir anlam verememişti. Kaptan'a baktı, o da bir anlam verememişti, sadece şaşkınlığını ifade etti sonra dümene geçti. Selen İlker hakkında öğrendiklerini tekrar tekrar düşündü. Kehanet elçiliği bir sanrı bile

olsa taşınması güç olsa gerekti. Ama bir kuş için bu çılgınlık anlaşılır gibi değildi. Üstelik ne konuştuğunu bile anlayamamıştı. Bir dil kullanıp kullanmadığını da bilmiyordu. *"Acaba akıl sağlığını mı kaybediyor?"* diye kuşkulanmaya başladı. Her şey çok güzeldi, her şey yerindeydi. Ne kendisiyle ne kaptanla bir sorun yaşamamıştı. Katamaranda da bir sorun yoktu, denizde de... Selen hayatında bu kadar güzel günü peş peşe yaşamamıştı. İlker de gayet sevinçli görünüyordu. Bu öfke nereden gelmişti?

İlker kamaraya girer girmez yatağa atladı, kafasını yastığının altına soktu. Öfkesi daha dinmemişti, sanki kuzgun onu bakışlarıyla ezmişti. Teni acıyordu, yüreği acıyordu. Eline geçirse kafasını koparıp ayağının altında ezecekti; kanatlarını bir bir yolacaktı, ciğerini çıkaracaktı... Eline geçmemiş olmasına dayanamıyordu. Aklına Selen geldi; ona da ayıp etmişti. Kaptanın karşısında küçük düşmüştü. Bu kuzgun neden gelmişti? Birden kehanet taşı aklına geldi. Doğrulup derin bir nefes aldı, kasadan özenle çıkarıp ellerinin arasında tuttu bir süre... Sonra öptü ve içinden mırıldanmaya başladı. *"Kuzgunun lanetinden kurtar beni... Yolumu aydınlat Galza... Ben senin bekçinim; bana güç ver, sırrını ver... Bu kuzguncular da kimdir? Onlarla nasıl baş edeceğim? Söyle Galza..."*

Daha sözünü bitirmeden kehanet taşının içinde mavi bir ışık belirdi; yavaş yavaş parlamaya, İlker'in gözünü kamaştırmaya başladı. Sonra birden bir ok gibi İlker'in kaşlarının arasına yöneldi. İlker, ışık tenine değer değmez donup kaldı; tıpkı Nak'ın parmağının dokunduğu gibi içine sanki sel aktı, aktı, aktı... Birden kesildi, yavaş yavaş ışık söndü. İlker gözlerini açtı, kehanet taşını üç kez öpüp kadife örtüsünün içine koydu. Ardından kasaya yerleştirdi. Öfkesini yel almıştı sanki huzur içindeydi. Bir anda rüzgâr kesilmişti içinde, bir anda kuzgunun izi silinmişti.

Selen merdivenlere oturmuş İlker'in kamarasından çıkmasını bekliyordu. Yüreği bulanmış, kafası karışmıştı. Bu durumu anlamıyordu, aslında her şeyle baş eden biriydi. Ama bu durum bambaşka bir şeydi, bilmediği, anlamadığı karanlık bir kuyu… Bir an kamaranın altından mavi ışıkların sızdığını gördü. Bu, daha gizemli bir şeydi. Ne oluyordu? Kalkıp kapısını çalmak istedi İlker'in bir an ama sonra vazgeçti. Zamansız yardım daha tehlikeli olabilirdi. Kendi de böyle zamanlarda yalnız kalmayı isterdi. Biraz katamaranın güvertesine çıktı, Kaptan'a gereksiz birkaç soru sordu ama içi içini yiyordu. Cevapları bile dinlemeden tekrar merdivene gelip oturdu. İlker'in kamarası merdivenin tam karşısındaydı. Bir telefon sesi duydu, Kaptan'a baktı. Kaptan kendi telefonu olmadığını bildirdi, minderin üstünde İlker'in telefonu titriyordu. Alıp götürmek istedi ama sonra vazgeçti; bilinmeyen bir numara arıyordu, dayanamayıp açtı.

– *Alo…*

– *Şey, İlker Bey'i aramıştım, yanlış numara mı acaba?*

– *İlker Bey'in telefonu… Ben sekreteriyim, buyurun? Bu söz ağzından birden bire çıkmıştı ama bu yüzünü güldürdü.*

– *Efendim, tarihin en büyük ganyanını kazandığı için İlker Bey'le, eğer uygun görürse bir söyleşi yapmak istiyoruz. Ben Hergün Tv'den Yeliz…*

– *Kendisiyle görüşeyim, efendim. Siz mi geleceksiniz, İlker Bey mi stüdyonuza gelecek?*

– *Bizim programımız ilginç kişilerle onların yaşantısını içeren bir program. Eğer kabul ederse biz geleceğiz.*

– *İlker Bey şu an meşgul; uygun olduğunda kendisiyle görüşür, durumu iletirim… Bu numaradan mı dönmeliyim*

size, yoksa sonra siz mi ararsınız?

– *Bu numaradan dönüş yapabilirsiniz.*

– *Teşekkür ederim.*

– *Ben teşekkür ederim iyi günler…*

Telefonu kapattığında Selen'in içinden nehirler akmaya başladı. Bu harika bir haberdi. Bunu hemen İlker'e bildirmeliydi. Durduğu yerde zıplamaya başladı. Biraz önceki iç yıkımı, yerini güvene bırakmıştı. *"Bu harika bir haber!"* diye bağırmaya başladı. Kaptan merak etti.

– *Hayırdır, Selen Hanım?*

– *İlker'le Hergün Tv söyleşi yapacak, hem de burada! Dahası, canlı!*

– *Ooo meşhur olacak teknemiz desene! Harika habermiş!*

– *Kesinlikle…* dedi, ardından telefonu kaptığı gibi merdivenlerden indi. Önce biraz çekindi, kapının önünde bekledi. Ama sonra kapıya vurmaya karar verdi.

İlker güvertede olup bitenleri duymuştu, Selen'in inişini de görüyordu. Yetenekleri tekrar geri gelmişti. Selen kapıya vurmadan kapıyı açıverdi.

– *Müjde!*

İlker gülümsedi.

– *Dinliyorum sekreterim…*

Selen sözünü unutuverdi. Kafası karıştı. Sekreter konuşmasını duymuş olabilir miydi?

– *Sen bana sekreterim mi dedin!*

– *Değil misin?*

– *Aa evet, sekreterinim ve ilk işimi yaptım. Hergün TV seninle söyleşi yapmak istiyor, canlı yayınlanacak bir programda.*

– *Harika bir haber bu…*

İlker bu olayı biliyor olabilir miydi? Yoksa güverteyi mi dinliyordu? Bir dinleme aygıtı mı vardı? Güya şaşırmış gibi yanıtlamıştı ama bir kadın bir sözün söylenme biçiminden anlardı olanı biteni. İlker'de bir tuhaflık vardı. Hem de şu kuş kovalamasından daha tuhaf…

– *O zaman kente dönmeli, uygun bir imaj oluşturmalıyız.*

Sonra İlker'i incelemeye başladı.

– *Sakalın uzun, bu güzel… Pudrayla yüzün harika olacak, beyazlığını kapatırlar. Saçlarını bir şekle sokmalıyız. Senin ruhuna uygun giysiler olabilir; şöyle boydan boya bir yelek… Altına da… Harika görüneceksin…*

– *Sekreterim bilir işini.*

– *Kesinlikle bilirim. Bu dünyada elimden bir şey kurtulmadı bugüne kadar, sen de kurtulamazsın! Sanma ki kurtulurum, keneyim ben kene! Yapıştım mı bırakmam!*

İlker Selen'in bileğinden tutup kamaraya çekti.

– *Hadi kenecik…*

Televizyoncular programdan bir gün önce gelip uygun çekim yerini belirlemeye çalıştılar. Selen bütün işleri yürütüyor, İlker sadece olanı biteni izliyordu. Baba Dağı'nı görecek biçimde Ölü Deniz'e yakın bir yerde demir atmaya karar verdiler. Akşamüstü ışığına göre güvertede bir stüdyo oluşturdular.

Işıkçılar, kameramanlar, canlı yayın teknisyenleri harıl harıl çalışıyordu. Selen bütün işleri yürütürken Yeliz gelip İlker'in yanına oturdu. Onun sakinliğinden etkilenmişti. İlker'i söyleşiden önce tanımak istiyordu. Ama Yeliz daha henüz oturmuştu ki Selen hemen yanlarında bitti. Yeliz'i soru yağmuruna tuttu. Yeliz Selen'in ne yaptığını anlıyordu, gülümsedi. İçinden *"Böyle paralı birini bulmuşsun, kaptırmak istemiyorsun Selen Hanım, anladım. Ama hayat bir mücadele…"* diye geçirdi içinden.

Çekimden önce İlker Selen'in aldığı giysileri giydi. Açık maviden laciverte dönen yarım yaka gömleği giydi önce. Boğazından aşağıya kadar düğmeleri vardı ve düğmeler kahverengiydi. Pantolonu koyu lacivert, cepli bir pantolondu. Omzundan ayağına kadar uzanan, otantik desenleri olan kahverengi bordo ağırlıklı yeleğini giydi. Başına da Selen'in özenle seçtiği Che Guevara'nın meşhur kepini andıran ama sütlü kahverengi başlığı taktı. Sakallarını ve bıyığını taradı. Bu haliyle dervişle gerilla arası bir şeye dönmüştü.

İlker bu giysilerden huzursuz olmamıştı. Renkleri, uyumu, dokusu içine sinmişti. Üstünü başını bir daha kontrol ettikten sonra kehanet taşını çıkarıp üç kez öptü. Kehanet taşının ışığı belirdi. İlker mırıldanmaya başladı; *"Yardım et Galza! Yardım et! Zamanı hissediyorum, zaman içimde büyüyor. Sözün sözüm olsun, söyleyeyim. Rengin rengim olsun, görüneyim. Duyurayım kehaneti Ki'nin her yerine… Bu güzel bir pencere, açalım içimizi Galza… Yazgının zamanı geldi dilimin ucuna…"* sözünü bitirdikten sonra kehanet taşını okşayıp kılıfına yerleştirdi. Sonra da özenle cebine koydu. Artık çıkabilirdi. Aynaya baktı, iyi görünüyordu.

Merdivenlerden çıktığında güvertedeki karışıklığı gördü. Yeliz'in asistanı kurdukları makyaj masasına götürdü hemen İlker'i, özenle yüzünü pudralamaya başladı. Bu arada Yeliz

canlı yayında olacak şeyler hakkında bilgi veriyordu. Program ne kadar sürecek, aksilik olunca ne olacak, nasıl konuşacaklar, kendilerini görmek için nereye bakacaklar gibi…

Program başladı, hiçbir aksilik çıkmadı. Tersine, her şey yolunda gidiyordu. Işık bile olağanüstüydü. İlker'in huzur veren bir yanı vardı, Yeliz onun yanında kendini iyi hissediyordu. Sorularını içten soruyor, daha önce olmadığı kadar gülümsüyordu. Programın sonuna doğru daha önce hazırlamadığı, izlek dışı bir soru geldi aklına, dayanamadı:

– *Daha önce Ganyan oynamış mıydınız?*

– *Hayır! dedi İlker gülümseyerek. Daha önce yarışlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum.*

– *Çok ilginç! Peki, nereden aklınıza geldi ganyan oynamak? Eğlenmek için mi hipodroma gitmiştiniz?*

– *Az parayla çok para başka nerede kazanılır ki?*

– *Altılıyı tutturmadan önce paranız mı yoktu?*

– *Bütün param 70 liraydı. 50 lirasıyla oynadım, kalanıyla da Kızılay'a geldim. Bu arada Selen'e bakıp gülümsedi.*

– *Bütün paranız o kadar mıydı? Bankada paranız yok muydu? Maaşınız ya da kredi kartınız?*

– *Sadece 70 liram vardı. İşim yoktu, işsizlere kredi kartı vermiyor bankalar biliyorsunuz.*

– *Şaşırdım! Nerden bildiniz kazanacağınızı peki?*

– *Bilmek demeyeceğim de sezdim. İçime doğdu diyelim.*

– *Kehanet gibi bir şey…*

– *Kesinlikle…*

Yeliz şaşkındı; ne soracaktı, aklı karıştı. Programın bitmesine on iki, on dört dakika vardı. Geçiştirmek için sözü İlker'e bırakmaya karar verdi.

– *Programın sonuna geldik, sormadığımız ama sizin izleyicilerimize söylemek istediklerniz varsa, buyurun, söz sizin...*

İlker derin bir nefes aldı. Elini cebine götürüp kehanet taşını tuttu ve kameraya baktı. Sonra konuşmaya başladı:

– Ey kişi, iyi dinle! Yazgı dediğin seninle doğar ama seninle yaşamaz. Seçersin ya da seçmezsin. Geceyi seçersen gündüzden vazgeçersin, ateşi seçersen sudan vazgeçersin... Kükürt soluyanı seçersen terk edersin hava soluyanı. Biri varsa diğeri yoktur. Yazgı senin karar verdiğin yoldur. Dinle!

İlker konuşmaya başladığında sanki İlker değildi. Bir başkası konuşuyordu onun ağzıyla; sesi değişmişti. Duyanlar büyüleniyordu. O bir dil konuşuyordu ama hangi dili bilirse bilsin insanlar onu anlıyordu. Çinlisi de anlıyordu İspanyol'u da...

– Ey kişi, iyi dinle! Ben kehanetin elçisiyim. Kehanet yüklendi dilime. Geçmişin ve geleceğin bekçisiyim. Zaman işlendi içime. Ey kişi, geçmişin konuşuyor, dinle! Şimdi zamanın düğümlendiği yerdesin. Ya çözeceksin düğümü ya düğümle öleceksin, dinle!

Kimsenin yazgısı kimseye yüklenmemiştir. Kimsenin yazgısı başkasına verilmemiştir. Bir atanın soluğu dokunmadıkça alnına kimsenin yazgısı belirlenmemiştir. Omuzlarındaki yük kendinsin, senin soyundur, sudaki Damkaların, karadaki Adamoların soyudur. Kölelerin dünyasının da yüküdür, efendilerin dünyasının da yüküdür. Ya taşırsın ya taşınırsın karanlığın sonsuzluğuna...

Bu dehşet silahları yeni değildir, aldanma! Onları Efendiler de patlatmıştı dünyalarının göğsünde; sonra altından zırh giydirdiler hava soluyabilsinler diye... Ama nereye kadar? Zaman

daralıyor, uyan kişi… Köle kılınan kişi… Efendisine benzeyen kişi… Onların dünyası gibi kavrulmasın toprağın taşın, uyan!

Dil birdir ama parçaladılar çok önceden… Çok dilli yaptılar sizi düşün diye birbirinize… Kükürt soluyanlar gördü bunu; dehşet silahlarını yapmayı öğrettiler, sevindiniz! Dehşet silahlarını patlatmayı öğrettiler, sevindiniz. Birbirinizi öldürmeyi öğrettiler, sevindiniz. Ne çok yanıldın kişi, artık uyan!

Bu bir kısmet mi? Bu bir yazgı mı? Bu bir rastlantı mı? Gelip sırtına yüklendi zaman; efendilerinin dünyası da, senin dünyan da bir karara kaldı. Senin kararına kaldı kişi. Kendinin farkına var. Uyan!

Dehşet silahları patlarsa kükürt solunacak bu dünyada, bilesin, kara gözlüler bekliyorlar bunu… Dehşet silahları patlarsa Ay'ın göğsüne vuracak… Uyan! Ay uzaklaştıkça dünyan kalır mı böyle? Sular kalır mı böyle? Uyan! Ay çıktığında Nibiru'nun önüne göğsünden ikiye ayrılacak… Gökler böyle kalır mı? Uyan! Dehşet silahları patlarsa ırkın silinecek topraktan, sülfür yağacak, uyan!

Ey kişi, dehşet silahları düşmanınızı değil, sizi vuracak, bil! Toprağını vuracak, bil! Dehşet silahları patlarsa, patlamasın! Patlarsa artık dünyan senin dünyan değil… Deniz insanı Damkaların da değil… Gök insanı Anumuların da değil… Kara gözlülerin, kükürt soluyanların olacak… Onlar yazgılarını taştılar, dünyalar yanacak, uyan!

Düğümü çözecek sensin! Böyle anlarda bazen bir söz çözer bütün düğümleri, bazen bir kişi, bazen bir niyet… Niyetlenmelisin! Niyetin varsa cesaretin de vardır, sözün de… Niyetlenmelisin! Niyetin varsa talihin de var, ömrün de… Niyetlenmelisin!

Dehşet silahları çoktan hazırlandı, acele etmelisin! Kükürt soluyanlar sırlarını akıttı ırkından tutkulu olanlara bir bir… Deh-

şet silahlarını kurdurdular toprağın içine, göreceksin… O isyankârlar yazgı tabletini çoktan kırdılar; onların gözü karadır, sözü karadır, günü karadır… Onları da göreceksin!

Bazen suyun akışını bir çakıl taşı değiştirir, işte o sensin. Şimdi düşün ve demlensin zihnin! Zamanı geldi; zaman sensin…

Her dilin alfabesi

Katamaran uluslararası sulara çıktığında hava sakindi. Akdeniz kıpırdamadan yatıyordu üç kıtanın ortasında. Gündüz her yer maviydi sanki, gökle deniz birleşiyordu aynı renkte… Ara sıra geçen tekneler olmazsa kaybolduklarını sanacaklardı maviliğin ortasında. Hava sıcaktı, hafif bir meltem ürpertiyordu ara sıra yüzlerini…

Geceleri ay çıktı mı şiir okuyorlardı sırayla… Kaptan'ın sesi güzeldi, şiir okuyunca sanki yıldızlar sözlere saklanıp doluyordu insanın yüreğine… Ay olmadığında Samanyolu'nu inceliyorlardı… İlker ezberinden anlatıyordu Güneş Sistemi'nin nasıl olduğunu, Selen ve Kaptan ağzı açık dinliyordu. Özellikle Alalu'nun yolculuğunu dinlemeye bayılıyorlardı; Mars'taki piramit yapımı üzerine konuşup duruyorlardı. Masal gibiydi her şey… Büyülüydü… Ama İlker kederliydi, sık sık yorulduğunu söyleyip kamarasına çekiliyordu. Televizyon programından sonra neşesi azalmıştı, daha çabuk yoruluyordu, uzun süre güvertede kalmıyordu.

İlker canlı yayında konuştuktan sonra *"ZamanSensin"* heştekiyle top tweet olmuştu. Konuşmadan bölümler kopyalanmış ve internette dolaşmaya başlamıştı. Bir çok ülkede kendilerine *"Kehanet Bekçileri"* adı veren topluluklar ortaya çıkmıştı. İnternet olanı biteni her yere ulaştırıyor, bir salgın gibi fikirler bir anda dünyanın çeşitli yerlerinde eylemlere dönüşüyordu. *"Kehanet Bekçileri"*ni şeytan sayanlar da örgütlenmiş, onlara

karşı gösteriler yapıyorlardı. Sokaklar hareketlenmişti.

Selen İlker adına hesaplar açarak bu harekete destek veriyordu. İlker'in önerdiği insanların maillerini buluyor, ona İlker'in mesajını iletiyordu. Bunların bir kısmı hükümet görevlileriydi, bir kısmı yazarlar, bir kısmı bilim adamlarıydı. Ancak İlker özellikle Bo Ralph'e ulaşmak istiyordu. Bo Ralph ve diğer bilim adamlarına İlker'in hazırladığı, deniz insanlarının ses kaydını gönderiyordu ama bir çok bilim adamından yanıt gelse de Bo bir türlü yanıtlamıyordu.

Zaman zaman da İlker'e sorular geliyordu. Selen bu soruları İlker'e yöneltiyor, kamerayla yanıtlarını videoya çekip paylaşıyordu. İlker konuştuğunda yine bir dil kullanıyordu ama her dilden anlaşılıyordu. İlker ne zaman kehanetle ilgili konuşsa başka bir ses tonu ve başka bir söz başlıyordu. Dinleyenler üzerinde büyülü bir etkisi vardı bu videoların… Videolar gün geçtikçe daha çok izlenip paylaşılıyor, *"Kehanetin Bekçileri"* hareketi bütün dünyada büyüyordu.

Hükümetler bu durumdan rahatsız olmuştu. Üstelik ABD ve Çin arasındaki gerilim tırmanmış, siyaset cadı kazanına dönmüş, kaynıyordu. ABD'nin başını çektiği siyasi blok bir yandan Kuzey Kore üzerinden Çin'i sıkıştırıyor, bir yandan da *"Kehanetin Bekçileri"* hareketini Batı dünyasının huzurunu bozmak için Çin'in tezgâhladığını iddia ediyordu. Zaten iki ülkenin donanmaları güney Hint denizinde burun buruna gelmişti. Gerilim tırmandıkça ülkeler taraf açıklaması yapmaya başlamışlardı. Özellikle Batı ülkeleri *"Kehanet Bekçileri"*ne hoşgörü gösterilmeyeceğini açıklıyordu. Beyaz Saray basın sözcüsü İlker'den *"Çin'in şarlatanı"* diye söz ediyordu.

Arjantin Hükümeti *"kehanetin Bekçileri'ni"* Hıristiyanlığa yönelik bir savaş olarak gördüklerini açıkladı. Papalık bu açıklamayı destekledi ve İlker'den İblis olarak söz etti. Vatikan'da

büyük gösteriler yapılmaya başlandı.

İlker bu gerilimlere karşı ne yapıp edeceğini anlamakta zorlanıyordu. Odaklandığı yerlerdeki konuşmaları duyabiliyor veya olanı görebiliyordu. Gördükleri ve duyduklarından kederlenmişti. Zamanın azaldığını hissediyordu, Türk Hükümeti'nin kendisini tutuklamaya hazırlandığının farkındaydı. Ancak olanlar çok hızlı olmuştu, beklenmedikti. Böyle olacağını düşünmemiş, buna yönelik bir hazırlık yapmamıştı.

Aklına ilk gelen, uluslararası sulara çıkmaktı. Uluslararası sularda gezebilir, en azından hükümetlerden biraz korunabilirdi. Ama bunun da yeterli olmadığının farkındaydı. Uluslararası sulara açıldıklarının ikinci günü Selen'i yanına çağırdı. Ona kaygılarını anlattı. Alacağı karar konusunda ne düşündüğünü sormak istiyordu. Ancak Selen olan biteni dinlerken gözünden yaş geldi. İlker dayanamadı, konuşmayı ertelemeye karar verdi. Selen boynuna sarıldı, bir süre öylece kaldılar. İlker onu yüreklendirmek gerektiğini biliyordu.

– *Kaderini seçtiğinde kederini de seçersin değil mi?*

– *Evet!*

Selen'in sesi ilk kez bu denli güçsüz ve edilgendi. Adı gibi coşkulu konuşurdu, söyledi mi coşkulu söylerdi. Olan biteni o da anlamıştı, her şey öyle hızlı oldu ki denetlemek olanaksızlaştı. Oysa o, ne olup olmayacağını bildiğinde güçlü kalıyordu. Neye karşı hazırlanacaktı? İlker'e ne olacaktı? Kaptan'a, kendine, katamarana, kehanete ne olacaktı? Bu, insan ilişkilerine benzemiyordu. Büyüktü, bu büyüklükten gelmiyordu Selen, kontrol edebileceğinden fazlaydı her şey…

– *Ne olacaksa olacak artık, dönemem… Ben yazgımı seçmiştim, bu yaşadıklarım benim için… Ama sen de geldin ortak oldun Selen, seni de ortak ettim, bağışla…*

– *Kimsenin yazgısı kimseye verilmemiştir dedin o gün konuşurken. Benim yazgım sana verilmedi ki bekçim… Ben kendi yazgımı seçtim yaşıyorum. Ne olacaksa artık dönemem… Sen öyle dedin, ben de derim. Biliyorsun ben senin kenenim, yapışırım göbüşüne…* Sonra İlker'i yatağın üzerine itiverdi.

– *Peki Kaptan?* dedi İlker. İkisi de susup yatağa sırt üstü uzandılar. İlker sözüne devam etti.

– *O bu yazgıyı seçmedi, o bir iş seçti sadece… Böyle olacağını bekleyemezdi, başına bir şey geleceğini bilemezdi. Ama ben bildim, sen kabullendin, ya o? Üstelik…* dedi ama sözünün devamını getirmedi.

Selen kalkıp İlker'e baktı. Bir şey söylemek istemiş, vazgeçmişti, gözlerine bakmak istedi, meraklandı.

– *Üstelik?*

– *Sana anlattığım hocam var ya…*

– *Erol hoca!*

– *Evet! Kaptan onun yeğeni… Benim amcasını tanıdığımı bilmiyor ama ben onun kim olduğunu biliyorum. Bu durum da yüreğimi acıtıyor… Arada hocamın şiirlerini okuyunca içim burkuluyor… Aslında onunla bir daha konuşmayacağıma söz vermiştim kendime yoksa şimdi tam da ona danışma zamanı… Onunla konuşmak yolumu aydınlatırdı… İşte böyle… dedi İlker ve duvara döndü. Selen İlker'i yalnız bırakmak gerektiğini düşündü, tam kalkıyordu ki İlker bileğinden yakalayıverdi.*

Kaptan hava durumunu dinliyordu; büyük bir fırtınanın yaklaştığının farkındaydı, katamarandа açıkta kalmak istemiyordu. Bunu İlker'e iletmeye karar verdi. Selen'in İlker'in kama-

rasından çıkmasını bekledi, ardından kapıyı vurup girdi.

– *Merhaba! Sanırım büyük bir fırtına geliyor, açık denizde kalamayız. Katamaran buna dayanamayabilir, bir limana yahut güvenli bir koya yanaşmalıyız.*

İlker kaptanın yüzüne bir süre baktı.

– *Gel otur Kaptan…*

Sonra dolaptan viski alıp iki bardağa döktü, birini Kaptan'a uzattı.

– *Bu fırtınayı biliyorum. Ama bunu atlatsak bile başka fırtınalar var ki onları atlatmak hiç kolay olmayacak…*

Kaptan İlker'in bu düşünceli haline pek alışamamıştı. Böyle oturup kendisiyle özel olarak hiç konuşmamıştı, konuşmak istememişti. Anlaşılan önemli bir konuşma olacaktı bu.

– *Fırtınasız deniz olmaz İlker Bey! Suya ayağı değenin fırtına ensesinde patlar derler. Alışığım fırtınaya…*

– *Buna sevindim Kaptan! Ben sana daha ilk gün güvendim, hep güvenirim. Şimdi söyleyeceklerime senin de güvenmeni isterim.*

– *Eğer ben de size güvenmezsem burada olmazdım, tahmin edersiniz.*

– *Haklısın! Canlı yayından sonra her şeyin ne çabuk değiştiğini gördün. Ben bir yazgıyı seçtim ama sen bunu seçmek zorunda değilsin. İstersen vazgeçebilir, bizden ayrılabilirsin. İşler biraz karışacak çünkü; belki bir başka ülkeye gitmek gerekecek, belki beni tutuklayacaklar, tahmin edersin…*

– *Olanların farkındayım. Bir kaptan denize şartlı açılmaz,*

her limandan ayrılırken dönmeyeceğini de yazar bir kenara… Bu nedenle kaptanlarla kolay kolay evlenmek istemiyor kadınlar…

– *Eğer beni tutuklarlarsa ve size dokunmazlarsa, bu büyük olasılıktır, o zaman Selen'le kalmanı istiyorum benden ümidi kesene kadar. Para sorununuz olmayacaktır. Tekne de, Selen de sana emanet. Paran otomatik olarak hesabına yatacaktır, sen ölene kadar hesabına yatacaktır. Teknenin bakımlarını yapmalı, onu korumalı ve sen ölene kadar bu katamaranı ayakta tutmalısın.*

– *Bu ağır bir sorumluluk…*

Kaptan sakalını yolmaya başlamıştı. Bu onun kafasının karışık olduğunu gösteriyordu. İlker susup karar vermesini bekledi. Amcasından söz edip onu etkilemek istemedi.

– *Daha iyi anlamak için soruyorum İlker Bey… Bu tekne siz dönene kadar benim teknem olacak ve Selen de burada yaşayacak öyle mi?*

– *Evet!*

– *Selen Hanım ayrılmak isterse…*

– *Ayrılabilir… Tekne sende kalacak ve bu kamaraya Selen ve senden başka kimse girmeyecek.*

– *Ne kadar sürecek bu?*

– *Sen ölene kadar…*

– *Peki evlenirsem?*

– *Tekneye yine de bakabilirsin değil mi?*

Kaptan bir süre düşündü, bir çok tekneye bakmıştı, bakımını yapmıştı, buna da bakabilirdi. Ne de olsa bu bir işti, üstelik

İlker'i sevmişti. Ama başına bir iş gelmesi de mümkündü. Fakat kendisi bir kaptandı; kimi gezdirdiğinin, teknenin ne olduğunun onunla ilgisi neydi? Bu katamaran olmazsa başka bir zenginin teknesiyle ilgilenecekti, ne fark ederdi? Onlar kim bilir nasıl sorunlar çıkaracaktı...

– *Evet, bakabilirim.* dedi. *Peki, kabul ediyorum. Katamaran ve ben birlikte göç ederiz bu dünyadan…*

– *Böyle diyeceğini biliyordum. Amcana çok benziyorsun ama o daha deli dolu bir adamdır.*

– *Amcamı tanır mısınız?*

– *Çok severim… Şiirlerini de severim.*

– *Nereden tanışıklığınız?*

– *Çok uzun bir hikâye… Şimdi kaptan, içkini bitir ve bizi güvenli bir limana götür. Bir gün amcan da gelecek bu tekneye, o zaman daha ayrıntılı konuşuruz.*

Konuşmanın başındaki kaygıları bir anda yok olup gitti. İçi ısındı Kaptan'ın, hiçbir şey söylemeden kamaradan çıktı, sonra geri dönüp baktı. İlker mavilik içinde sanki ışıldıyordu. *"Bu adam büyülü."* dedi kendi kendine… *"Bak şu amcama, hiç söz etmedi böyle birinden!"* diye hayıflandı. Sonra haritayı açtı masanın üzerine… Bir yandan konuşmayı düşünüyordu, bir yandan uygun liman arıyordu.

İlker zamanın daraldığının farkındaydı. Kehanet taşıyla yüzleşmek, ona danışmak, onu hissetmek istiyordu. Kapıyı kapadı. Kasadan özenle taşı çıkardı, iki eli arasında tutup baktı bir süre, sonra üç defa öptü. Taşın ortasında bir ışık belirdi yine… Gözlerini kapadı. Ama hiçbir şey olmadı, hiçbir yol belirmedi düşünde… Sadece mavi bir denize mavi damlalar yağıyordu. Gözlerini açtı, kehanet taşını öptü, özenle yerine koydu. Uza-

nıp düşünmeye başladı. Ne yapmalıydı? Ne yapacaksa kendi yapmalı, kendi karar vermeliydi. Yazgı öyle sonuna kadar belirlenmiş bir kapalı yol değildi. Olasılıklar içinde seçimler gerektiriyordu. Uygun çözümü kendi bulmalıydı. Uygun çözüm ne olmalıydı?

Bir ülkeden sığınma talep edebilirdi? Ama kim kendini kabul edecekti? İsviçre geldi aklına, sonra yatırım yapılınca vatandaşlığa kabul eden Malta vardı. Ama İsveç'te başlamıştı her şey, belki onlar kabul ederdi. Hem orada Frija vardı, Irja vardı… Bo Ralph yanıt vermemişti kendisine hala ama belki o da anlamıştı artık olanı biteni… Ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin hükümetler yakasını bırakmayacaktı. Ne var ki görevini tamamlamamıştı. Henüz söyleyeceği sözü tamamlamamıştı. İçinden konuşmak geliyordu.

Kalkıp *"Kehanetin Bekçisi"* elbisesini giydi. Kehanet taşını çıkarıp cebine koydu. Selen'e seslendi. Stüdyo haline getirdikleri kamaraya geçti, kameranın karşısına oturdu. Selen ışıkları hazırladı, ayarlamaları yaptı. Sabırsızlanıyordu, bir an önce konuşmak istiyordu. Sanki söz boğazına yığılmış, nefes verse boşalıp akacaktı oluk oluk… Kısık kısık nefes alıyor, dudaklarını ısırıyordu. Selen İlker'in huzursuzluğunu anladı, elini çabuk tuttu ve kamaranın düğmesine bastı. İlker konuşmaya başladı, sesi öyle coşkuluydu ki Selen yüzüne bir tokat çarptı sandı.

"Ey kendini Ki'nin sahibi sanan kişi, dinle! Hangi bulut göğün sahibi olmuş ki sen olacaksın! Hangi ateş güneşi yakmış ki sen yakacaksın, yanılma! Bir rüzgârlık ömrün var, kanma köle ruhuna… Enki dokunmasaydı sarmalına atalarının, Enki fısıldamasaydı sazlıkta Ziusudra'ya, sen olabilir miydin? Ey şaşkın, zamanın efendisi olduğunu sanma! Düşün ki düşünesin diye damlatmıştı özüne kendinden bir zerre Enki! Şimdi kara gözlülerin dizginine koşulma! Kentler kurdunuz, tamam. Sınırlar koydunuz, tamam. Düşman bildiniz, tamam.

Silahlar yaptınız, tamam. Ama artık geldi zaman; kara gözlülere mi teslim edeceksiniz dünyayı? Sülfür soluyanlara mı terk edeceksiniz topraklarınızı, uyan! Dolunayın göğsünde bir kara leke gördüğünde onların efendiliği de başlamış olacak, uyan!

Ey Ki'nin özü, öz evladı. Ey şimdiki zaman, bak, gördün mü düğümü? Bu düğüm çözüldüğünde kimin suyu akacak bu dünyada? Göklerde kimin çekimi tutacak göbeğinden Ay'ı? Kimin yoluna çıkacak Nibu-ru? Bunları duydun, duymazlıktan gelme! Bunları bildin, bilmezlikten gelme! Kara gözlülerin pelerini altında büyüyenlere kanma! Aldanma!

Ey Kişi! Zaman azaldı… Dolunay çıktığında göğsünde bir leke gö-rürsen anla! Üç dünya döngüsünde patlayacak silahlar… Üç dünya döngüsünde yarılacak Ayı'n göğsü… Üç dünya döngüsünde ko-pacak dünyayla bağı… Üç dünya döngüsünde çıkacak lavlar Ki'nin gözeneklerinden… Üç kıtada üç büyük volkan püskürecek sülfürü havaya… Zaman azaldı. Dolunayın göğsünde belirince Kuzguncu-ların gemisi, sahip çık zamanına…

Ey kişi! Ey şimdiki zaman… Bilip bilmediğin, görüp görmediğin, du-yup duyamadığın bu evrende Bîrata karışmaz olana bitene… Solu-ğunu duyurur sadece; gerisi hak edene… Ey kişi, hak et kendini! Hak et hayatı! Hak et dünyayı… Ya da silin git zamandan…"

Konuşması bittikten sonra İlker bitkin halde yığıldı kaldı. Se-len hemen su getirdi, alnına kolonya vurdu. İlker'in kalkma-sına yardım edip kamarasına taşıdı, yatağına yatırdı. Yanına oturup saçlarını okşamaya başladı. İlker bitkin haldeydi, uyu-du uyuyacaktı. Selen üstüne bir şey örtmek için ayağı kalktı-ğında İlker bileğini tuttu.

– *Dur!*

Selen durdu, İlker gözlerini açmamıştı, usulca yerine oturdu.

– *Cebimde bir şey var, onu usulca çıkar, usulca…*

Selen usulca cebine elini soktu, kadife bir örtü içinde bir şey vardı, anlayamadı. Ama eline alır almaz göz bebekleri büyümeye başladı. Kanı daha hızlı akıyordu sanki daha net görüyordu, daha iyi işitiyordu.

– *Bu kehanet taşı.* dedi İlker. *Kehanetin taşıyıcısı bendim. Ama zaman azaldı. Onu güvenli birine bırakmam gerekiyor artık, yeni taşıyıcı sensin…*

– *Neyin zamanı azaldı?*

– *Buradaki zamanım azaldı. Yakında gideceğim.*

– *Nereye? Bensiz mi?*

– *Bazen yollar kesişir Selen, bazen ayrılır. Yakında yollarımız ayrılacak, bunu ben istemedim. Şimdi soru sorma, dinle!*

– *Peki.*

– *Kaptan'la konuştum, kaptan ölene kadar bu tekneye bakacak. Tekne içeriksiz, elbise gibi, aynısından bulabilirsin her yerde. Sorumluluğu az. Ama kehanet taşının kendisi içerik. Onu taşımak zor, sorumluluğu da zor ama o seni seçti. Kehanet taşı seni yönlendirecektir ama ona asla su değmesin, sudan koru! Başkaları da görmesin, başkalarından koru! Sana vermek istedim ama zorluğunu bilmelisin. Bilip öyle kabul etmelisin. Eğer bir gün ağır gelirse, onun burada bir yeri var, şu resmin altında bir kasa… Oraya koyup gidebilirsin. Eğer gitmek istemezsen bu tekne ve kaptan senin emrinde olacak ölene dek.*

– *Bu bir veda konuşması ama sanki benden değil hayattan ayrılıyorsun…*

– *Bilmiyorum, belki dönerim, ama sanki bu yol kaldıramayacağım kadar uzun…*

İlker, Kör İmam'ın taktığı muskayı çıkarıp Selen'in boynuna bağladı.

– *Ben sana taşıyıcı bir nişan veremedim ama kehanetin ilk taşıyıcısının muskasını veriyorum. Bunu sakla… Bu, taşıyıcının nişanı…*

Kara kuzgun büyüsü

Havaalanını çevreleyen bütün yollar tıkanmıştı; insanlar caddelere, sokaklara hücum etmişti. Böyle bir şey ne duyulmuş, ne görülmüştü. Irja'nın bir şeyden haberi yoktu. Bir haftalık tatilin ardından işe gitmesi gerekiyordu. Ama bunu beklememişti. Kalabalıktan otomobilini hareket bile ettiremiyordu. İnip genç bir adama ne olduğunu sordu. Adam; *"Duymadın mı? Kehanetin bekçisi geliyor."* dedi. *"O da kim?"* dedi. Adam öfkelendi, Irja'yı itip yoluna devam etti. Irja hemen internete girdi; *"Kehanetin Bekçisi"* yazınca milyonlarca kayıt çıkıverdi karşısına. Fotoğrafların birine tıkladı; bu adam çok tanıdıktı. Uzun sakalları yanağındaki beyazlığı kapamıştı ama gözlerindeki ışıltı, kalın kaşları apaçık ortadaydı. *"İlker!"* diye haykırdı. O sırada helikopterden anons yapılmaya başlandı. *"Hükümetimiz sığınma talebini reddetmiştir, havaalanı kapanmıştır. Lütfen caddeleri ve sokakları boşaltın. Lütfen caddeleri ve sokakları boşaltın. Polisin uyarısına uymayanlar cezalandırılacaktır. Lütfen yardımcı olun!"*

İlker İsveç Hükümeti'ne sığınma talebini sesli bir videoyla internete atmıştı. Videoda, talebi kabul edilsin edilmesin ilk uçakla Stockholm'e geleceğini bildirmişti. Bunu duyan İsveçliler Stockholm'e akın etmişti. Ama İlker'in planı başkaydı. Kaptan fırtınadan korunmak için Kızkumu yakınlarında demirlediğinde internete bir haber düşmüştü. Bazı terörist gruplar İlker'i ölümle tehdit etmişti. İlker dikkatlerinin üzerine yöneldiğinin farkındaydı, İsveç'e sığınma talebiyle dik-

kat dağıtmak istemişti. Gizlenmenin, izini kaybettirmenin bir yolu gibiydi. Herkes onu İsveç'e gidecek diye beklerken o başka bir çözüm peşindeydi.

Fırtınalı gecenin hemen sabahında Selen ve Kaptan'la konuştu. Kendisine yönelik bir operasyonu beklediğini, bu yüzden takip edilmemek için telefonları, kredi kartlarını hatta bütün elektronik eşyayı denize atmayı önerdi. Kaptan, *"Mazotumuz veya yiyeceğimiz bittiğinde ne yapacağız?"* dediğinde İlker kalkıp kamaradan hem Türk liralarını hem de dolarları çıkarıp getirdi. *"Bunlarla beş yıl idare edersiniz. Gerekirse kartlarınızı sonra yine çıkarırsınız."* dedi.

– *Ama marinaya girdiğimizde kayıt oluruz İlker Bey! Çıkış izni gerekir, yoksa sahil güvenlik yapışır hemen…*

– *Girmeyelim… Koylarda demirleyelim bir süre.*

– *Mazotumuz bitene kadar bu olabilir, yiyecek stoğumuz da var. Gerekirse yelkeni de kullanırız ama nereye kadar?*

– *Nereye kadar olursa…*

Teknenin yerini değiştirmeye karar verdiler; elektronik eşyalarını Kızkumu körfezinin ormana bakan kıyısına bırakıp ilerdeki burnun yanına demirlediler. Karşıda Martı Marina görünüyordu, belli ki oradan da görenler olacaktı. Kaptan körfezden çıkmak gerektiğini düşündü. Dürbünle açığa baktı, korktuğu başına gelmişti. Körfezin çıkışında sahil güvenlik botları suları fışkırta fışkırta bir o yana bir bu yana gidiyorlardı. *"Eyvah!"* dedi. *"Körfeze sıkıştık."* Hemen İlker'e haber verdi.

– *Sahil güvenlik bizi arıyor olmalı İlker Bey! Körfezin çıkışında bir o yana bir bu yana geziniyorlar.*

İlker güverteye çıkıp körfezin ağzına baktı bir süre. Oradakileri dinlemeye başladı, telsiz konuşmalarını, anonsları duyu-

yordu. Her şey apaçık ortadaydı. Dönüp kaptan'a;

– *Hayır Kaptan! Onlar bizi ablukaya almış, çıkmamızı engellemek istiyorlar. Burada olduğumuzu herkes biliyor anlaşılan. Demek ki yakında gelecekler… Hemen kamarasına indi, Selen'i yanına çağırdı. Bileklerinden tuttu.*

– *Zaman geldi. Kehanet taşı sana emanet. Onlar geldiğinde üzülme, üzülürsen de üzüntünü belli etme! Yazgımı sahiplendiğimde bugünü de sahiplendim. Yazgını seçtiğinde bu günü de seçtin. Güçlü ol! Şimdi giyinmeme yardım et!*

İlker'i son zamanlarda hiç bu kadar güçlü ve istekli görmemişti Selen. Onun bu haline bayılıyordu, onu izlemekten keyif alıyordu. İşte ruhunu baştan çıkaran bu haliydi İlker'in. Yapması gerekeni yapacaktı. Yazgısından korkarsa nasıl özgür olacaktı? Dolabı açtı, *"Kehanet Bekçisi"* elbiselerini çıkardı. Bu elbiseleri o belirleyip satın almıştı. Kehanetin bekçisini o giydirmişti. Son bir kez yine giydirecekti. Özenle elbiseleri çıkarıp tek tek İlker'in giymesi için yardım etti. Bir yandan da aynaya bakıyor, ona çeki düzen veriyordu. İlker giyindikten sonra Selen'den biraz yalnız kalmak için izin istedi. Kehanet taşıyla vedalaşmak istiyordu.

Selen çıkınca kehanet taşını eline aldı. İçinde bir bulut birikti, gelip gözünün ucundan damlamaya başladı. Gözyaşı kehanet taşının üstüne düşecek diye canı acıdı. İyi ki gözyaşı dizine düşmüştü. Hüzünle taşı dudaklarına götürüp öptü. Onu bir daha görür müydü? Bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Kim yazgısını bilse heyecan duyardı? Kim sonunu bildiği bir ömrü yaşardı? Kehanet taşına seslendi:

– Ey Marduk! Beni sen mi seçtin yoksa bu bir rastlantı mıydı? Ama ben kendimi seçilmiş bildim. Nak alnıma dokunduğunda onu bilmiştim ama yazgımdan ürktüm. İstemedim, isteyemedim. Ey

Marduk! Sen babana öfkelenmiştin, ben de sana öfkelendim. İki dünyanın yükünü bana nasıl yükledin? Nasıl?

Ey Galza! Sen nesin bilemedim. Bu taş nereden geldi bilemedim. Bu gücün kaynağı nedir bilemedim. Sen geldin, benim dilimden seslendin, anladı herkes. Ama ben seni anlamadım. Yazgımsın tamam, kâhinsin tamam. Ama sen benim neyimsin? Benim içimde ne gezersin? Kim kendi içinde bir yabancıyla dolanır? Kim bir başkasının sözünü haykırır dünyaya?

Ey kehanet taşı! Ben seni çok sevdim. Görülmeyeni gösterdin, duyulmayanı duyurdun diye değil. İçimi ısıttığın için de değil. Dünyamı kurtaracağın için de… Ben seni sevdim. Sana dokunduğumda denizlere de dokundum, dağlara da… Sana baktığımda dünyalara baktım karanlığın içinden… Seni öptüğümde gökyüzünü öptüm her seferinde… Şimdi seni en güvendiğime bırakıyorum, Selen'e bırakıyorum. Dönemezsem eğer o olacak taşıyıcın. Dönersem… Ki dönmek isterim…

Sözünü bitirir bitirmez göğsüne bastırdı taşı; ağladı, ağladı, ağladı… Sonra ayağa kalktı, taşı üç kez öptü ve yerine koydu. Elini yüzünü yıkadı, sakalını saçını taradı, aynada eksiği gediğini düzelti ve güverteye çıktı.

Kaptan tedirgin, çevreyi izliyordu. İlker omzuna elini koydu.

– *Kaptan! Fırtına geliyor diye korkmak mı gerek, önlem almak mı?*

– *Önlem almak!*

– *Ben önlemi aldım, meraklanma, güçlü ol! Beni gelip alacaklar, telaşlanma, kaygılanma, kıpırdama… Olanı biteni izle o kadar. Amcana da selam söyle benden. Onu çok severim, özür dilediğimi söyle kırdıysam eğer. Onun bir*

şiirinde "birlikte yürüyelim birlikte" der. Ben hep onunla birlikte yürüdüm, bilsin. Sen de bil...

– *Sağ olun!*

İlker kataramarın başucuna kadar yürüdü. Yelken direğinin önüne çıkıp orada durdu. Dimdik duruyordu, karşıdan esen rüzgâr uzun yeleğini havalandırıyordu. Işık arkadan vuruyor, gölgesi denizde dalgalanıyordu. Çam kokusu geldi burnuna önce, sonra portakal koktu birden. Köyde biri portakal topluyor olmalıydı, çok severdi narenciye kokusunu… Gözlerini kapadı. Konuşmalar duyuyordu. Birazdan helikopterler ve botlarla geleceklerdi. Ancak birçoğu Türkçe konuşmuyordu, İngilizce konuşuyorlardı. Belli ki kendini uzun bir yolculuk bekliyordu. Ama hazırdı. Her şeyi ayarlamıştı. Artık gelebilirlerdi.

Çok geçmeden tepeden üç dört helikopter belirdi. Helikopterler oldukça sessizdi, teknenin üstüne geldiler; iplerden siyah giyinmiş komandolar indi, silahlarını İlker'e çevirdiler. Ardından gelenler Kaptan'ı ve Selen'i ablukaya aldılar. Birkaç bot gelip teknenin önünde durdu. Motorları öyle güçlüydü ki suları köpük köpük havalandırıyorlardı. Sanki arkalarından beyaz yeleli binlerce at koşuyordu. İlker gülümsedi. Askerlerden biri bundan hoşlanmadı. Bir adım atıp İlker'e yaklaşmıştı ki bottan katamarana çıkan biri:

– *Dur!* dedi, Sonra gelip ilker'in karşısında dikildi bir süre. *Kehanet'in Bekçisi yolculuğa hazır mı?*

İlker adamın yüzüne baktı. Sanki asfalttan dikmişlerdi yüzünü, teni yoktu. Gözleri olmazsa yaşadığına inanmazdı, bir robottan farksızdı.

– *Herkes kendi yolunu yürür.* dedi ve sustu.

Adam ne kadar konuşturmak istese de bir daha konuşmadı. Ellerini uzattı, kelepçelediler.

Selen olanı biteni izlerken yüreği kıyılıyordu, yüreği dilim dilim parçalanıyordu ama sesini bile çıkarmadı. Ellerini göğsünde birleştirmiş öylece bakıyordu. Sadece İlker'e bakıyordu. Siyah giyinmiş komandolar heykel gibi kıpırdamadan karşısında duruyorlardı. Onları sanki görmüyordu, sade İlker'i görüyordu. İlker'in konuşmalarını duyuyordu, o kadar.

Kaptan sakin olmaya çalışsa da tedirginliğini üstünden atamamıştı. Böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyordu. Selen gibi İlker'e kendini adamamıştı ve aslında bu olanlarla kendini ilişkilendirmiyordu. Ama ya bu silahlar ve silahlı adamlar? Onların şakası olmadığı belliydi. Her an tetiğe dokunabilirlerdi. Ayak parmaklarından burnuna kadar titriyordu ama söz vermişti İlker'e; ne yerinden kıpırdadı ne de ellerini dümenden ayırdı.

Adam, İlker'in bota binmesi için yol gösterdi. İlker adımını atmadan geri dönüp Selen ve Kaptan'a baktı. Önce kaptanın kulağına yaklaşıp fısıldadı; *"Sağol kaptan!"* dedi. Sonra Selen'in yüzünün karşısına gelip gözlerinin içine baktı; Selen bunun nasıl olduğunu anlamamıştı ama sanki burnu burnuna değecek kadar yakındı. İlker'in burnundan öptü. Sonra birden İlker'i bota binerken gördü. Ona kötü davranmıyorlardı. O, botla uzaklaşana kadar ona baktı, baktı, baktı…

Bot tekneden uzaklaşmaya başladığında, komandolar da helikopterlere tırmandılar indikleri iplerden. Kaptan ne gürültü yapan helikopterlere baktı ne komandolara… Körfeze çıkan botta kalmıştı gözleri… Bot körfezi çıktığında Datça'ya doğru rota kırdı. Helikopterler de geldikleri gibi ansızın tepenin arkasına geçip kayboldu gözden.

İlker bottan katamaranına baktı uzun süre… *"Ey Nak!"* ismi

ne yakışmıştı! Selen ve Kaptan orada öyle dikilmekteydiler. Onlarla geçirdiği zamanlar geçti gözlerinden. Bir an diğer bottaki adamın telsizle konuşmasına odaklandı. Yakınlaşıp ne dediğini anlamaya çalıştı. Adam İngilizce konuşuyordu. Karşısındakine *"paket'in hazır olduğunu"* anlatıyordu. Bir saat sonra katamaranın insansız hava aracından bombalanacağı emrini alınca adam öbür bottaki İlker'e baktı. İlker olanı biteni anlıyordu. Kataramanı bombalatmayacaktı.

Gözlerini kapadı, insansız hava aracını kullananı taradı yakınlarda. Datça açıklarından bir askeri gemi vardı. Orada bir adam rotayla uğraşıyordu. Komutanı emir verdi, insansız hava aracı havalandı. İlker hava aracının doğruca kataramana gittiğini görüyordu; adamın kahvesini içişini ve ekrandan izleyişini de… Adamın kulağının yakınına gelip fısıldadı; *"Rotanı değiştir!"* Üniformalı adam büyülenmiş gibi İlker'in istediklerini yapmaya başladı, insansız hava aracı körfezin hemen önünde denize çakıldı.

İlker gözünü açtı; açık denizde ilerliyorlardı. Odaklanma yormuştu, düşünceyle yönlendirmek çok yorucuydu. Ama huzurluydu, kehanet taşının verdiği yetenek olmazsa ne olurdu? Düşünmek bile istemedi; kehanet taşı da kurtulmuştu, sevdikleri de…

İlker'i askeri bir gemiye çıkardılar ve onun alt güvertelerinden birine kapattılar. Gemi hareket etti. Yaşadıkları İlker'i bitirmişti, öyle bitkindi ki parmağını bile kıpırdatamıyordu. Kamaradaki yatağa uzanıp sızıverdi. Rüyasında Nak'ı gördü. Berrak suda Nak'la birlikte yüzüyorlardı. Güneş ışığı maviyi canlandırmış, kayalıkları akvaryuma dönüştürmüştü. Nak İlker'e bakıp dedi ki;

"Benim yazgım bitti, Mardak'ın huzuruna gitme vaktim geldi. Sana elveda demeden gidemedim. Sen benim karadaki

oğlumsun, çoğulumsun. Seni kaç şar bekledim kim bilir? Ama geldin. Şimdi ben gidiyorum, yaşamak artık senin derdin." İlker tam uzanıp alnına dokunacaktı ki her yer kararardı. Kapı ardına kadar açıldı.

İki üniformalı Amerikan denizcisi İlker'i uyandırdı. Aralarına alıp bir başka odaya götürdüler. Odanın kapısında birkaç yıldız gözüne ilişti. Askerlerden biri kapıyı çalıp açtı, karşı masada omzunda bol apoletli bir adam oturuyordu. Kafasını kaldırıp bir süre İlker'e baktı.

– *Videolarda daha uzun boylu görünüyorsun.*

İlker yanıt vermedi. Komutan sözünü sürdürdü; Otur kehanet bekçisi.

Askerler İlker'i bir sandalyeye oturttular. Karşıda bir bilgisayar ve ardında da bir kadın duruyordu. Komutan ayağa kalkıp İlker'in karşısında dikildi.

– *Her dili bildiğin söyleniyor, doğru mu?*

İlker yanıt vermeyince biraz öfkelendi, arkasına döndü, askerlere baktı. Sonra tekrarladı:

– *Her dili bildiğin söyleniyor, doğru mu? Doğruysa yanıtla yoksa birazdan burada olacaklar benim kadar nazik değil, derdini onlara anlatırsın.*

İlker hiçbir şey söylemedi. Adamın gözlerindeki kaygıyı anlıyordu, adam kendinden etkilenmişti, konuşmadıkça da daha çok etkileniyordu ama öfkeleniyordu da.

– *Sen bilirsin. Ajan B'ye onu beklediğimizi ilet.* diye emir verdi askere. Asker odadan çıkıp gitti. Komutan da yerine oturdu. Kadına dönüp:

– *Sizce bu bir kâhin mi, şarlatan mı?*

Kadın bir süre İlker'e baktı.

– *Giysisi oldukça gizemli… Ama bilemedim. İnternette izlemiştim, beni etkiledi.*

– *İnternet… Bu bir bela mı yoksa olanak mı karar veremedim. Biz de kullanıyoruz, sokak serserileri de… Baksana, bir sakalı kirli çıkıp dünyayı birbirine katabiliyor. İnternet olmazsa kim duyabilirdi ki bunu?* Sözünü bitirmişti ki katamarandan İlker'i alan adam içeri girip komutana selam verdi. Sonra İlker'e dönüp:

– *Merhaba dostum! Rahatın yerinde mi? İyi uyuyabildin mi? Amerikan konukseverliğiyle tanıştın, nasıl, beğendin mi?*

İlker konuşmadı ama komutan söze girdi:

– *Konuşmuyor… Dilimizi bildiğinizden emin misiniz?*

– *Kesinlikle! İsveç'te İngilizcesiyle yüksek lisans yapmış. Kaşlarına bakarsanız konuşmalarımızı anladığını fark edersiniz*.

Sonra İlker'in karşısına geçip çömeldi. İlker'le göz göze geldi.

– *Anlıyorsun, anlıyorsun… Ama belki anladığına pişman olacaksın.*

Ardından ayağa kalkıp etrafına baktı. Bilgisayarın başındaki kadına dönüp:

– *Lütfen ifadeyi kayda alın. Söyle bakalım kâhin! Adın nedir?*

İlker konuşmamaya karar vermişti ve öyle yapacaktı.

– *Peki, yazın; adı İlker Demir. Su ürünleri lisans, Türkiye. Ses bilimleri yüksek lisans, İsveç.. Yaş 33. Doğum yeri, Eskişehir Türkiye. İngilizce ve Türkçe biliyor. Siyasi örgütlerle ilişkisi yok. Bir tarikata kısa bir süre devam etmiş. At yarışlarından büyük ikramiye kazanmış. Üzerine kayıtlı bir jeep bir de katamaran var. Evli değil. Şimdiye kadar dört kız arkadaşı olmuş. Bir öğretmeniyle yakın dostluğu var. Şiire ilgi duyuyor.*

Sonra İlker'e dönüp elini omzuna koydu. Derin bir nefes aldıktan sonra:

– *Bu kadar özgeçmişten çağın kahini olunur mu sence? Bu kariyerden elçi mi olurmuş? Belli ki Çin yahut Rusya gizli servisleriyle bir ilişkisi var.* Sonra kadına döndü; *bunları yazmayın lütfen... Altına sadece ifade vermiyor diye yazın...*

Bir süre susan Ajan B, komutana dönüp:

– *Kâğıdı imzalasın, yarım saat sonra uçağa bineceğiz. İmzalamasını sağlayın. Ben hazırlıkları tamamlamaya gidiyorum.*

– *Tamam.* dedi komutan.

Sonra kadına, çıktı alıp İlker'e imzalatmak için getirmesini söyledi. Kadın kâğıdı İlker'e getirdi, İlker imzaladı. Askerlere İlker'i götürmelerini söyledi sonra. Tam kapıdan çıkarken İlker geri dönüp komutana seslendi.

– *Kızınızın intiharı sizin suçunuz değildi!* Sonra önüne dönüp gitti.

Komutan donakaldı. Uzun yıllar önce kızı intihar etmişti ve bu intiharın suçunu taşımaktan yorulmuştu. Ancak bunu kimseyle paylaşmamıştı, hele bu gemideki kimse bilmiyordu, bir

Türk'ün daha ilk tanışmada bunu bilmesi nasıl açıklanabilirdi?

İlker güvertedeki özel bir uçağa bindirildi. Yanında Ajan B. ve sivil giyimli silahlı adamlar vardı. Askeri uçak olmasına karşın içi oldukça zevkli döşenmişti. Işıl ışıldı, iki hostes onları içeri aldılar. Uçakta koltuklar tek sıra halinde dizilmişti. En ortadakine İlker'i oturttular. Silahlı adamlar arka ve öndeki koltuklara oturdular. Karşı tarafa takım elbiseli olanlar oturmuştu. Hosteslerden biri elinde bir tepsi tutuyordu. Yanına yaklaştı ve birden İlker omzunda acı hissetti. İğnenin battığı yerden bir karanlık vücudunu ele geçiriyordu, ardından küçük bir ışık kaldı. Sonra o da tükendi.

İlker gözlerini açtığında uçağın içi karanlıktı. Karşıdaki adamlar uykuya dalmıştı. Önünde ve arkasındaki askerler uyanıktı. İlker bir süre kendine gelemedi. Gözlerini ovuşturdu. O an hemşire kapıyı açıp içeri girdi. Kapıdan içeri loş bir ışık sızıyordu. Elindeki tepside su ve yiyecek vardı. Gülümseyerek İlker'e verdi. Kadının yüzü Frija'ya benziyordu, hiçbir duygu belirtisi yoktu. İlker hocasını anımsayınca gülümsedi. İlker tepsiyi alıp dizine koydu. Biraz su içti, soğuk sandviçten bir lokma ısırdı. Sonra pencereden dışarıya baktı. Bulutlar Ay'ın önünü kapamıştı. Ağzına kükürt kokusu geldi. Bundan hiç hoşlanmıyordu; hemen suyu kafasına dikti, böylece kokunun gideceğini umuyordu. Ama aklı dolunaydaydı, ne oluyordu? Bir daha dışarıya baktı. Dolunay bulutların arasından koca bir tepsi gibi parıldıyordu. Ayın tam göğsünde de kuzguna benzer siyah bir leke vardı.

~ birinci kitabın sonu ~